

HALKIN KURTULUŞU

12 KASIM 1979
FİYATI 10 TL
182

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Bu silah da geri tepecek!.

Yakın tarihten sayfalar

15-16 Haziran'dan, DGM'direnişine

Yıl 1970 İktidarda faşist Demirel Hükümeti var. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, kendi düzenlerini sağlamlaştırmak, işçi sınıfının kazanılmış haklarını ortadan kaldırmak için yeni bir sendikalar yasasını parlamentodan geçirmek istiyor. Gerici sendika ağalarına rağmen işçi sınıfımız İstanbul'da sokağa dökülüyor. Barikatları yararak 15-16 Haziran'da mücadele alanlarını dolduruyor. Faşist diktatörlüğün militarist güçleri kaçacak delik arıyor.

Sonuç: Faşist Demirel Hükümeti geri adım atmak zorunda kalıyor. Egemen sınıfların politikası hayata geçmiyor. İşçi sınıfı, sendika ağalarının ihanetine rağmen, yeni mevziler kazanıyor.

Yıl 1976 İktidarda Demirel'in başkanlığında faşist MC Hükümeti. Egemen sınıflar işçi sınıfının, emekçi halkın ve halk gençliğinin kazandığı belirli demokratik ve siyasi özgürlüklerin bütününü yok etmek için Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kurulmasını dayatıyor. Demirel Hükümeti DGM Yasa Tasarısını parlamentoya sevkediyor. Sendika ağalarının ve gerici politikacıların engellemesine rağmen, işçi sınıfımız İstanbul'da ve daha birçok yerde direnişe geçiyor. Birçok yerde DGM'ye karşı kitle protestoları yapılıyor.

Sonuç: İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin direnişi ve mücadelesi sonucunda DGM Yasa Tasarısı çöp sepetine atılıyor.

Yıl 1979 Bu dönemde egemen sınıflar için işlevini esas olarak tamamlayan ve iflas eden reformist Ecevit Hükümeti'nin yerine Demirel'in başkanlığında yeni bir faşist hükümet kurulmaya çalışılıyor. Demirel, İşin hemen başında egemen sınıfların yeni baskı tedbirlerini açıklıyor: DGM Yasası'nın çıkarılması, İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin kitlevi örgütlerinin kapılarına kilit vurulması, kitlelerin fiilen kullandığı bütün hakların kaldırılması, bir polis devletinin kurulması...

Sonuç gene aynı olacak. Üstelik işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri daha da örgütlü, daha bilinçli, sendika ağalarının ve gericiliğin yüzü büyük ölçüde açığa çıkmış durumda ve hepsinden önemlisi de artık işçi sınıfı siyasi öncüsüne sahip.

Egemen sınıfların yeni silahı da geri tepecek ve işçi sınıfımız ve emekçi halk kitleleri yeni ve daha ileri mevziler kazanacaktır.

● Egemen sınıfların bu kez faşist partiler eliyle tezgahlamaya çalıştıkları yeni saldırı hazırlıkları karşısında güçlerimizi birleştirelim. GENEL GREV'e hazırlanalım.

● Yeni mevziler kazanalım, demokrasi mücadelesini yükseltelim.

Egemen sınıflar faşist Demirel'in ağzından yeni saldırı planlarını açıklamayı sürdürüyorlar.

Demirel hükümet merdivenlerine tırmanırken, egemen sınıfların yeni saldırı hazırlıklarını bir bir açıklamaya başladı. Bunlar gerici Ecevit Hükümeti'nin de planladığı, ama uygulamaya sokamadığı yeni baskı tedbirleridir.

Ama nasıl Ecevit Hükümeti halkın ve işçi sınıfının yükselen demokrasi mücadelesinin önünde uzun süre barikat olamadıysa ve sonunda iflas ettiyse, aynı şekilde, Demirel'in mimarlığını yapmaya çalıştığı faşist hükümet de egemen sınıfların yeni saldırı planlarını hayata geçiremeyecektir, yükselen, demokrasi mücadelesini boğamayacaktır.

Gerici sendika ağalarının ve reformist politikacıların grev kırıcılıklarına rağmen, şanlı 15-16 Haziran'ların, DGM Direnişlerinin yaratıcısı işçi sınıfımız, kanı ve canı pahasına kazandığı haklarını gaspettirmeyecektir, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri demokrasi mücadelesinden bir adım bile geri adım atmayacaktır.

Gericiliğin yeni saldırı planlarını püskürtmek, demokrasi mücadelesini ilerletmek için güçlerimizi birleştirelim, bütün çalışanların, bütün emekçilerin genel grevine hazırlanalım.

Şimdi bütün devrimcilerin, anti-faşistlerin, işçi ve emekçilerin görevi budur.

Yeni baskı tedbirleri sahnede

Aynı plak

Dün reformist Ecevit Hükümetinin hazırlayarak kamuoyuna açıkladığı ve parlamentoda yasallaştırmak istediği Yeni Baskı Yasalarının gerçekleşmesine bugün faşist Demirel ve O'nun etrafında birleşmeye başlayan bütün faşist hareketler soyunmaya başladı.

Devamı 6. sayfada

* Olağanüstü durumla ilgili önlemlere ek olarak bir de 'Fevkalade Haller Kanunu'nun çıkarılması
* Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin yeniden kurulması Ceza Kanunu'ndaki faşist maddelerini daha da ağırlaştırılması
* Sendika ve Dernekler Kanunlarının değiştirilerekişçi sınıfının emekçi halkın ve halk gençliğinin kitlevi örgütlerinin tamemen ortadan kaldırılması
* Valilere sıkıyönetim komutanlığı yetkilerinin verilmesi Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununun değiştirilerek işçi sınıfının emekçi halk kitlelerinin toplantı ve gösteri hakkının tamamen ortadan kaldırılması
* Emniyet Teşkilat Kanununun değiştirilerek, tam bir polis devletinin kurulması.

Devrimci Yol'un yapması gereken

Tam da birliğe en çok gereksinme duyulan günlerde yaşıyoruz. Halkın Kurtuluşu birkaç sayıdır bu gereksinme üzerinde özel olarak duruyor. Özellikle Devrimci Yol la geliştirilen ve

Devamı 6. Sayfada

Ankara Altındağ'da Devrimci Yol adına kışkırtıcı eylemler yürütüyorlar

Bir buçuk yıla yakın zamandır Ankara Altındağ Çinçin semtinde mücadele eden ve Çalışkanlar Mahallesinde DY'nin türlü engellemeleriyle karşılaşan yurtsever devrimciler gazetemize gönderdikleri bir mektupta bu durum ve bu temelde gelişen bir olayda bir Devrimci Yol taraftarının ölümünü anlatıyorlar.

"Sürekli yürütülen propaganda ve ajitasyon çalışmalarımız DY'ci geçinenlerin Çalışkanlar'da oluşturdukları "Direniş Komitesi" tarafından engellenmeye çalışılmakta, bölgede yazdığımız yazılar silinmekte, duvar gazetelerimiz yırtılmakta, hatta evlerimiz basılmaktadır. "Direniş Komitesi" dedikleri görgütü öne sürerek faaliyetlerimizi durdurmaya çalışmışlardır" diye başlayan mektup burada "Direniş Komitesi"nin halkın talepleri temelinde siyasi bir örgüt olarak değil, devrimci bile olmayan birkaç kişi tarafından oluşturulduğunu belirtmektedir. Bu "Direniş Komitesi"nin Halkın Kurtuluşu'nda çıkan "Devrimci Yol'un Faşizme Karşı Birlik Önerileri Üzerine" başlıklı yazıyı kapsayan duvar gazetesini bile yırttığını, Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerine sempati duyan halkı, kitle toplantılarına alınmadığını anlatan mektup şöyle devam ediyor:

DEVRİMCİ YOL'CU GEÇİNEN BİRİNİN ÖLÜMÜ

"29 Ekim 1979 Pazar günü sabaha doğru saat 3 sıralarında İstanbul Devrim Mahallesinde faşistler ta

Devamı 6. sayfada

CHP'de koltuk kavgası

Reformizmin iflasının belgelendiği kurultay

CHP reformistleri, gerici sınıfların çıkarı doğrultusunda izledikleri siyasetlerinden dolayı, halk kitlelerinin kendilerini terk etmesini yeni manevralarla sözde defetmeyi amaçlamaktadırlar. Bunun için acele olarak yeni bir olağanüstü kongre toplamaya çalıştılar. CHP'nin son kongre öncesi, CHP başkanı Ecevit, seçimlerdeki başarısızlıklarla ilgili gazetelere demeç üstüne demeç verip, CHP'nin ara seçimlerde elde ettiği başarısızlığın esas sebebinin kendisi olduğunu sözde kabul ediyor görünmeye çalışıyordu. İyi niyetli CHP'liler ve CHP'den hâlâ umudunu kesmemiş halk kesimleri, CHP başkanının bu tavrını

Devamı 6. sayfada

Doğru söze ne denir?

"14 Ekim seçimlerini, sonuçları bakımından birkaç nokta da şöyle değerlendirebiliriz: Bu seçimlerde AP'nin büyük oy kazancı olmamıştır. Ancak CHP de büyük oranda oy kaybı olmuştur. AP, 1977 seçimlerine öö

Devamı 6. sayfada

HALKIN KURTULUŞU

Geri tepmesi için...

Bu satırların yazıldığı sırada Demirel yeni bir faşist hükümet kurma çalışmalarının sonuna gelmişti. Ve yerine getirmeyi 'vaat' ettiği egemen sınıfların yeni baskı tedbirlerini bir bir açıklamıştı.

Diğer yazılarımızda yeterli bir açıklıkta ele aldığımız gibi, egemen sınıflar dün gerici Ecevit Hükümeti eli ile uygulamak istedikleri Yeni Baskı Tedbirlerini, bugün faşist Demirel Hükümeti eli ile hayata geçirmeye çalışacaklardır. Demirel'in hükümet programının ana iskeleti olarak açıkladığı 'Asayiş Kanunları', aslında küçük bir takım eklerle geçmişte reformist CHP Hükümetinin imzasını taşıyan Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısıdır.

Egemen sınıfların yeni siyasi saldırı hazırlıklarını gerçekleştirmek, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin demokrasi mücadelesini boğmak ve tam anlamı ile dikensiz bir gül bahçesi yaratmak için bütün faşistler Demirel'in kuracağı bir faşist hükümet çevresinde birleşme kararı aldılar. MHP'sinden MSP'sine kadar bütün faşist partiler Demirel Hükümetini 'şartsız' olarak destekleyeceklerini açıkladılar. CHP gericileri de, Demirel Hükümetine, özellikle 'Asayiş Kanunları'nın çıkarılması konusunda 'yardımcı' olacaklarını vaadettiler. Hatta Ecevit bir AP-CHP Hükümetini veya buna benzer bir hükümet modelini ilke olarak reddetmediklerini açıkladı. Böylece emperyalistler ve egemen sınıflar birleşmiş bir gericilik yaratmada ve bunun bir parçası olarak da reformistlerle faşistler arasındaki çatışmayı yumuşatmada, kendileri açısından, küçümsenmeyecek adımlar attılar. Şimdi, demokrasi mücadelesinin yükseldiği, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin faşizme ve sömürüye karşı mücadeleye atıldığı bugünkü koşullarda, demokrasi mücadelesi eskiye oranla kendi içinde daha çok birleşmiş bir gericilikle karşı karşıyadır.

Gericilik, bir bütün olarak, işçi sınıfının ve emekçi halkın yıllar boyu kanı ve canı pahasına kazandığı ve bugün fiilen kullanabildiği bir takım hakları ortadan kaldırmayı, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmayı, bunalımın bütün siyasi ve ekonomik sonuçlarını emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmayı ve daha da önemlisi anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmayı amaçlamaktadır.

Gericiliğin topyekun saldırı hazırlıklarına karşılık, revizyonistler bir yandan reformist hayallerle bir yandan da kitlelerin gücünü ve birliğini bölmeye çalışarak egemen sınıflara 'sol'dan destek olmaya çalışıyorlar. Onların ideolojik ve siyasi etkisi altındaki bazı küçük burjuva gruplar da, kitle mücadelesinin düştüğü, toplumun sağa kaydığı vb. gibi garip tespitlerle kendi taraftarları ve etkileyebildikleri kitleler arasında pasifizmi ve teslimiyetçiliği yaymaya çalışıyorlar. İflas eden reformizmi şırınga ile ayakta tutmaya; reformizmi hâlâ

Devamı 6. sayfada

Sağcılığın gerekçesi

"TOPLUMUN SAĞA KAYDIĞINI" SÖYLEYEN REVİZYONİSTLER, ASLINDA, KENDİ ADRESLERİNİ TARİF EDİYORLAR

Bütün faşist partiler ve egemen sınıfların sözcüleri 14 Ekim seçimlerinde boykot taktiğinin iflas ettiği, seçimlerde faşist partilerin ve özellikle de AP'nin "oy patlaması" yaptığı yönündeki sahte iddialarını sürdürüyorlar.

Şimdi bu koroya, daha farklı bir platformda, revizyonist siyasi mihraklarla onların ideolojik ve siyasi etkisi altındaki bazı küçük burjuva, ortayolcu gruplar da katıldı. Bunların iddiası da faşistlerinkinden ve egemen sınıf sözcülerinkinden farklı değil: Toplumun "sağ'a kaydığı tespiti... Hatta bunu açık bir şekilde söyleyerek buradan yeni

Devamı 6. sayfada

"İGD'li SOSYAL FAŞİTLER DEVRİMCİ İŞÇİ KAMİL SAĞIR'I KATLETTİ" konulu dört sayfalık parasız ilavemizi 12-Kasım-1979 tarih ve 182 sayılı gazetemizle birlikte dağıtıcılarımızdan isteyiniz.

Genel grev ülke çapında yaygınlaşıyor

Bolivya halkı askeri faşist diktatörlüğe karşı direniyor

YAZISI 2 SAYFADA

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

GENEL GREV YAYGINLAŞIYOR

Bolivya faşist cuntasını protesto edenlere karşı, askeri birlikler ateş açıyorlar.

Bolivya halkı askeri faşist diktatörlüğe karşı direniyor

Yıllardan beri birbiri ardına askeri darbelere sahne olan Bolivya'da geçtiğimiz hafta yeni bir askeri darbe yapıldı. Bu son askeri darbeyle devrilmiş bulunan diktatör Walter Guaevera, kendisi de daha önce faşist cunta şefi Hugo Banzer'i devirmiş ve daha sonra yapılan seçimlerde çoğunluğu sağlayamamasına karşın başkanlık koltuğuna oturmuştu.

Son darbeyi hazırlayan ve yeni cuntanın önde gelen ismi olan Albay Buch daha önce devrilen Hugo Banzer'in yakın bir adamı olarak tanınmaktadır. Zaten darbeden kısa bir süre sonra ortaya çıkan Banzer, yeni cuntayı desteklediğini ve elinden gelen her türlü desteği yeni yönetime sağlayacağını açıklamıştır.

Yeni cunta, darbenin hemen ertesinde ülkede zaten son derece kısıtlı bir biçimde bulunan bütün demokratik hakların askıya alındığını, göstermelik parlamentonun da dağıtıldığını bildirmiştir. Ancak darbeciler, ordunun desteğini sağlamalarına karşın, bütün Bolivya halkı cuntaya karşı direnmektedir. İşçilerin başlatmış olduğu grev diğer emekçilerin katılımıyla güçlenerek bütün ülkeye yayılmış ve bütün çalışanların genel grevi niteliğine bürünmüştür. Cunta işlerine gelmeyen herkesin vatana ihanet suçundan yargılanacağını belirtmesine ve hatta grevci işçilerin üzerine ateş açtırmasına karşın, grevcileri yıldıramamıştır. Özellikle maden işçileri, faşist cuntaya karşı aktif direnişe geçmişler ve silah, dinamit ·b.leriyle askeri birliklere karşı koymaya başlamışlardır.

Bunların yanı sıra başta başkent La Paz olmak üzere bütün büyük şehirlerde barikatlar kurulmuştur. Şehirlerdeki mücadeleye işçilerin, kamu görevlilerin ve öğrencilerin yanı sıra esnaflar, öğretmenler de katılmaktadır. Askeri birlikler şimdiye kadar 500'den fazla emekçiyi öldürmelerine karşın, direnişi bastıramamaktadırlar. Üstelik çatışmalar sırasında ordu birlikleri de ağır kayıplar vermiştir.

Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği 3. Uluslararası Gençlik Toplantısını değerlendiriyor

Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği Merkez Komitesi organı "Zeri i Rinise" gazetesi, İspanya'nın El Saler kentinde yapılan, ilerici ve devrimci gençliğin 3. Uluslararası Festivalinden söz eden bir makale yayınladı. Gazete şunları yazıyor: "Bu festival sırasında 20'den fazla Marksist-Leninist, anti-emperyalist, ve ilerici gençlik örgütünü temsil eden 2500'den fazla genç, halkların kurtuluş mücadelelerinin ve devrimin zaferi için Amerikan emperyalizmine, Sovyet ve Çin sosyal-emperyalizmine, kapitalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı gençliğin enternasyonalist birlik ve dayanışmasını somut olarak gösterdi."

Festival sırasında gerçekleştirilen çeşitli faaliyetlerden söz eden gazete, Marksist-Leninist gençlik örgütleri tarafından düzenlenen, çeşitli sergilerle uluslararası proletaryanın yüce önderi Stalin'in yaşamını ve yapıtlarını yansıtan "Stalin Köşesi"'nin, festivalin en önemli çalışmalarından biri olduğunu belirtiyor.

Gazete şöyle devam ediyor: "3. Uluslararası Gençlik Festivali, AEP, Enver Hoca yoldaş, Arnavutluk halkı, ASHC, Arnavutluk gençliğine karşı duyulan saygı ve büyük sempatinin bir ifadesiydi. Bu saygı ve sevginin açık bir örneği de 10 Ağustos'ta Sosyalist Arnavutluk'la dayanışma gününün düzenlenmesiydi. Sosyalist Arnavutluk'la dayanışma günü Enver Hoca yoldaşın yapıtı "Emperyalizm ve Devrim"in tanıtılmasıyla başladı."

Gazete daha sonra bir AEGB Heyetinin de festivale davetli olduğunu, ama İspanyol hükümetinin vize vermediğini belirtiyor. Festivale katılanlar bunu İspanya hükümetinin anti-demokratik ve keyfi bir tutumu olarak mahkum etmişler, festivalin kapanış konuşmasında İspanyol hükümetinin bu tutumunu mahkum eden bir karar benimsemişti.

Gazete, 3. Uluslararası Gençlik Festivalinin gençliğin uluslararası dayanışmasının canlı bir örneği olduğunu, emperyalizme, revizyonizme, faşizme, ve uluslararası gericiliğe karşı, devrim ve sosyalizm için tüm dünya ilerici ve devrimci gençliğinin sesinin duyulduğu bir forum olduğunu vurguluyor.

Sonuç olarak, Zeri i Rinise şöyle diyor: "Gençliğimiz bu festivale katılamadı ama o, emperyalizme, revizyonizme ve tüm gericiliğe karşı mücadelede her zaman tüm dünyanın Marksist-Leninist, ilerici ve devrimci gençliği ile birlikte olacaktır; başında Enver Hoca yoldaş bulunan AEP önderliğinde, devrimin ve sosyalizmin tüm dünyada zafere ulaşması için mücadele edecektir.

Amerikan emperyalistleri gazete ilanıyla kobay arıyor

Amerikan emperyalizmi yeni kimyasal silahların denenmesinde kullanılmak amacıyla "gönüllü" kobaylar arıyor. Amerikan gazete ve dergilerine verilan ilanlarda, bu denemelere katılacak kişilerin hem maddi olanaklar kazanacağı hem de "ulusal savunmaya katkıda bulunacağı" ileri sürülüyor. Ve bu yaygaranın ardındaki gerçeği göremeyen, bu denemenin üzerlerinde ne gibi bir etki bırakacağını bilmeyen 7 bin kişi, açlıktan kurtulmak için denemeye katılmak istediklerini bildirdi.

Bu denemede kullanılacak olan kimyasal silahlar daha önce 1960-69 yılları arasında 2.400 Amerikalı asker üstünde denenmişti. B–Z grubundan olan bu "insancıl" silahlar insanları 80 saat etkisi altında tutuyor. Bu süre içinde, psikolojik ve fizyolojik olarak etkilenen insanlar çılgınlık belirtileri gösteriyorlar.

Amerikan emperyalizminin bu "insancıl" "bilimsel" denemelerini Hitler de toplama kamplarında yapmıştı. Aradaki tek fark, Hitler'in gazetelere ilan verip, adam aramamasıydı. Hitler, zindanlara kapattığı komünistleri, demokratları, Yahudileri kobay olarak kullanıyordu.

Bu vahşice davranışı için ABD'yi kınayan Sovyetler Birliği'nin ise yaptığı uzay denemeleriyle birçok insanın ölümüne yol açtığı biliniyor.

Tüm bu olaylar, emperyalistlerin insana ne kadar değer verdiğini gösteriyor. Kanlı savaşlara susamış emperyalistler ve sosyal emperyalistler bir yandan silahsızlanma demagojisi sürdürürken, öte yandan giderek daha etkin silahlara sahip olmak için insanların yaşamlarını hiçe sayıyorlar.

HİNDİSTAN'DA GENEL GREV ŞEHİRLERDE HAYATI FELCE UĞRATIYOR

Hindistan'ın Bombay, Kalküta, Allahabat gibi büyük bir dizi kentinde ve daha başka bölgelerinde işçiler ve geniş emekçi yığınları her gün yeni grevler düzenliyorlar. 25 Ekim'de Allahabat kentinde binlerce işçi, daha önce ilan edilmiş olanları izleyerek yeni grevlere gittiler. Grevciler, sürekli artan hayat pahalılığını protesto ediyor ve grevlerin yanı sıra mitingler, gösteriler düzenleyerek eylemlerini sürdüyorlar. 27 Ekim'de Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de düzenlenen bir gösteriye polisin saldırması sonucu göstericilerle polis arasında çetin çarpışmalar oldu. Çok sayıda kişi tutuklandı. Grevler ise şehirlerdeki hayatı felce uğratarak yayılmaya devam ediyor

İŞÇİLERİN GREV DALGASI VE EMEKÇİ YIĞINLARIN SÖMÜRÜ PROTESTO EYLEMLERİ BÜTÜN DÜNYADA YAYILIYOR

ARJANTİN'de, metal[illegible] tekstil, demiryolu ve basın emekçileri bir dizi grev düzenlediler. [illegible] matbaa işçisi, 10 bin demiryolu işçisi grevde bulunyor.

VENEZZÜELLA'nın birçok kentinde gösteriler oluyor. 200 binden fazla öğretmen, protesto eylemleri düzenledi; binlerce üniversite öğrencisi bu eylemleri aktif olarak destekledi.

BREZİLYA'da, köylülerin mücadelesi geniş boyutlara ulaştı. Haklı talepleri için mücadeleye atılan köylüler, diktatörlüğün silahlı güçlerine karşı direndiler.

KOSTARİKA'da bir Amerikan şirketinde çalışan 3 bin emekçi, yaşam koşullarını ve ABD müdahalesini protesto ederek, greve gittiler.

DANİMARKA'da deniz ulaşımı işçilerinin 19 Ekim'den beri sürdürdükleri grev, kapitalist patronlara ağır zararlar verdiriyor.

Ku Klux Klan 5 kişiyi öldürdü

Amerika'da zenci düşmanlığı körükleniyor

ABD'nin Kuzey Carolina kentinde, Ku Klux Klan örgütünün ırkçı saldırılarını protesto amacıyla beyaz ve zenci demokratların düzenlediği gösteriye yapılan saldırı sonucunda 5 kişi öldü, 9 kişi yaralandı.

Bu kanlı saldırıyı düzenleyen Ku Klux Klan 1865'lerde kurulan ırkçı bir örgüttür; 1922'de, örgüt üyelerinin iki kişiye işkence yaptıklarının ortaya çıkması üzerine sözde yasaklandıysa da, hâlâ faaliyetini sürdürmektedir.

60'lı yıllarda 30 bin kadar üyesi olan örgüt, zencilere karşı yöneltilen birçok terör eyleminin sorumlusudur. Ku Klux Klan örgütü, zencilerin yeniden köle haline getirilmesini savunmakta ve bu amaçla zencilere yönelik terör eylemlerine girişmektedir.

Yüzyıldan fazla bir süredir faaliyet gösteren ırkçı Ku Klux Klan, bu uzun yaşamını kapitalizmin ırkçılığa karşı "tutarlı" mücadelesine borçludur.

Kuruldugundan bu yana binlerce zenciyi katleden örgüt, Amerikan burjuvazisinin birçok kesimi tarafından da desteklenmektedir. Ku klux Klan örgütü son yıllarda Amerika'da giderek etkinliğini artıran faşist Amerikan Nazi Partisi ile de işbirliği yapmaktadır.

Resimde Ku Klux Klan üyelerinin yaptığı bir gösteri sırasında zenciler tarafından protesto edilirken görülüyor.

Hua Guo-feng'in Avrupa gezisi sona erdi

Hua Guo-feng, geçen ayın ortalarında dört AET ülkesine; Fransa, Almanya, İngiltere ve İtalya'ya yaptığı geziyi bu ayın başında tamamladı. Burjuva basını Hua'nın bu gezisini büyük bir tantanayla "tarihi" bir ziyaret olarak dünya kamuoyuna reklam etti. Evet, bu ziyaret, gerçekten de batılı emperyalistler için "tarihi" bir ziyarettir; çünkü onlar böylelikle kendi aşırı kârlarını bir kat daha artıracaklar.

Hua Guo-feng, bu ülkelerdeki tekellerin temsilcileriyle yaptığı görüşmelerde özellikle şunları vurguladı: Çin'in modern teknoloji ve techizata sahip olmak için yabancı tekellerin sermayesine ihtiyacı vardır ve Çin onların kârlarının güvence altına alınması için gereken önlemleri alacaktır. Örneğin Alman tekelleri ile varılan 6 yıl süreli anlaşmada, ilgili devletin bakanlarının da bulunacağı tekellerin temsilcileriyle birlikte ortak bir komisyonun kurulması öngörülmüştür. Sözkonusu ülkelere bundan böyle Çin'de, ticaret ve komisyon büroları açma konusunda da kolaylıklar sağlanacaktır.

Çin'in esas olarak bu ülkelerle silah dışalımı yapmak istediği açıktır. Çin'in Almanya'dan "Tornado" bombardıman uçakları ve "Leoparrd" panzerleri almak için özel temaslar yaptığı biliniyor. Gene, İngiltere ve İtalya gezisi sırasında Hua Guo-feng [illegible] bu ülkelerin silah tekelleriyle [illegible]alarında tanksavar ve uçaksavar füzelerinin de bulunduğu çeşitli silahları almak üzere prensip kararına vardığı basında çıkan haberler arasındadır.

Hua Guo-feng'in dört AET ülkesi siyasal liderleriyle yaptığı görüşmelerle, Çinlilerin özellikle Eylül sonunda Sovyetler Birliği ile geliştirdikleri karşılıklı ilişkileri de göz önüne alarak, bu ülkeyi hedefleyen konuşmalardan kaçınması da, bu görüşmelerde dikkati çeken başka bir yan olmuştur. Böylelikle Çin, ne Sovyetler ile son günlerde geliştirdiği ilişkilerini zedelemiş oluyor, ne de AET ülkelerini Sovyetler ile olan ilişkilerinde kötü bir duruma sokmuş oluyor! İşte Çin'in siyaseti! Ama bütün bunlar onun Avrupa'daki savaş kışkırtıcılığı rolünden hiçbir şey eksiltmiyor. AET'yi, "Birleşik Avrupa"'yı, NATO'yu savunuyor; bu gerici ekonomik ve askeri örgütleri teşvik ediyor. Avrupa'nın silahlanmasını destekliyor. Almanya'da "Bugünün Hitler'i" diye anılan faşist Strauss ile Almanya gezisinde bir masaya otu[illegible] bu komünizm düşmanını kutluyor. Gene, Almanya'da yaptığı konuşmasında "Birleşmiş Almanya!" sloganını —siz kapitalist ve saldırgan bir Büyük Almanya anlayın— ortaya getiriyor. Bütün bu karşı-devrimci, anti-komünist tavırları karşısında Çinliler mükafatlarını da bekliyorlar. Kamboçya'nın kanlı Pol-Pot rejimini desteklerken artık yalnız kalmıyorlar; Vietnam'a saldırırken de öyle. Şimdi de yeni bir saldırı için bu ülkelerden yeşil ışık bekliyorlar; çünkü "Vietnam sorunu artık barışçıl görüşmelerle çözülemeyecek bir durumdaymış!"

Çinli revizyonistler sözde "Üç Dünya Teorisi"ne ilişkin bu tür davranışlarıyla Avrupa burjuvazisini, "baş düşmanları" Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa kışkırtmak için daha çok çaba harcayacaklar! "Birleşmiş Avrupa", Çinliler istedi diye kalkıp Sovyetlere karşı savaşa girecek değildir. Onlar, kendilerini güçsüz gördükleri ve aşırı kârları tehlikeye düşmediği sürece savaş istemeyeceklerdir. Enver Hoca yoldaşın dediği gibi "Avrupa burjuvazisi feleğin çemberinden geçmiş yaşlı bir sokak kadınıdır. Tüm hile ve entrikalardan geçmiştir". Çıkarının nerede yattığını Çinli revizyonistlerden öğrenecek değildir.

Çinli revizyonistler, karşı-devrimci teorileri ışığında attıkları her adımda dünya proletaryasının ve halklarının gözünde gerçek yüzlerini, sosyal-emperyalist yüzlerini gün ışığına çıkartıyorlar; kendileri tekellerle kol kola gezerken, dünya proletaryası ve halkları onları her geçen gün biraz daha tecrit ediyor, saflarındaki bu türden artıkları silkeleyerek güçleniyor; kendi Marksist-Leninist partileri etrafında birleşiyor ve emperyalizmin yıkılışının, onun sınıflardan ayrı olarak bölünmüş ne idüğü belirsiz bir ülkeler topluluğu aracılığıyla değil, bizzat ezilen ve sömürülen kitlelerin ona karşı uzlaşmaz kesin mücadelesiyle olacağını kavrıyor.

Bir Amerikan ajanı Mao Zedung'un yakın dostu

Çin revizyonizminin Amerikan emperyalizmiyle yakınlaşmasının ve sonunda onunla siyasal ittifaka girmesinin geçmişi, ÇKP yöneticilerinin Amerikan emperyalizminin temsilcileriyle çok uzun yılar önce kurdukları bağlara dek uzanıyor. İkinci Dünya Savaşında Amerikan emperyalistleri bir yandan Çan Kay-şek kliğini destekleyip, ona silah verirken, öte yandan da başında Mao Zedung'un bulunduğu ÇKP yönetimiyle ilişki kurmuşlardı. Amerikan emperyalistleri hem Çan Kay-şek çetesini ellerinde tutuyorlar, hem de Mao Zedung grubunu tümüyle gözden çıkarmıyorlardı. Amerikan emperyalizminin özellikle Mao'yu desteklemesi için yoğun propaganda yapan "ateşli bir Çin taraftarı" da Amerikan ajanı, Mao Zedung'un kıymetli dostu Edgar Snow'du.

Onunla Mao Zedung'un "yakın dostluğu" 1936 yıllarına ve Yenen Mağaralarına kadar uzanır. Daha 1936'larda "kızıl üslere" girebilen, merkez komitesi üyeleriyle poker oynayabilen, Mao'yla konuşmayı, tartışmayı, hatta, dertleşmeyi başarabilen tek yabancı gazeteci kuşkusuz Edgar Snow'du. Bu yakın dostluk, Mao'nun iktidara gelmesinden sonra da daha da güçlenerek sürüp gitti. Çin'in silah arkadaşlarına, kardeş partilerden yoldaşlara bile açılmayan tüm kapıları, Edgar Snow'a ardına kadar açıktı. Çin'in gerçek dostlarından özenle saklanan askeri sırlar, ideolojik ve siyasal sorunlar en ince ayrıntılarına kadar ona anlatılıyor; öğütlerine önem veriliyordu. Dünyanın dört bir yanından kalkıp gelen Marksist-Leninist partilerin önderleri, bir türlü Mao'yla görüşmeyi başaramazken, Snow, gerekli gördüğü her an onun yanına girebiler,"özel sohbetler" yapabilirdi.

Sayısız defalar, Çin'e giden Edgar Snow, ülkemizde de tanınan "Çin Üzerinde Kızıl Yıldız" "Günümüzde Kızıl Çin", "Uzun Devrim", "Nehrin Öte Yakası" vb. kitapları yazdı. 1972 yılında sonu ölümle bitecek bir hastalığa yakalanınca, Mao Zedung apar topar bir grup Çinli doktoru ve hastabakıcıyı Amerika'ya gönderdi. Çünkü, o, bizzat Mao'nun kişisel dostu, Çin halkına yürekten bağlı ve onun Amerika'da ve batı dünyasında tanınmasını sağlamış, büyük bir gazeteci"ydi. Çünkü, o, Çin - Amerikan eski bağlarının yeniden canlandırılmasında, Çin'in kurtuluşundan önce ve Nikson'un Pekin ziyaretinin arifesinde "tarihsel" bir rol oynamıştır.

Enver Hoca yoldaş, Mao Zedung'un yakın dostu, Amerikan ajanı Edgar Snow'un gerçek niteliğini ve onun oynadığı "tarihsel" rolü, Çin Üzerine Düşünceler'in II. Cildinde ve 3 ve 5 Mayıs 1977 tarihli günlüklerinde şöyle anlatıyor:

ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER'DEN

3 Mayıs 1977
Salı

BİR AMERİKAN AJANI MAO ZEDUNG'UN YAKIN DOSTU

Yüzyılımızın gazetecisi diye adlandırılan ve Çin hakkında hem devrimden önce, hem de devrimden sonra yazmış olan, Amerikalı gazeteci Edgar Snow'un başlıca yapıtlarını okumuştuk. Ancak "gazetecilik yaşantım" başlığı altında İtalyancaya çevrilmiş olan son kitabı, kişiliğine çok daha fazla ışık tutuyor.

Bu gazeteci Çin uzmanı olarak ün salmıştır ve bu ün hiç de temelsiz değildir. Onun yaşamı maceralarla doludur. Snow'un yazılarından, onun bir CIA ajanı olduğu ortaya çıkmaktadır. Edgar Snow, sözkonusu dönemde Amerikan Güvenlik Örgütü tarafından böyle adlandırılmamış olsa bile yine de Amerikan gizli servisinin ve Dışişleri Bakanlığının hizmetinde bir gazeteciydi. Snow'un bizzat kendisinin de açıkladığı gibi, Roosvelt, Çin hakkında bilgi edinmek için onu pek çok kez yanına çağırtmıştı. ABD Başkanı Snow'u yanına çağırttıyorsa bunu Çin'in iklimi ya da Çan Kay-şek' yönetimi ve orduları hakkında bilgi edinmek için yapmadığı açıktır. Roosvelt'i ilgilendiren şey, Snow aracılığıyla Yenan mağaralarındaki insanların düşünceleri ve amaçları hakkında bilgi sahibi olmaktı. (...)

Onun yabancı mümessilliklerle bağları vardı ve özellikle de ABD hesabına çalışmaktaydı. O, Çan Kay-şek'e başlıca Çinli kapitalistlere bağlıydı ve sonunda, Sun Yat-sen'in karısı sayesinde Çin komünistlerinin kurtardığı bölgelere geçti. O dönemde, Uzun Yürüyüşten sonra ÇKP MK'nın merkezi olan mağaralara ve hatta Mao Zedung'un genel karargahına girmeyi başardı. (...)

Yazar, Mao'nun kendisiyle yakından ilgilendiğini söylüyor. Çünkü o dönemde Mao, ulusal kurtuluş mücadelesi ve Çin devrimi, ABD-de ve batı dünyasında tanınmadığı için devrimin ve Çin yönetiminin dünyada tanınması amacıyla Çin devrimi ve kendisi hakkında yazı yazılmasına çok önem veriyormuş. (...)

Diğer bir deyişle Mao Zedung ve öteki Çinli yöneticiler Edgar Snow'a tam bir güven duyuyorlardı. Edgar Snow, Çin'e hizmet etti, ona yardımcı oldu; Mao'nun yabancı ülkelerde tanınmasına katkıda bulundu; ama Çin de kendi payına Snow'a çok yardım etti. Snow'a göre Çinli yöneticiler, ona öylesine güveniyorlardı ki, Mao Zedung ona, yani bu Amerikalıya, siyasal planlardan, tüm ideolojik görüşlerinden ve hatta askeri planlarından bile haber veriyordu. Snow, Mao Zedung'un Çinlilere ya da Çan Kay-şek'e karşı bir saldırı hazırladığında, örneğin Japonlar şu taktiği kullanırlarsa, Çinlilerin şu biçimde karşı koyacaklarını söyleyerek, Çan Kay-şek şu taraftan saldırırsa Çinlilerin öte yandan saldıracaklarını ya da şu ya da bu yönden geri çekileceklerini belirterek her seferinde kendisini haberdar ettiğini anlatıyor. Demek ki deyim yerindeyse, Snow önderliğe dahil olmadığı halde her şeyden haberdar edilen bir ÇKP MK üyesi konumuydaydı, ona duyulan güven işte böylesine büyüktü.

"Bu adam kendisine çok önemli bir Çin uzmanı süsü vermekte ve öyle kabul edilmektedir. Kuşkusuz batılılar için, o, bir otoritedir. Edgar Snow kitabında, yalnızca bugününü Sovyetler Birliği'ne değil, proletarya diktatörlüğüne, Stalin'e ve onun Sovyetler Birliği'ne de karşı düşmanlık ve kinle dolu kudurmuş bir anti-Sovyetik olarak ortaya çıkmaktadır. (...)

Bütün bunları okuyunca, insan,' Mao Zedung'un ve arkadaşlarının, Amerikan yanlısı görüşlerinin olduğunu, ABD'ye karşı büyük bir sempati beslediklerini ve "gazeteci" Edgar Snow'un Çin'in ABD ile yakınlaşmasında, bunun yanı sıra önce Kissinger sonra Nikson ve daha sonra Ford'un Çin'e yaptıkları ziyaretlerin hazırlıklarında önemli bir rol oynadığını düşünmeden edemiyor.

ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER'DEN

5 Mayıs 1977
Perşembe

ÇİN'İN AMERİKAN YANLISI OYUNU ÇOK TEHLİKELİ

Edgar Snow, uzun bir süre Mc Carthy, Truman ve diğerlerinden esinlenilerek sürdürülen Çan Kay-şek kliğini destekleme biçimindeki Amerikan siyasetini bakış açısından yoksun ve hatalı olarak değerlendiriyor. Mao Zedung tarafından yönetilen Çin devriminin Amerika'da anlaşılamadığını ve işte bu yüzden de Çin'den eski kapitalist tutumlarını korumasının ve Amerikan kapitalizmine ödün vermesinin istendiğini söylüyor.

Amerikan emperyalizminin çıkarlarının savuncusu Edgar Snow, Çin'e karşı iyi niyetli görünüyor. Bu tahlillerden çıkardığı sonuçlar şunlardır: 1949'da Çin bağımsızlığını elde ettiği zaman, ABD, onun, bağımsızlığını Kremlin'e kaptıracağını düşünerek yanılmıştı. Hayır, bu olmayacaktı diye yazıyor ve Çin'in Kremlin'in bir sömürgesi olamayacağını kanıtlamak için de bir dizi kanıt sıralıyor. Diğer kanıtların yanı sıra, Çin'in ideolojik planda, kent proletaryasına değil, köylülüğe dayandığını belirten bir kanıt da var. İdeolojik olarak Çin, pek çok konuda Kremlin'le aynı görüşleri paylaşmıyor. İşte bu yüzden diyor Snow, ABD, kendisi için son derece yararlı olacak büyük bir pazar bulmak için Çin'i kendi dostu yapacak ve bu işten de kazançlı çıkacaktır. Demek ki sonuç olarak Çin'e karşı tutumlarını mutlaka değiştirmelidirler. (...)

Kitabını okuduktan sonra, Edgar Snow'un belli bir ölçüde Çin yönetiminin içine Amerikalıların düşüncelerinin ve amaçlarının birçoğunu sokmayı ve yerleştirmeyi başardığı söylenebilir; çünkü, görüldüğü gibi bugün Çin, Amerikan emperyalizmi ne niteliğini, ne de amaçlarını değiştirmediği halde onunla dostluk yönünde büyük bir kıvırtma yapmıştır. Snow, belli ölçüde Çin yönetimine görüşlerini sokmayı başarmıştır; kurtuluştan sonra Mao Zedung, uzun bir süre Amerikan emperyalizmine karşı "acımasız ve uzlaşmasız" bir mücadele verdiği halde, yaşamının sonuna doğru (henüz bunamadığı ve tüm meleklerine sahip olduğu bir sırada) ABD ile dostluğun yolunu keşfetti.

100. DOĞUM YILINDA STALİN (12)

Yaşasın Marksizm-Leninizm

Stalin ve kişinin putlaştırılmasına ilişkin saldırılar

Burjuvazi, proletaryanın devrimci eylemi ortaya çıktığından bu yana "kişinin putlaştırılması" yaygarasına sarılmış bu yolla proletaryanın devrimci önderlerini aşağılamaya, proletaryanın önderlerine olan güvenini sarsmaya, sonuçta proletarya hareketini öncüsüz bırakmaya ve proletaryanın büyük davasına zarar vermeye çabalamıştır. Hatta bu çabalar devlet iktidarını bile ele almamış bulunan Marks ve Engels'e kadar uzanmıştır. Hem proletaryanın açık düşmanları hem de işçi hareketi içindeki uzantıları Marks ve Engels'i "diktatörlük"-le "kişinin putlaştırılması" eğilimini körüklemekle suçlamışlardır.

Dünyanın ilk sosyalist devletinin, Sovyetler Birliği'nin kurulmasıyla birlikte gericiliğin devrimci önderlere yönelik bu saldırıları daha da yoğunlaşmış, Ekim Devrimi'nin aynı zamanda kendisi için bir ölüm fermanı olduğunu bilen dünya burjuvazisi "kişinin putlaştırılması" propagandasını komünizme ve sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı yürüttükleri mücadelenin başlıca temalarından biri haline getirmişlerdir.

Kautsky, Lenin'e ağır iftiralarla saldırmış; onu bir diktatöre, hatta Tanrıya benzetmiş ve bu yolla Sovyet rejimini karalamaya çalışmıştır. Lenin'in ölümünün ardından Sovyet Devleti'nin başına Stalin'in geçmesi, uluslararası gericiliğin saldırılarını Stalin'e yöneltmiştir. Emperyalistler bütün propagandalarında en temel konu olarak "Stalin'in putlaştırılması"nı işlemişler, bu yolla proletaryanın bu ilk devletini yıpratmaya, onun prestijini yıkmaya çalışmışlardır.

Troçki'nin ve Troçkistlerin bu yöndeki iftira ve çamurları da emperyalist burjuvazinin eline "değerli" bir malzeme vermiştir. Troçki'nin paçavraları, Isaac Deutcher gibi Troçkist şarlatanların Stalin'e binbir çeşit iftiralarla dolu kitapları işte bu nedenle hâlâ burjuva yayınevleri için gözde "yapıtlardır". Kısa, bir süre önce kamuoyuna açıklanan Amerikan Dış İşleri Bakanlığı ve CİA belgelerinden anlaşıldığı gibi Troçkistlerin Stalin'le ilgili kitapları Amerikan emperyalizminin anti-komünist kampanyasının başlıca silahlarından biri olmuştur.

Troçki'den sonra aynı konuda saldırıyı sürdüren revizyonist Tito kliği olmuştur.

●KRUŞÇEV'İN İHANETİNİN İLK ADIMI

Stalin'in putlaştırılmasına ilişkin yaygara ve sözde bu putlaştırmaya karşı açılan mücadele, Kruşçev revizyonistlerinin ihanetinin ilk adımını oluşturdu. İkinci adım, Marksist öğretinin gözden geçirilmesi, daha doğrusu revize edilmesiydi. Ama Kruşçev birinciyi yapmadan ikinci konusunda hiçbir adım atamayacağını biliyordu. Bu nedenle ancak Hitler'in başvurabileceği iftiralarla ortaya çıktı. Ancak bunu bile açıktan yapamıyordu. 20.Parti Kongresine sunduğu resmi faaliyet raporunda Stalin'in eleştirisi konusunda dişe dokunur hiçbir şey yoktu. Ama gizli oturumda korkunç iftira ve karalamalarla dolu bir rapor okudu. Daha sonra bu raporu emperyalist ülkelerin gizli servislerine duyurdu ve bu vesileyle dünya komünist hareketi ve Sovyet işçi sınıfı raporun içeriğini öğrenebildiler. İftira ve karalama kampanyasını bilindiği gibi Marksizmin revizyonu ve Sovyet rejiminin baştan aşağı elden geçirilmesi izledi.

Kruşçev'in gizli raporunun ana konusu "Stalin'in putlaştırılmasıyla" ilgiliydi. Revizyonistler böyle bir propagandaya şiddetli bir gereksinim duyuyorlardı. Stalin'e, onun yüce davasına bağlı olanları, 30 yıl boyunca onun yolundan yürümüş Sovyet işçi sınıfını sindirmek için bu kampanyadan yararlanıyorlardı. Bu mücadele yalnızca proletaryaya ve Sovyet komünistlerine karşı saldırıya geçmek için yeni burjuvaziye hizmet edecek bir araçtı. İşte meselenin bütün özü buydu.

Yeni bürokrasi, burjuva unsurlar, eski sömürücü sınıfların kalıntıları Stalin'den nefret ediyorlardı. Stalin her dönem onların burjuva tasarılarının önünde en büyük engel olmuştu. İşte bu nedenle bu unsurlar dünyanın bütün kötülüklerini Stalin'e maletmeye çalışmışlardı.

●"DALKAVUKLAR"

Kruşçev, 20.Kongrede okuduğu gizli raporunda "SBKP(B) Kısa Ders" adlı kitaba da değinmiş ve şunları söylemişti:

"Bu kitap, kesinlikle dalkavukluğun bir ifadesidir. Bu kitap bir insanı putlaştırmanın, onu hatasız bir bilgeye, 'en büyük öndere', 'bütün zamanların ve halkların en mükemmel stratejistine' döndürmenin bir örneğidir... Stalin'le birlikte ulusumuz göz boyayıcı birçok dalkavuk yetiştirmiştir."

Kruşçev raporunda sözünü ettiği dalkavuklarla kimleri kastediyordu acaba? Çünkü 1937 yılında Pravda'da Stalin hakkında şu sözleri yazan bizzat Kruşçev'di:

"Stalin umuttur, gelecektir. O, ilerici insanlığı yönlendiren bir ışıktır. Stalin sancağımızdır. Stalin istediğimiz, Stalin zaferimizdir."

Ve yine şöyle sürdürüyordu:

"Sevgili babamız ve üstün nitelikli önderimize saygı... dahi ve önder... Stalin yoldaşımız."

1939 yılında Pravda'ya yazdığı başka bir yazıda ise şunları söylüyordu:

"Yüce Lenin'in yakın dostu ve silah arkadaşı, insanlığın en büyük dahisi, öğretmeni ve önderi..."

"Öz babam... beni yaratan Stalin'e..."

Evet Kruşçev haklıydı. Gerçekten de Stalin'in çevresi de dahil olmak üzere partide ve devlet kademelerinde bazı dalkavuklar vardı. Bunların başında da Stalin'e olur olmaz övgüler düzen Kruşçev ve onun gibileri geliyordu. Kruşçev'in sözünü ettiği dalkavukların başında kendisi geliyordu. Tarihte her önderin çevresinde kişilikten yoksun, yetenekleriyle değil başkalarının himmetiyle yükselmek isteyenlerin bulunabileceği doğruydu ve bugün de doğrudur. Bu anlamda başka devrimci önderlerin olduğu gibi Stalin'in çevresinde de böyle dalkavuklar, kişiliksiz sürüngenler bulunabilmiştir. Kişinin putlaştırılması eğilimi de işte bu unsurlar tarafından güçlendirilmiş veya yaratılmıştır.

Ama yüzlerce örnek, tarihi gerçek ve bizzat Stalin'in yazıları Stalin'in kendisi ile ilgili bu putlaştırmaya karşı çıktığını, hatta çok şiddetli ve kesin tavır aldığını göstermiştir. Yanda tam metnini verdiğimiz ve bir yayıncıya yazılmış olan kısa bir mektup bile Stalin'in bu konudaki tutumunu açıklamak için yeterlidir.

Devamı 6. sayfada

Stalin, iç savaş sırasında askeri giysileri içinde.

Bir mektup

Aşağıda Stalin yoldaşın kısa bir mektubunu yayınlıyoruz. Bu mektup, Stalin'in, 'kişinin putlaştırılmasına' karşı nasıl mücadele ettiğini ve onun kişinin putlaştırılmasını teşvik ettiği biçimindeki iddiaların ne denli yalan olduğunu bir kez daha açıkça göstermektedir.

"'Stalin'in Çocukluğu Üzerine Öyküler' adlı kitabın yayınlanmasına şiddetle karşı çıkıyorum.

Bu kitap, bir dizi gerçek dışı iddia, tahrifat, abartma ve hak edilmemiş övgüler içermektedir. Yazarlar öykü severleri yanılttılar. Onlar yalancıdır (belki de 'iyi niyetli' yalancılardır) ama yalancı ve dalkavukturlar. Bu yazarlar açısından üzücü bir şeydir; ama gerçek gerçektir.

Ancak bu nokta pek önemli değildir. En önemli unsur, bu kitabın Sovyet çocuklarının (ve genel olarak insanların) bilincinde, kişinin putlaştırılmasını, önderlerin putlaştırılmasını, hatasız kahramanların putlaştırılmasını yerleştirme eğilimi taşımasıdır. Bu tehlikeli ve zararlıdır. 'Kahramanlar' ve 'kitleler' teorisi Bolşevik bir teori değildir; bu, sosyalist-Devrimcilere ait bir teoridir. Sosyalist-devrimciler şöyle der: 'Kahramanlar halkı yaratır. Kahramanlar onu bir kitleden bir halka dönüştürür' - *Bolşevikler ise Sosyalist-Devrimcilere şöyle yanıt verir:* 'Halk kahramanları yaratır'. Bu kitap Sosyalist-Devrimcilerin ekmeğine yağ sürüyor. Bu türden her kitap Sosyalist-Devrimcilerin değirmenine su taşıyacaktır ve Bolşevik çalışmamıza *zarar verecektir.*

Kitabı yakmayı öneriyorum."

J.Stalin

Voprosy İstorii (Tarihin Sorunları), No:11/1953, Rusça baskı. Mektup P.N.Pospelov'un bir makalesinde yayınlanmıştır. "Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Elli Yılı".

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 (11)

(41) 1929-1930 yıllarında köylüler, kitleler halinde kollektif çiftliklere katıldı. Stalin yoldaş, "kulakları bir sınıf olarak tasfiye edelim" sloganı altında kollektifleştirme sürecinin tamamlanmasına önderlik etti. Onaltıncı Parti Kongresi toplandığında, kapitalist unsurlara karşı genel taarruz bütün cephede ilerliyordu. Stalin yoldaş 16.Parti Kongresini "Sosyalizmin bütün cephede geniş taarruzu, kulakların sınıf olarak ortadan kalkması ve kollektifleştirmenin gerçekleştirilmesi kongresi" olarak tanımladı.

Hem tarım, hem de sanayi alanındaki bütün zaferler, Beş yıllık Plan'ın başarılı bir şekilde tamamlanmasıyla mümkün oldu. SSCB artık bir tarım ülkesi olmaktan çıkmış, bir sanayi ülkesi haline gelmişti.

(42) Halkın yeni tekniklerin kullanılmasında ustalaşmasının ve emek üretkenliğindeki sürekli artışın en parlak örneği Stahanov hareketiydi. Bu hareket bir kömür madeninde başladı ve adını kömür çıkarımında bütün rekorları kırmış olan maden işçisi Aleksey Stahanov'dan alıyordu. Stalin yoldaş, Stahanov'dan öğrenebilmeleri için madencilerin, demiryolu işçilerinin, makine işçilerinin ve bütün bilim adamlarının katıldığı konferanslar düzenledi ve bu konferansların tümüne önderlik etti. Stalin yoldaş, Stahanov hareketini "Sosyalist yarışmada yeni bir dalganın, sosyalist yarışmanın yeni ve daha yüksek bir aşamasının ifadesi" olarak tanımlıyordu. Resimde Stalin Stahanovcularla Kremlin'de yapılan bir toplantıda görülüyor.

(43) 1930'ların başında Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası mücadelesinde kazanılan yeni zaferler ve Parti içindeki sağcılara ve Troçkist-"solculara" karşı daha önce indirilen darbeler Parti'nin ve sosyalist devletin düşmanlarını çılgına çevirdi. Ülke içindeki sağcılar ve Troçkist çetelerin artıkları, emperyalist ülkelerin gizli servisleri, yurt dışında sürgünde bulunan Troçki ve diğerleri Parti'ye yönelik gizli saldırılarını sürdürmekte kararlıydılar. İşletme ve fabrikalardaki sabotajlar, Parti önderlerine yönelik katliamlarla sürdürüldü. 1934 yılının Aralık ayında SBKP(B) MK Siyasi Bürosu Üyesi ve Leningrad Parti Komitesi üyesi Stalin'in silah arkadaşı ve yakın dostu S.M.Kirov bu karşı-devrimcilerin oluşturduğu bir terör örgütü tarafından katledildi. Resimde Stalin ve Kirov 1926 yılında Leningrad'da yapılan bir toplantıdan önce görülüyor.

(44) 1935 Şubatında SSCB Sovyetlerinin 7.Kongresi, 1924'te kabul edilmiş olan SSCB Anayasasını değiştirme kararı aldı. Yeni SSCB Anayasası, Stalin yoldaşın başkanlığında, bir Anayasa Komisyonu tarafından kaleme alındı. 1936 Kasımında toplanan Sekizinci Parti Kongresi, tüm dünyanın Stalin Anayasası olarak bildiği, Stalin Yoldaşın önderliğinde hazırlanan SSCB Anayasa tasarısını oybirliğiyle onayladı ve kabul etti. Böylelikle Sovyet ülkesi yeni bir Anayasa, sosyalizmin ve işçilerle köylülerin demokrasisinin zaferini somutlaştıran bir anayasa kazanmış oldu. Stalin yoldaşın önderliğinde hazırlanan bu anayasa ile, Stalin Anayasası ile, Stalin kollektif çalışmada büyük bir önder olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Kişiye tapmaya karşı mücadele ve Çin revizyonizmi

Bilindiği gibi Kruşçev 20.Kongre'de Stalin'e yönelik saldırı, iftira ve karalama kampanyasını başlattıktan kısa bir süre sonrasına kadar Çin revizyonistleri bu saldırıyı seyretmekle yetindiler. Daha sonra bu iftira kampanyasına ya doğrudan ya da dolaylı olarak katıldılar. Mao Zedung, Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'ne yaptığı bir ziyaret sırasında "Kendini Kruşçev ve diğerlerinin arasında rahat hissettiğini, dostları arasında olduğu duygusuna kapıldığını; ama aynı rahatlığı Stalin'in yanında hiçbir zaman duyamadığından" sözetti. Stalin'e yönelik karalama kampanyası sırasında söylenmiş bu sözler aynı zamanda Kruşçev ve çetesinin bu karşı-devrimci eylemini de onaylamak anlamına geliyordu.

Kruşçevcilerin Stalin'i devrimci yaşamına, mücadelesine, kişiliğine ve son olarak da onun devrimci yapıtlarına yönelttikleri saldırılar karşısında Çin revizyonistlerinin bu tutumu 1963 yılına dek sürdü. Bu tarihte Çin revizyonistleri Kruşçev revizyonistleri ile aralarında çıkan çatışma temelinde Stalin sorununda tavır değiştirdiler. Daha doğrusu Stalin'e Kruşçev'in çizgisinden yönelttikleri saldırıları sinsi bir biçimde yeni bir kılığa büründüler. Görünüşte "büyük bir Marksist-Leninist" diye adlandırdıkları Stalin'i ve yapıtlarını savunuyorlardı; ama gerçekte yalnızca Stalin'in "hataları"ndan söz ediyorlar ve bu düşüncelerini iğrenç bir biçimde süslü cümlelerle gizlemeye veya onları daha kolay kabul edilebilir hale getirmeye çalıştılar. Çin revizyonistlerine, özellikle de Mao Zedung'a göre Stalin'in doğruları % 70, hataları % 30'du. Ama ne hikmetse bütün temel konulardaki görüş, tutum ve eylemi bu hatalı % 30'un içine sokuluyordu. Çin revizyonistlerine göre, Stalin'in kulaklara karşı tutumu yanlıştı, ağır sanayi konusunda çizgi plan ve bunun önceliğine ilişkin tezi hatalıydı, sosyalist ekonominin sorunlarına ilişkin bir dizi yanlış teorik tez geliştirmiş ve uygulamıştı; 1920'lerin sonlarında ve 30'lu yıllarda sağcılara ve Troçkistlere karşı izlemiş olduğu politika çok sertti! vb. vb...

Maocu revizyonistler, Stalin'i karalamak amacıyla birbirine zıt tezler bile ileri sürmekten geri durmadılar. Bir yandan Parti içindeki sağ sapmacılara ve Troçkistlere karşı -ki bunlar işi emperyalist ülkelerin gizli servisleri ile işbirliği yapmaya ve Bolşevik Partisi'ni hedefleyen darbeler hazırlamaya kadar götürmüşlerdi- Stalin'in tutumunun sertliğiden, sınıf düşmanlarına karşı mücadelenin gereksizliğinden sözediyor, diğer yandan Stalin'in sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin gerekliliğini kavrayamadığını iddia ediyorlardı. Oysa Kruşçev de Stalin'i sosyalizmde sınıf mücadelesinin sürdürülmesini savunduğu için eleştirmişti.

Maocu revizyonistler "Stalin'in putlaştırılmasına" ilişkin Kruşçevci yaygaraya da sinsi bir biçimde katıldılar. Mao Zedung yayınlanmamış yazı ve konuşmalarında Stalin'in putlaştırılmadan dolayı başının döndüğünü, çevresine kendisine tapanan insanları topladığını ve sonuçta Kruşçev'in iddiasını doğrulayan bir tutumu benimsediğinden sözediyordu; yani, bütün diğer sorunlarda olduğu gibi "kişinin putlaştırılması" ile ilgili Kruşçevci iftiraya da tümüyle katılıyordu. Bu da, nasıl Kruşçev'e proletarya diktatörlüğüne saldırı için bir bahane olduysa, Çin revizyonistleri de "Stalin'in putlaştırılması" ile ilgili görüşü benimsemekle Stalin'in öğretilerine özellikle de sosyalist inşa sorunlarıyla ilgili deney ve tutumuna karşı yeni bir "silah" buldukları kanısına kapılmışlardı. Bu vesileyle Çin revizyonistleri "sınıf, parti, önderler ve kitleler arasındaki ilişki" konusunda Marksist öğretiyi savunuyor gözüktüler. Oysa bu öğretiden en az nasibini almış olanların bizzat kendileri olduğu bu konudaki bütün pratikleriyle bir bir ortaya çıktı.

İnsanlık tarihinde "devrimci-ler" diye ortaya çıkan hiçbir önder Mao Zedung gibi putlaştırılmadı ve dünyada hiçbir önder Mao Zedung gibi çevresindeki insanların kendisine böylesine tapınmasına izin vermedi. Çin siyasi literatüründe ve Çin devrim tarihinde; kitleler, işçi sınıfı, parti partinin diğer önderleri, taban örgütleri vb. hiçbir şey yoktu; yalnız ve yalnız Mao, Mao'nun mücadelesi, Mao'nun düşünceleri, Mao'nun kitabı vardı. Çin propagandası öyle bir düzeye varmıştı ki, şu ünlü Kızıl Kitap'ı okuyanların her derde deva bir ilaç içmiş gibi olabileceğini bile iddia ettiler. Kızıl Kitap'ı okuyunca üretimi ilerletebilmek, tekniği geliştirmek, bütün sosyal sorunlara çare bulmak mümkündü. Tarihte Tanrı'nın elçisi olduğunu iddia eden peygamberlerin kitapları bile bu derece mistik bir övgünün konusu haline gelmemişti. Çinli şarlatanlar Mao'dan önce hiçbir değerli yapıtın yaratılmadığını iddia edecek kadar ileri gittiler.

İşte Stalin'e "kişinin putlaştırılması"na zemin hazırladığı için eleştiri yöneltenlerin bu konudaki somut pratikleri de budur. Çinli revizyonistler ve Mao Zedung bu noktada da Kruşçev'in çizgisine düşmüştür. Stalin'e kişinin putlaştırılmasına izin verdiği için eleştiri yönelten Kruşçev de "Kruşçev putu" yaratmadan edememiş ve 8 yıl sonra kendisini alaşağı eden revizyonist haleflerinin aynı türden suçlamalarından kurtulamamıştır.

Yanda Enver Hoca'nın "Çin Üzerine Düşünceler" adlı kitabından alınan notu "Mao Zedung putu'nun yaratılması ve bu konuda Çin siyasetinin tutumuna ilişkin özlü bir tahlil getirmektedir.

ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER'DEN

9 Ağustos 1966 Salı

Mao Zedung'un putlaştırılması

Marks, kişinin putlaştırılmasını iğrenç bir şey olarak teşhir etmişti. Birey, tarihte bazen çok önemli olabilecek bir rol oynar, ama biz Marksistler için bu rol halk kitlelerininkinin yanında çok küçüktür; çünkü tarihi yaratan, devrimi gerçekleştiren, sosyalizmi ve komünizmi inşa eden halk kitleleridir. Bireyin rolü, biz Marksist-Leninistler için kitlelerin başında olan ve onları yöneten komünist partisinin büyük rolüyle karşılaştırıldığında da sınırlıdır.

Buna karşın, Çinli yoldaşların, son aylarda özellikle bu sorunda yanlış ve anti-Marksist bir yola girdiklerini, üzüntüyle saptıyoruz. Onlar Mao'nun putlaştırılmasını nerdeyse bir dinsel tapmaya dönüştürmektedirler. Bunun yarattığı gülünç durumu bir yana bırakalım, onlar bu tutumun davaya verdiği büyük zararı hiç düşünmeden, onu iğrenç bir biçimde yüceltiyorlar. Çünkü gerçekte bu konuda, öyle patırtı koparılıyor, öyle şatafatlı sözler kullanılıyor ki, bütün bunlar yapay bir şey gibi görünüyorlar ve bu, biz Marksistler için, çağdışı, izin verilemeyecek ve günümüz için kabul edilemeyecek bir şeydir.

(...)

Bu soruna ilişkin Çin propagandasında ortaya çıkan nedir? "Mao dünyayı aydınlatan güneştir", "Mao İnsanlık tarihinde eşi olmayan bir dahidir", "Mao'nun düşüncesi Marksizmin doruk noktasıdır", "Mao her şeyi bilir", "Mao her şeyi yapmıştır", "Herhangi bir şeyi, herhangi bir zamanda, herhangi bir ülkede çözmek için yalnızca Mao'nun yapıtlarını okumak, Mao'nun düşüncelerinden esinlenmek yeterlidir". Bu saydıklarımız en ılımlı değerlendirmelerden bazılarıdır; çünkü Çin basınında öyle coşkun terimlere rastlanıyor, öyle olaylar ve davranışlar anlatılıyor ki, insan kendi kendine şunları sormak zorunda kalıyor: Karşımızdakiler Marksist mi, yoksa bağnaz dinciler mi? Çünkü gerçekten işittiğimiz ve duyduğumuzla değerlendirirsek Çin'de bugün Mao için yapılanlar Hristiyanların İsa için yaptıklarına benzemektedir. Çinliler veya yabancılar, namuslu kişiler ya da dalkavuklar, sıradan insanlar, içten ya da iki yüzlü kişiler tarafından Mao konusunda yapılan değerlendirmeler Çin propagandası tarafından bir teori haline getiriliyor ve iğrenç bir biçimde hep bir ağızdan yineleniyor.

Çinli yoldaşlar Mao'nun değerini ortaya koyma arzusu içinde, Mao'nun kişiliği ile karşılaştırıldığında, kısacası "varolmayan" Merkez Komitesini bir yana bırakalım, kitlelerin ve partilerin rolüne de gölge düşürdüler. Onlar Marksizmin yerine "Mao Zedung düşüncesi"ni geçirdiler. Hatta, Çin propagandası nerdeyse Marks ve Lenin'in "Mao'nun ününe" gölge düşürdüğünü söyleyeceği izlenimini veriyor, bu nedenle onların isimlerini olanaklar ölçüsünde az kullanıyorlar. Çin propagandasının Marksizm-Leninizmden söz edildiğinde aklımızda "Mao Zedung düşüncesi" olmalıdır düşüncesini yerleştirmek için tüm çabasını ortaya koyduğunu söylerken yanıldığımı sanmıyorum. Bu propagandaya göre "Marksizm-Leninizmin öğretilerine baş vurmak gerekli değildir, Mao'nun düşüncesine baş vurmak yeterlidir". Böyle görüşler nasıl Marksist-Leninist düşünceler olarak kabul edilebilir?!

Şu soru ortaya çıkıyor: Neden bu ölçüsüz propaganda sürdürülmektedir? Bunun kime yararı var; yalnızca Çin komünistleri tarafından değil diğer ülkeler tarafından da böylesine tanınan Mao Zedung gibi birinin bu biçimde propagandasını yapmak gerekli midir? Ben bunu ancak içinde kısa ya da uzun vadeli düşmanca bir amaç gizleyen sağır edici bir yaygara olarak açıklayabilirim.

Kruşçev, hain emelleri uğruna "Stalin'in kişiliğinin putlaştırılması" sorununu açmıştı. Ve o, "Stalin'den geriye ancak kırıntıların kalması" için ona iftiralar yağdırmıştır. Çinlilerin Mao üzerine bu ölçüsüz propagandası her ne kadar Kruşçev'e karşı olma izlenimini veriyorsa da gerçekte Kruşçevci propagandayı besliyor.

Tiran'ın en önemli meydanlarından birinde bulunan Stalin heykeli.

Arnavutluk'ta Stalin'in 100. doğum yılı dolayısıyla yapılan çalışmalar

Arnavutluk'ta, AEP MK'nın, Stalin'in 100.Doğum Yıldönümünün kutlanmasına ilişkin kararının uygulanması doğrultusunda çeşitli faaliyetler düzenleniyor.

Stalin Yılı dolayısıyla, çalışma ve üretim merkezlerinde, tarım kooperatiflerinde, askeri birliklerde ve okullarda düzenlenen toplantılarla, bu büyük Marksist-Leninist, Lenin'in sadık izleyicisinin yaşamı ve yapıtları, Arnavutluk halkına daha yakından tanıtılıyor.

Vlora bölgesinde düzenlenen konferanslarda, "AEP ve Enver Hoca Yoldaş, Stalin'in Savunulmasını, Her Zaman Bir İlke Sorunu, Her Türden Revizyonistlerle Araya Çizilen Bir Çizgi Olarak Kabul Etmiştir ve Öyle Kabul Etmektedir" ve "Sağ ve Sol Sapmalara Karşı Stalin'in Mücadelesi Geçerliliğini Korumaktadır ve Koruyacaktır" başlıklı konuşmalar, Arnavutluk halkı tarafından büyük bir ilgiyle izlendi.

Girokastra bölgesinde, emekçilerin, gençlerin, öğrencilerin ve ordu mensuplarının katıldığı toplantılarda, Stalin'in, revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmin savunulması için mücadeleye katkılarını ve Sovyet halkının, Büyük Yurtsever Savaşı'nın stratejisti olarak oynadığı rolü konu alan konuşmalar yapıldı.

Tropoja bölgesinde de, Bölge Parti Komitesi, bölgedeki öğretmenlerle, büyük Marksist-Leninist Stalin'in yapıtlarını ve çalışmalarını inceleyen bir seminer düzenledi. Seminerde, Stalin'in yapıtları, derin bir biçimde incelendi ve özellikle "Yeni Leninist Tipte Partinin Özellikleri, Proleter Devrimde Köylülüğün Rolü, Proletarya Diktatörlüğünün Özü ve İşlevleri"ni anlatan seminerlerde, Stalin'in düşünceleri üzerinde duruldu.

Yapılan çalışmalar arasında, fotoğraf sergileri ve film gösterileri de yer alıyor.

Amatör gruplar, Stalin için çok sesli gruplar tarafından seslendirilen, yeni halk şarkıları besteliyorlar.

Bu arada, Arnavutluk basını da, Stalin'in yaşamına ve yapıtlarına ilişkin yazılara geniş yer ayırıyor.

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

ANKARA Kavaklı Restoranda grev sürüyor

Komprador burjuvazinin eğlence yeri Ankara Kavaklı Restaurant işçileri, her türlü sosyal haktan yoksun olarak, baskı ve küfür altında çalışmaktadırlar. Daha önceleri, haklarını almak için sendikalaşmak istemişler ve işyerine OLEYİS Sendikasını getirmişlerdir.

Oleyis'in sendika ağaları "Toplusözleşme imzalayacağız" aldatmacasıyla işçileri üç ay oyaladılar. Bu arada patron, "zarar ediyorum, işyerini kapatacağım" gerekçesiyle lokavt ilan etti. Sendika ağaları bu duruma seyirci kaldılar.

İşçiler sendika ağalarının bütün çabalarına karşın; grev çadırını açtılar. Grev bir aydır başarılı bir şekilde sürmektedir. Kavaklı Restaurant işçileri, Oleyis sendikasının ağalarının kendilerini sattığını biliyor, sos. haklarını, ücret zamlarını, grevde geçen günlerin ücretini almadan, grev çadırını kaldırmayacaklarını, haklı mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini söylüyorlar.

Ankara YDGD – Emekçi Gençlik Bürosu, grevci işçilerin mücadelesine destek oluyor. EGB, işçilere, sınıf sendikacılığını ve DSM'yi anlatıyor. Oleyis'in burjuva sendikaların niteliğini teşhir ediyor. İşçileri DSM'de örgütlemeye çalışıyor.

Oto yol'da sendika ağalarının saltanatı sallanıyor

Otomobil-İş Genel Yönetim Kurulunda olan Lütfi Sınar, Otoyol'da 10 yılı aşkın bir süredir baştemsilcilik yapmaktadır. İşçilerin sendika ağalığına karşı büyüyen muhalefeti, şimdiye kadar ya Otomobil-İş ağaları tarafından bastırıldı, ya da Maden- İş- Çelik-İş, Türk Metal İş gisi sendika ağalarına karşı yönelttiği mızrağın kendilerine de batacağını bilerek Otomobil-İş ağalarını korudu, besledi, güçlendirdi.

1978 yılında 10 yıllık baştemsilci ve şürekasını değiştirmek için girişilen mücadele 80-90 işçi işten atılarak bastırıldı.

O günden bugüne Otomobil-İş ağaları işçilerin ensesinde boza pişirdi.

Otomobil-İş ağaları, işyeri temsilciliğini de sendika ağalığının bir parçası haline getirip işçiler üzerinde denetimi sağlamlaştırmıştı. Gerici tüzük işleterek Otomobil-İş ağaları bazan güle oynaya ama daha çok tedirgin olarak bu güne geldi.

Bu gerici tüzüğün 35. maddesi "İşyeri temsilcileri sendika ile işyeri arasında devamlı bağ kurmakla görevlidir. Görev süresi üç yıldır. Ancak bu süre içinde temsilcilik sıfatı sendikalarca kaldırılabileceği gibi, sürenin sonunda aynı temsilci sendikaca yeniden atanabilir" der ve bu madde de Otomobil-İş ağalarının işçilerin tepesinde en çok salladıkları bir kılıçtır. Ağalar tüzüğün bu maddesine dayanarak her zaman işçilerin iradesini ayaklar altına aldılar.

TEMSİLCİ SEÇİMLERİ MÜCADELEDE İLERİ BİR ADIM OLDU

Otomobil-İş ağalarının kendilerine karşı yükselen muhalefeti ezme ve yıldırma çabaları boşa çıktı. Çünkü bu seferki geçmiş muhalefetlerden farklı idi. Muhalefet sınıf sendikacılığının devrimci ilkeleri temelinde yükseliyordu.

Temsilci seçimleri için yapılan toplantılar kısa zamanda bütün fabrikayı sardı. O zamana kadar işçilerin mücadelesini yozlaştırmaktan, pasifize etmekten, mücadeleye set çekmekten başka bir iş yapmayan İGD'li sosyal-faşistler mücadeleci pozlarda görünerek işçi muhalefetini yine yolundan saptırmaya çaba harcadılar. Dev-Yol ve Partizancılar ise; baş temsilciyi tehdit ederek "bu işi kendi yöntemleriyle halledeceklerini" söyleyerek işçileri mücadeleden alıkoymaya çalıştılar. Ama bütün bu çabalar boşa çıktı. İşçiler "kendi biçimleriyle" sorunu çözmekte [illegible] biçimde mücadeleyi [illegible]ürdüler.

Temsilci seçimlerinin yapılması için 365 imza toplandı. 50 kişilik toplantılar yapıldı. Ama buna rağmen sendika ağaları seçimi savsaklayarak "zaman aşımına" uğratmaya çalıştılar. İşçiler bu oyuna da gelmedi. Guruplar halinde sendikaya giderek ağaları seçimleri yapmaya zorladılar. Hergün yeni katılımlarla muhalefetin büyümesi Otomobil-İş ağalarını telaşa düşürdü. Ama ağaları esas telaşlandıran, bu muhalefetin geçmiştekilerden farklı olması, Devrimci Demir-İş ve DSM'nin etrafında birleşmiş olmasıydı.

MUHALEFETİ "EZME"YE YE GELEN AYDIN AĞA BİR KEZ DAHA TEŞHİR OLDU

Muhalefetin kararlı bir biçimde yolunda ilerlemesi, baskı ve tehditlere boyun eğmemesi, işyerinin yolunu bilmeyen Otomobil-İş Genel Başkanı Aydın Özeren'i fabrikaya gelmeye zorladı. Aydın Ağa bir toplantı düzenleyerek işçileritehdit etmeye yeltendi. DSM ve Devrimci Demir-İş yanlısı işçileri kastederek: "Bunlar üç beş maceracı, adı sanı duyulmamış bir sendikayı burada yetkili kılmaya çalışıyorlar. İstersek 60 komando getirip bunları silindir gibi ezeriz" diyerek, sıkıyönetimin kolluk kuvvetlerine güvenip, işçi düşmanlığını bir kez daha açığa vurdu.

Aydın Özeren daha sonra kendi uşağı temsilcileri savunmaya koyuldu. "Bu temsilcilerin suçlanması için kanıt gerekli" diyerek bir çıkış yolu bulmaya çabaladı. İşçiler: "Soygunculuğun faturası olmaz. Ama bizim söyleyeceklerimiz var" diye kanıt getirmeye başlayınca, kirli çamaşırların ortaya döküldüğünü gören A. Özeren "Şikayetinizi daha sonra sendikaya gelip bildirin" diyerek sözü değiştirmeye çalıştı.

İşçilerin kararlılığı karşısında gerileyen ve seçimleri yapmaktan başka çıkar yolun olmadığını gören A.Özeren, "bu seçimleri hiç kimse engelleyemez" diyerek kabadayılık taslamaktan (sanki seçimleri kendilerinden başka engelleyen varmış gibi) da geri kalmadı.

Ertesi gün aniden seçimlerin hemen yapılacağı ilan edildi. Otomobil-İş ağalarından zaten demokratik bir seçim beklenemezdi, nitekim de öyle oldu. Seçilen temsilciler ya Otomobil-İş ağalarına uşaklık edecek, ya da işten atılma dahil her şeyi göze alarak onlara karşı mücadele edecekti. Kuşkusuz DSM ve Devrimci Demir-İş yanlıları ikinci yolu seçeceklerdi. Bu nedenle de devrimci işçiler bu temsilci değiştirme seçimlerinin kapsamını genişleterek seçimleri sendika ağalığını karşı bir mücadeleye dönüştürdüler. Seçimler sonunda; 525 kişi oy kullandı ve devrimci işilrenimadayı 200'ün üstünde oy aldı. Ençok oy alan aday ise 231 oy aldı. Seçimler, Oto-Yol'da sendika ağalığı ve burjuva sendikalara karşı mücadelede ileri bir adım oldu. Oto-Yol işçileri seçimlerde sağlamlaşan birlikleri içine diğer sınıf kardeşlerini de alarak sendika ağalarını yıkmak için daha kesin adımlar atmaya hazırlanıyorlar.

ELBİSTAN Termik Santral işçileri DSM'de örgütleniyor

Afşin-Elbistan Termik Santralı'nda işçilerin mücadelesi gün geçtikçe gelişmekte, işçiler sendika ağaları ve DHB oportünistlerinin mücadelenin önüne dikmeye çalıştıkları barikatları bir bir parçalamakta, DSM'nin mücadeleci çizgisinde birleşmektedirler.

İşçilerin mücadelesinin gelişmesine paralel olarak, Termik Santral giderek yöredeki mücadelenin merkezi haline gelmektedir. Köylüler işçilerin mücadelesine sempatiyle bakmakta ve işçilerin mücadelesine destek olmaya çalışmaktadırlar.

Ücretlerin zamanında ödenmesi için 11 Eylülde direnişe geçen işçiler isteklerini elde etmişlerdi. 12 Eylül günü montaj sahasındaki kaldırma vinçlerinden birisi devrildi. Bir vinç operatörü yaralandı. Olayı protesto eden 500 işçi DSM'nin çağrısıyla idare binalarına kadar yürüdü. Yürüyüşü önlemek isteyen komandolar işçilere saldırdı. Ancak bu saldırı püskürtüldü. Direniş başladı. İşçiler temsilcileri aracılığı ile patrona taleplerini ilettiler. Taleplerin başlıcaları şunlardı: Bölümler arasındaki ücret farklılıklarının kaldırılması, haftada 40 saatlik çalışma, yakacak parası, yemek, servis vb.. Bu talepler yerine getirilmezse 28 Eylül'de direnişin tekrar başlayacağını patrona bildirdiler.

28 Eylül günü direnişin başlayacağını anlayan patron, Maraş ve Malatya'dan getirilen komando birliklerine montaj sahasını işgal ettirdi. Ve bir bildiri ile yemek, su tuvalet dışında tüm talepleri reddettiğini bildirdi. Şimdi montaj sahası tam bir kışla görünümünde. İşyerindeki 40 kişilik karakola ek olarak hergün 6-7 cemse asker sahada üsleniyor. Direnişin başlamasını engellemeye çalışan sadece patron da değil. Burjuva sendikalar, onların yardakçısı DHB ve diğer orta yolcularda yılgınlık yaymaya çalışıyor. "Vinç devrildi. İşveren çok zarar etti. Kış geliyor. Direnişe gidilirse iş yerini kapattırırız" gibi gerici bir propaganda yürütüyorlar. Ama mücadele içinde işçiler her geçen gün dost ve düşmanını daha iyi kavrıyor ve DSM'nin mücadeleci çizgisinde birleşiyorlar. Daha güçlü direnişlere hazırlanıyorlar.

Keskinliğin arkasındaki revizyonizm

Bugün adı DHY olan (geçmişte HY idi) tekkenin şefleri, ortaya çıktıkları 1976'dan bu yana, hiç bir dönem halka ve devrime karşı sorumluluk duymamışlardır. Bunların en belirgin özelliği rüzgar ne taraftan esmişse o yana eğilmek olagelmiştir. Eski şefler TİKP revizyonizmine kapağı attıktan sonra da DHY şefleri aynı tavrı sürdürmüş, yeniler sözde eskileri mahkum ederken, gerçekte onlarla aynı çizgiyi izlemişlerdir. Eski şefler, nasıl bir gecede üç dünya teorisini reddedip, bir günde yeniden azgın üç dünyacılar olmuşsa, yeniler de aynen eskiler gibi, bir gecede Mao Zedung'u reddedip, dün Mao Zedung'un MDD teorisini reddetmekle eleştirdikleri Halkın Kurtuluşu'na Maoculuk suçlamasını yöneltmekte çıkar ummuşlardır. DHY şefleri nin DSM sorununa yaklaşımları da bu halka ve devrime karşı sorumsuzluklarının açık bir örneği olmuş, tekkeyi biraz daha ayakta tutabilmek, bir şeyler yapıyor görünmek uğruna sahtekarlık dahil her yolu denemekte duraksamamışlardır.

Gazetemiz, bugüne kadar çeşitli sayılarında DHY'nun sözde DSM'ciliğinin arkasında yatan, gerici amaçları teşhir etti. Bunların tekkeyi ayakta tutmak için sendika ağaları ile hangi kumpaslara girdiklerini, sınıf sendikacılığı adına nasıl bir sınıf işbirliği çizgisi izlediklerini belgeleriyle sergiledi. Ve gösterdi ki, DHY'nin ülkemiz devriminin sorunlarını çözmeye ilişkin hiçbir tezi siyaseti yoktur. Onların tek amacı, yapamadıkları şeyler üzerine gürültü koparmak, doğru ile yanlış arasındaki çizgiyi karartarak bulanık suda balık avlamaktır.

Nitekim büyük bir tantanayla yayınladıkları "DSM" dergisinin kapsamı bunların bu gerici amaçlarını açıkça ortaya koyuyor. Dergide yazılanlardan açıkça anlaşılıyor ki; DHY şeflerinin sendikalara ilişkin bir siyasetleri yoktur. Öyle ki, onlar daha Marksizmin en temel kavramlarının bile ne anlama geldiğini düşünmeden bu işe başlamışlardır.

DHY'nun "DSM" dergisi daha iki sayı yayımlandı. Ama iki sayı bile bu şeflerin içinde bulundukları kaosu ortaya koymaya yetiyor. Derginin içeriğinin her hangi bir burjuva sendika gazetesinden farklı olmadığını bir yana koyarsak, dergide başyazı olarak yayınlanan iki yazıda, şefler; hemen her paragrafda Marksizme ya yeni "katkılar" yapmakta, ya da cehaletlerinin verdiği cesaretle inciler döktürmektedirler. Öyle anlaşılmaktadır ki; şefler yazdıklarının ne anlama gelmesiyle değil, cümlenin tumturaklı olup olmaması, okuyan taraftarlarını kandırıp kandıramayacağı ile daha çok ilgilenmişlerdir.

Hiç kuşkusuz, DHY'nun "DSM"sinin iki yazısında ileri sürülen bütün saçmaları eleştirmek bu yazımızın amaçlarının dışındadır. Hem de bu şef takımının geldiği yerde artık böyle bir şey gereksizdir. Bu nedenle biz, eleştirimizi, işçi sınıfı içinde revizyonist bir parti anlayışını yaygınlaştırmaya yönelik tezler ve DHY'nun sahte DSM'sinin niteliğinin teşhiri ile sınırlı tutacağız.

DHY LAF KALABALIĞI, KESKİN GÖRÜNME ARKASINDA AŞIRI SAĞCI, REVİZYONİST BİR PARTİ ANLAYIŞINI YAYGINLAŞTIRMAYA ÇALIŞIYOR

DHY'na şöyle bir göz atan okuyucu, bu derginin her paragrafında birkaç kere Marksizm- Leninizm, sözcüğünü geçirmesine bakarak bu yazarların Marksizm-Leninizmi savunduğunu, en azından savunmaya çalıştığını zanneder. Ama okuyucu biraz düşününce, bu sözcüklerin neden bu kadar yerli yersiz ve sık kullanıldığını düşünmeye başlar ve yazılan yazıların özüne biraz daha yakından bakmak ihtiyacını duyar. İşte o zaman okuyucu DHY şeflerinin bu laf kalabalığı arkasındaki aşırı sağcı revizyonist tezlerle yüz yüze gelir. DHY'nun genel tezleri için geçerli olan bu durum kendisini son zamanlarda özellikle sendikacılık konusunda gösterdi. Leninist Stalinist parti anlayışı ile modern revizyonist-Euro kominist-Mao'cu parti anlayışları arasındaki karşıtlığın tartışıldığı içinde bulunduğumuz günlerde, DHY, hem de sözde Mao'ya "en çok" ve "Hızlı" karşı çıkma pozlarında Mao'cu parti anlayışını göndere çekti. İşte birkaç örneği:

"Adana'da birçok inşaatta yüzlerce işçi DSM önderliğinde direnişe geçti" (DHY-S.84, s.4)

"DSM önderliğinde direnen Kula işçileri polisle çatıştı" (DHY, S.87, s.1)

"Metal işçileri DSM önderliğinde birleşecek...." (DSM, S.2, s.7)

"DSM önderliğinde 2000 fırın işçisi direndi" (DSM. S.2, s.7)

DHY'nun hemen her sayısında benzer birkaç ifadeye rastlamak mümkün. Üstelik de bunlar başlık olarak atılmış. Yani gözden kaçması olanaksız.

DHY şefleri şimdi korkuyla titremesinler. Hayır hayır Kula mensucat direnişiyle sahte DSM'nizin bir alakası yoktur, Antep'de fırın işçilerini sendika ağaları ile birleşip sattınız demeyeceğiz. Bunları daha önce söyledik, bu konuda nasıl sahtekarlar olduğunuzu herkes biliyor. Bu sefer sorun başka.

Alıntılardan da açıkça anlaşıldığı gibi DHY şefleri işçileri "DSM önderliğinde birleştirip, mücadeleye, direnişlere" sokmaktadırlar! Yani sendikal mücadele alanında partinin önderliği dışında yeni bir önderlik icat etmektedirler. Oysa bütün dünyadaki Marksist-Leninistler kadar sanıyorduk ki ister ekonomik (sendikal), ister siyasi, ister ideolojik mücadele alanında olsun, sınıf mücadelesinin bütün alanlarında mücadelenin tek önderi proletarya partisidir ve parti kendi önderliğini başka herhangi bir örgütle paylaşmaz, ya da her - hangi bir alanda mücadelenin önderliğini başka bir örgüte devretmez. Ama DHY Leninist Stalinist partinin bu en temel ilkesini ayaklar altına almakta, sendikal mücadele alanında önderliği DSM'lere devretmektedir. Üstelik de bunu bütün dünyada gerçek Marksist-Leninist parti önderliği konusunda modern revizyonist ve Maocu tam da bu noktada kıyasıya bir mücadeleye giriştiği dönemde yapıyor.

Şimdi DHY şeflerine soruyoruz: DSM'ler ya da sınıf sendikaları (aşağıda açıklayacağımız gibi DSM'ler, DHY'na göre sınıf sendikası bile değildir) sendikal mücadeleye önderlik edebilirler mi? Soruyu başka bir biçimde soracak olursak, parti, sendikal mücadele alanındaki önderliğini sınıf sendikalarına, DSM'lere terkeder mi?

DHY şeflerine göre bu soruların cevabı "evet"tir. Ve o daha şimdiden ne idüğü belirsiz DSM'lerini sendikal mücadelenin önderi ilan etmiştir. Ama aynı mantıkla ilerlerlerse, bugün sendikal mücadelenin önderliğini DSM'lere terkettikleri gibi, yarın da birkaç mahalle derneğini bir araya getirip bir sözde cephe kurup (DHY şeflerini yeterince tanıdığımız için böyle bir şey yaparlarsa şaşırmayız) siyasi mücadelenin önderliğini bu ne idüğü belirsiz cephelerine emanet edebilirler. Böylece de şefler, her türlü sorumluluktan kurtulup, sorumsuzluklarına uygun bir konum kazanabilirler.

DHY SENDİKACILIK KONUSUNDA DA AŞIRI SAĞCI BİR ÇİZGİ İZLİYOR

Parti konusunda aşırı sağcı, revizyonist tezlerle işçi sınıfı içinde yanlış bir parti anlayışının yaygınlaşması için çaba harcayan DHY, sendikacılık konusunda da sıradan burjuva sendikacılık akımlarının ve sendika ağalarının yaymaya çalıştıkları sağcı bir sendikacılık anlayışını savunmaktadır. Görünürdeki keskinlik arkasında sınıf işbirlikçisi yasalcı bir çizgi yatmaktadır.

Örneğin DHY, DSM'yi tanımlarken şöyle diyor: "DSM işçi sınıfının devrimci sendika birliğidir. Gizli yanı olmayan, açık, geniş, kitlevi bir birliktir." (DSM, S.2, s.2)

"Gizli yanı olmayan, açık" bir devrimci sendikal birlik, burjuvaziye ve sendika ağalarına karşı nasıl mücadele yürütecektir. Dahası, yasalara rağmen bir mücadeleyi nasıl sürdürecektir.

Eğer DHY, burjuva anlamda bile devrimci bir sendikacılık çizgisi izleseydi, bu soruların cevabını aramasını isterdik. Ama, DHY şeflerinin bu tür kaygıları olmadığı için onlar, gazetelerindeki keskin nutuklarla yetinmekte, kıyısından köşesinden bulaştığı eylemlerde ise sendika ağaları ile işbirliğini esas alan bir çizgi izlemektedir. İşte bu nedenlerledir ki onların DSM'sinin gizli bir yanı olamaz. Böyle bir özelliğe ihtiyaçları da yoktur.

DHY bununla da kalmamakta, yasalara rağmen mücadele lafını etmesine rağmen sınıf sendikalarının kurulmasını yasalarla sınırlamaktadır. Bu da yine DSM anlayışlarında açıkça görülmektedir.

DHY'nin DSM'si "DSM'nin Amaçları ve Hedefleri" adlı yazıda "DSM" için şöyle diyor:

"İşçiler DSM'de birleşmelidirler. Bugün DSM sınıf sendikalarının görevlerini yerine getirecek olan geçici bir örgütlenmedir. Görevini tamamladığında yerini sınıf sendikalarına bırakacaktır." (DSM, S. 1. s. 2) (abç)

Peki, bu şeflere göre DSM'ler sınıf sendikalarının görevlerini yerine getirdiğine göre neden daha bugünden sınıf sendikası değildirler? Onların hangi eksikleri vardır ki; bugünden sınıf sendikaları değillerdir? DHY şeflerinin kavrayışına göre bir tek eksikliği vardır, DSM'lerin o da yasal olarak kurulmuş bulunmamalarıdır. DHY'ye göre ne zaman ki yasal olarak kurulurlarsa o zaman sınıf sendikaları olacaktır (!) Hiç kuşkusuz DHY şefleri bunu açıkça söylemeyi kabadayılıklarına yedirmezler. Ama, ortaya koydukları DSM anlayışlarının mantıki sonucu kendilerini yasallıktan başka bir yere götürmez. Bu anlayış bir de sendika ağaları ile işbirliği anlayışıyla birleşirse, (ki, geçmiş sayılarımızda bunların örneklerini sergiledik) varılacak yer, sendika ağalarına uşaklık çizgisidir. DHY de bugüne kadar bu çizgiyi bir adım bile aşmamıştır.

Devamı 6. sayfada

Petkim-İş'te revizyonist sendika ağaları çöküyor

Delege sahtekarlıkları, kafakol, kendi yüzünü saklama vb. birbir yolla Petkim-İş yönetimini ele geçiren TKP yanlısı revizyonist sendika ağaları, yönetimde kalmak için giriştikleri bütün entrikalara, baskı ve teröre rağmen çökmekten kurtulamıyorlar. Petkim-İş yönetimine geleliberi saltanatlarını ebedileştirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Önce kendilerine muhalefet eden İstanbul 1 ve 2 nolu şubelerin yönetimlerini feshederek yerlerine İGD'lilerden oluşan naylon yönetimler atadılar. Fako'nun Deva'nın, Bilim İlaç'ın. Kapas'ın ve Höks'ün temsilcilerine görevden aldılar. Bilim İlaç'ta patronla el ele vererek temsilciyi işten attırdılar. Fako'da baştemsilcilerin çalıştığı bölümü kapattırıp, işten atılmasını sağladılar. Atama, temsilcileri "eğitmek" için seminerler düzenleyip işyerlerinde mutemet adamlar yetiştirmeye çalıştılar. Bunlar da yetmedi, işyerine ilanlar asarak, işyerlerinde her türlü siyasi ve sendikal eylemi yasaklamaya yeltendiler. İşyerlerine yayın sokmayı, bağış toplamayı yasaklayarak yasakçılıkta sıkıyönetim generallerine taş çıkarttılar.

Kısacası, saltanatlarını sürdürmek için her yolu denediler. Baskı ve zulümde işçi düşmanlığında MHP'li faşistlerden hiç de geri olmadıklarını kanıtladılar.

SOSYAL–FAŞİST AĞALARIN BASKILARI İŞÇİLERİN MÜCADELESİNİ ÖNLEYEMEDİ

Ne sosyal-faşist ağaların baskı ve zulmü, ne de patronlarla işbirlikleri, Petkim üyesi işçilerin mücadelesini durdurmaya yetmedi. Her yerde işçiler, baskı ve zulme karşı direndiler. Kendi seçtikleri temsilcileri savundular. Sosyal-faşist ağaların oyunlarını bozdular. Sağlamlaştırmaya çalıştıkları koltukları daha büyük bir güçle sallamaya başladılar.

Deva işçileri, seçilmiş temsilcilerin görevden alınmasını protesto ederek, seçim için imza kampanyası açtılar. Alemdağ'da yönetime muhalif olanlar temsilci seçilince Genel Merkez seçimleri iptal etti; yerine kendi adamlarını atadı. İşçiler bu atamayı tanımadılar. Genel Yönetim Kurulu üyesi Niyazi Kızılay'ı döverek fabrikadan attılar. Daha sonra da Petkim-İş'den ayrılıp, Kimsan-İş'e geçtiler.

Roche'de uzun bir süredir ek toplusözleşme için mücadele eden işçiler, mücadelelerinin önünde, "ek toplusözleşme yasal değildir" vb. laflar geveleyerek mücadeleyi saptırmaya çalışan sendika ağalarını buldular. Toplantıya katılan TKP yanlısı Eşref Okumuş'u "Kahrolsun Sendika Ağaları" "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı" sloganları ile protesto ettiler.

Gripin işçileri, seçilmiş temsilcilerini tanımayan ve toplusözleşme farklarının 1,5 aylığına elkoymak isteyen Genel Merkezi tanımadılar. 2 nolu Şube Başkanı Yaşar'ı döverek fabrikadan attılar.

REFORMCU PETKİM–İŞ AĞALARI SAHNEDE

İşçilerin TKP'li sendika ağalarına karşı yükselttiği muhalefeti köşelerinden seyreden başında eski Petkim-İş Başkanı Mehmet Kılınç'ın bulunduğu reformcu sendika ağaları takımı durumu kendileri için elverişli görmüş olacaklar ki, yeniden ortaya çıktılar. Bu "muhalefet komitesi" oluşturan reformcu ağalar, işçilerin yükselen mücadelesini kendi potalarına akıtmak için yeni tezgahlar kuruyorlar. İlk iş olarak olağanüstü kongre için mahkemeden karar alan reformcu ağalar, sanki kendileri geçmişte işçi düşmanlığı yapmamış gibi işçilerin kendilerini desteklemelerini istiyorlar. Ama işleri bu sefer kolay olmayacak. Çünkü, bu sefer işçiler daha bilinçli ve M. Kılınç takımının da ne mal olduğunu unutmaya niyetli değiller. Dahası, DSM eski ve yeni sendika ağalarının niteliklerini ve amaçlarını teşhir ederek, işçilerin tek devrimci sendikal alternatif DSM'de örgütlemeye çağırıyor. Şimdi Petkim-İş üyesi işçilerin şiarı "Kahrolsun her soydan sendika ağaları", "Yaşasın sınıf sendikacılığı", "DSM'de birleşelim ve mücadele edelim"dir.

ADANA Güney Sanayi işçileri önlerine dikilen engelleri yıkıyor

Adana-Güney Sanayi fabrikası, patronunu ve sendika ağalarının zulmü yanısıra, patronla işbirliği içinde faşistlerin üs olarak kullandığı fabrikalardan birisi idi. 1970'den bu yana bir direniş sözkonusu olmamıştı. Patronun, sendika ağalarının ve sivil faşist çetelerin baskı ve zulmüne karşı işçilerin kini 28 Eylül'de patladı. İşçiler, ücretlerin artırılması, yeni sosyal haklar ve faşist baskılara son verilmesi için 28 Eylül günü direnişi başattılar. Direniş başlar başlamaz bir yandan sendika ağaları bir yandan sıkıyönetim olmak üzere iki koldan işçilere karşı saldırıya geçtiler. Sıkıyönetim kadın-kız gözetmeksizin işçilere dipçikle saldırdı. Onlarca işçiyi "Hüviyeti yoktur" gerekçesiyle gözaltına aldı. Ancak işçilerin direnişi kırılamadı. İşçiler, "HAKLARIMIZI ALINCAYA VE GÖZALTINA ALINAN ARKADAŞLARIMIZ BIRAKILINCAYA KADAR DİRENİŞİMİZİ SÜRDÜRECEĞİZ" diyorlardı. İşçilerin kararlılığı karşısında sıkıyönetim geri adım attı. Ve sendika ağaları devreye girdi. Adana-TEKSİF Şubesinden Mehmet Bayram adlı faşist sendika ağası işçilere, "direnişi tanımadıklarını" söyleyince işçiler tarafından fabrikadan kovuldu.

Direnişin 7. günü Teksif Genel Başkan Yardımcılarından Necdet İnandıcıoğlu direniş yerine geldi. Bu reformist ağa, "M.Bayram'ı tanımadığını, hakların toplusözleşme ile alınacağını" vb. söyleyerek keskin bir nutuk attı. Öyle ki; bu ağa DY ve DHB taraftarlarının bile gönlünü kazanmayı başardı ve böylece, DHB ve DY'un da yardımıyla direniş kırıldı.

15 Ekim günü ise işçiler "yemeklerin zamanında verilmemesi ve sağlığa uygun olmamasını" protesto etmek için yemek boykotunu başlattılar. Direniş sırasında, patron beslemesi bir avuç faşistin yüzü açığa çıktı. direnişi kırmanın her yolunu denediler. Günde üç saatlik iş bırakma sırasında makinaları çalıştırmaktan, direnen işçilerin yemeklerine tuz ve asit koymaya kadar akla gelecek her alçaklığı yaptılar. Ama sonunda bu bir avuç zorba fabrikayı terketmek zorunda kaldılar.

Güney Sanayi işçilerinin bu yiğitçe direnişi herkese bir şeyler öğretti. Ama DY ve DHB oportünistleri bir şey öğrenemediler. Daha doğrusu yanlış şeyler öğrendiler. Geçmişte, Güney Sanayi'de çalışan her işçiyi faşist ilan eden, Güney Sanayi kartı taşıyan işçilerin yolunu kesip, faşisttir diye döven, yaralayan bu küçük burjuvalar, faşistlerin sayısının 50'yi geçmediğini görünce bu sefer de işçileri DİSK'e geçirmek için kolları sıvadılar. Tekstil'in devrimciliğini ve sınıf sendikası olduğunu propaganda etmeye başladılar. Ama TEKSİF ağalarına diz çöktüren, faşistleri fabrikadan söküp atan Güney Sanayi işçileri kendilerini TEKSTİL ağalarına da teslim etmeyecektir. Daha şimdiden DSM saflarında birleşmeye yönelen Güney Sanayi işçileri her soydan burjuva sendikacısını mücadelenin dışına atacaktır.

bazı il ve ilçelerde

Devrimcilerin yürüttüğü seçimi boykot çalışmaları

- İSTANBUL'DA PROLETER DEVRİMCİLERİN YOĞUN PROPAGANDA ÇALIŞMALARI YÜRÜTTÜKLERİ SEMTLERDE SEÇİME KATILMA ORANI GENEL ORANIN DA ÇOK ALTINDA KALDI. SEÇİME KATILMA ORANI İÇERENKÖY'DE VE DUDULLU SARIGAZİ'DE % 30'A KADAR DÜŞTÜ'
- KONYA EREĞLİ'DE AP'NİN DÜZENLEDİĞİ MİTİNGE 3500 KİŞİ, MSP MİTİNGİNE 150, TSİP MİTİNGİNE 50, TİP MİTİNGİNE İSE 150 KİŞİ KATILDI' AKŞEHİR'DE ATLANTI KÖYÜNDE SEÇMENLERİN YARISI OY KULLANMAYARAK SEÇİMLERİ BOYKOT ETTİ. İÇERİ ÇUMRA'DA ECEVİT'İN DÜZENLEDİĞİ MİTİNG, DEVRİMCİLER VE EMEKÇİLER TARAFINDAN BİR ANTİ–FAŞİST GÖSTERİYE DÖNÜŞTÜRÜLDÜ. GÖSTERİ SONUNDA 5 AYDAN BERİ MAHKEMEYE ÇIKARILMADAN HAPİSHANEDE TUTULAN BİR DEVRİMCİ SERBEST BIRAKILDI.
- AMASYA'DA AP'Lİ FAŞİSTLERİN SALDIRILARI, DEVRİMCİLER VE EMEKÇİLER TARAFINDAN GERİ PÜSKÜRTÜLDÜ.

Proleter devrimci hareketin seçimleri boykot taktiğini hayata geçirmek üzere Halkın Kurtuluşu taraftarları ülkenin dört bir yanında devrimci propagandayı yaygınlaştırıp, devrimci mücadeleyi yükselttiler. Birçok yerde yasa dışı gösterilerle aktif kitle eylemleri düzenlenirken, seçim yapılan illerde proleter devrimciler, düzen savunucusu gerici partilerin seçim toplantılarına katılarak, onlara sorular sordular, konuşmalar yaptılar ve sömürü ve zulmün savunucusu bu partilerin propagandalarının teeritini sağlayarak onları teşhir ettiler.

istanbul

Kazlıçeşme'de seçimi boykot çalışmaları yürüten Halkın Kurtuluşu taraftarları, AP'nin Şabanağa'da düzenlediği kahve toplantısına katılarak faşist propagandayı deşifre ettiler. Reformistleri eleştiren AP'li faşist propagandacılar, ülkeyi kısa zamanda güllük gülistanlık yapacaklarının propagandasını yapmaya çalıştılar. Ancak devrimciler buna izin vermedi.

Düzen savunucusu bütün partilerin halk düşmanı yüzünü teşhir eden proleter devrimciler, AP senatör adayına sorular sorarak onların halktan yana olamayacaklarını vurguladılar. AP adayı "toplantıyı biz düzenledik siz konuşuyorsunuz" diyerek telaşını belirtti ve polislere devrimcileri dışarı atmalarını söyledi. Ancak toplantıda bulunan emekçiler buna müdahale ettiler ve devrimcilerin konuşmalarının engellenmesine karşı çıktılar.

Proleter devrimcilerin sorularına cevap veremeyen AP adayı demagoji ile işi geçiştirmeye çalıştı. Ancak proleter devrimciler buna izin vermediler. AP'liler polis ve jandarma aracılığıyla devrimcileri susturmaya çalıştılar. Ne var ki devrimcilerin kararlığı karşısında polis ve jandarma bir şey yapamadı. Bunun üzerine faşist propagandacılar kaçıp gitmek zorunda kaldılar.

Proleter devrimcilerin yürüttüğü yoğun propaganda çalışması işçi ve emekçilerin düzene olan kinleriyle birleşince seçime katılma oranı İstanbul'un çeşitli yerlerinde son derece düşük oldu. Kazlıçeşme'nin hiçbir yerinde katılma oranı % 50'yi bulmadı. Bazı yerlerde katılma oranı % 10'a kadar düştü.

Seçimler nedeniyle yürütülen çalışmalar sırasında yeni yeni unsurlarla ilişki kuruldu. Daha önce İGD'lilerin demagojik propagandasına aldanan 20 kadar devrim sempatizanı, proleter devrimcilerle ilişkiye geçti ve İGD'lilerle ilişkilerini kesti.

Proleter devrimci hareketin yoğun çalışmaları ve emekçilerle sıkı ilişki kurması sonucu katılma oranı İçerenköy'de % 30'a, Fikirtepe'de % 50'ye, Dudullu Sarıgazi'de % 30'a kadar düştü.

CHP gericileri de seçimlerde kendilerine oy verilmesinin propagandasını yapmak için Ulus Mahallesine geldiler. Sözde halkın sorunlarını dinlemeye gelmişlerdi.

Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler, CHP'lilerin yüzünü teşhir ederek onlarca çeşitli sorular sordular. Sıkışan ve hiçbir soruyu cevaplandıramayan CHP'li parlamenterler, halktan kişilerin "devrimciler doğru söylüyor" demesi üzerine iyice telaşlanarak kaçtılar.

CHP reformistleri 1 Ekim günü seçimler dolayısıyla Sarıyer'de bir toplantı düzenledi. Toplantıya yaklaşık 500 kişi katıldı. Proleter devrimciler bu toplantıya katılarak CHP reformistlerini teşhir ettiler; onların halk düşmanı uygulamalarını tek tek sayarak sorular sordular. Süleyman Genç, Ali Topuz ve Metin Tüzün'ün başını çektiği CHP'li parlamenterler, proleter devrimcilerin soruları ve konuşmaları karşısında iyice sıkıştılar. Hiçbir soruya cevap veremediler. Proleter devrimcilerin IMF direktifleri konusundaki soruları üzerine CHP'li Süleyman Genç, "yardım almayalım da Arnavutluk gibi tecrit mi olalım" diyerek sosyalist Arnavutluk'a dil uzatmaya kalkıştı. Ancak proleter devrimciler buna izin vermediler. Sorular ve protestolar karşısında sıkışan Süleyman Genç, konuşmasını yarıda kesmek zorunda kaldı, Metin Tüzün ve Ali Topuz da proleter devrimcilere çamur atmaya kalkıştılar. Ancak kitlenin yarısı "devrimciler doğru söylüyor" diyerek salonu terk etti. CHP'li parlamenterler umduklarını bulamadılar ve halktan iyi bir şamar yediler.

konya

Seçim nedeniyle CHP'li, AP'li, MSP'li, MHP'li parlamenterler Konya'ya üşüştüler. Burjuva, partilerinin sözcüleri kendi açılarından faşist diktatörlüğü aklamaya çalışarak emekçi kitlelerden oy istediler. Ne var ki gerici faşist partiler ve reformistler umduklarını bulamadılar. Konya'nın birçok yerinde halk onlardan hesap sordu, konuşturmadı. Seçim günü sandık başına gitmeyerek sömürü ve zulüm düzenini protesto etti.

Proleter devrimciler yoğun bir propaganda faaliyeti yürüterek faşist diktatörlüğü ve halk düşmanı partileri teşhir ettiler. Halkla bağlarını geliştirdiler. Köy ve kahve toplantıları düzenleyerek halka gerçekleri anlattılar. Proleter devrimcilerin seçimi boykot faaliyeti Konya'daki bütün gerici halk düşmanlarını telaşlandırdı. Polis, saldırıya geçti. 10'dan fazla devrimci göz altına alındı. 3 kişi tutuklandı. Ancak bütün bu saldırılar, çalışmaları ve emekçilerin seçimleri boykot etmesini engelleyemedi.

Proleter devrimcilerin yoğun faaliyeti emekçi kitlelerce sempatiyle karşılandı. Düzen savunucusu partilerin sözcülerini dinlemeyen emekçi kitleler proleter devrimcileri dinlediler. Sorunları tartışlar, sorular sordular.

Ereğli'de düzenlenen AP mitinginde Demirel'i dinlemeye ancak 3500 kişi geldi. Bunun 1200'ü Ereğli'nin içindendi. Geri kalanlar çevre il ve ilçelerden getirilmişlerdi. Ereğli'de düzenlenen MSP mitingine 150, TSİP mitingine 50, TİP mitingine 150 kişi katıldı.

Aküyük Köyü'nde halk konuşmaya gelen CHP ve AP'lilerden hesap sordu. Ayrancı Köyü'nde CHP milletvekilleri emekçilerin sorularından kurtulmak için çareyi kaçmakta buldular. Yenimahalle'de CHP sözcüleri konuşturulmadı.

Akşehir'de proleter devrimciler AP ve CHP mitinglerine katılarak anti-faşist sloganlar attılar.

Atlantı Köyü'nde 1400 seçmenden 700'ü oy kullanmayarak seçimleri boykot etti.

İçeri Çumra'da Ecevit büyük bir tepkiyle karşılandı. İçeri Çumralı emekçiler YDGD üyesi bir devrimcinin 5 aydan beri mahkemeye çıkarılmadan içerde tutulduğunu belirterek Ecevit'i protesto ettiler ve tutuklu devrimcinin serbest bırakılması koşuluyla konuşmasına izin vereceklerini belirttiler. Bunun üzerine Ecevit tutuklu devrimciyi bıraktıracağına söz verdi ve konuşmasına izin verildi. Ecevit, sömürü ve zulmü aklamaya çalıştı. Emekçi halkın kararlılığı karşısında tutuklu devrimci serbest bırakıldı.

amasya

Amasyalı proleter devrimciler seçimi boykot çalışmalarını çeşitli propaganda araçlarıyla yürüttüler. Faşist diktatörlüğün işçi ve emekçilere saldırıları, geriliğin sömürü ve zulüm düzenini halka şirin gösterme çabaları teşhir edilerek devrimin propagandasını yürüttüler.

Faşist propaganda ile emekçileri ağulamaya gelen Demirel ve bir grup AP'li parlamenter Amasya'da emekçilere ve devrimcilere karşı saldırıya geçtiler. Demirel'in koruma polisleri, Tüm Memurlar Derneği'ne girerek, derneği tahrip ettiler. Dernek camlarını kırarak, dernek üyelerine saldırdılar.

Miting meydanında Demirel'in protestosu üzerine sivil ve resmi faşistler halka saldırıya geçtiler; çevrede terör estirdiler. Proleter devrimciler saldırılara kararlılıkla karşı koydular. Faşistlerin arabaları tahrip edildi. Bayrakları yırtılarak faşistler püskürtüldü. Faşistlerin Amasya YDGD'ye saldırı planları boşa çıkarılarak, dernek civarından faşistler geçirilmedi.

erzincan

Faşistler ve reformistler Erzincan'da mezhepçilik yaparak halkı birbirine karşı kışkırtmaya çalıştılar. AP'li, MHP'li faşistler Sünni mezhebinden emekçileri Alevi mezhebinden emekçilere karşı kışkırtma temelinde oy toplamaya çalışırken, CHP reformistleri de Alevi emekçileri, Sünni emekçilere karşı kışkırttılar. Toprak ağası olan CHP adayı "Sünniler kazanırsa Alevileri keserler" demagojisiyle halkı kandırmaya çalıştı. Erzincan'da sayıları birkaç kişiyi geçmeyen DHB adlı oportünist grup ise, CHP adayını "yurtsever ve demokrat" ilan ederek onu destekledi. Delege seçimlerinde CHP adayı listebaşı olamayınca DHB'liler bu kez de "ne oy kullanırız, ne de boykot yaparız" diyerek şaşkınlıklarını ortaya koydular.

Erzincanlı proleter devrimciler, seçimleri boykot taktiğini hayata geçirmek üzere yoğun bir faaliyet yürüttüler. Faşistlerin, reformistlerin ve opürtünistlerin yüzünü teşhir ettiler. Halka gerçekleri açıklayarak düzen savunucusu partilerin halk düşmanı olduklarını kavratmaya çalıştılar. Birçok yerde toplantılar düzenlendi. Bildiri, pullama, duvar yazılamaları vb. araçlarla propaganda faaliyeti yoğunlaştırıldı.

manisa

Halkın Kurtuluşu taraftarları aktif bir biçimde secimi boykot faaliyeti yürüttüler. Sözlü ve yazılı propaganda ile devrim propagandası yapıldı ve düzen savunucusu partiler teşhir edildi.

arhavi

Arhavili Halkın Kurtuluşu taraftarları proleter devrimci hareketin seçimleri boykot taktiğini hayata geçirmek üzere yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttüler.

Arhavi'nin içinde ve köylerde yazılamalar yapıldı. Bildiriler dağıtıldı. Seçimleri boykot taktiğini açıklayan ve halkı mücadeleye çağıran bir bildiri özellikle Çay Fabrikası işçileri arasında geniş bir biçimde dağıtıldı.

Halkın Kurtuluşu taraftarlarının çalışmaları üzerine polis ve jandarma köylere ve evlere baskınlar yaparak devrimcileri ve emekçileri yıldırmaya çalıştı. Ancak proleter devrimciler faaliyetlerini kararlıca sürdürdüler. Polis, birçok YDGD üyesini yakalayarak işkence etti.

havza

Havza'lı proleter devrimciler yasa dışı birçok açıkhava toplantısı ve gösteri düzenleyerek seçimleri boykot faaliyetini yürüttüler. Düzen savunucusu partilerin halk düşmanı politikalarını teşhir ettiler. Kahve toplantıları yapıldı. Bildiri dağıtıldı. Yazılamalar yapıldı.

Bütün bu faaliyetler sonucu CHP reformistlerinin 4 Ekim'de düzenlediği mitinge katılım çok düşük oldu. Halk, düzen savunucusu, sömürü ve zulmün uygulayıcısı partilerden nefret ediyordu. CHP reformistleri, mitinglerine 50 kişi katabildiler.

pazar

Pazarlı devrimciler seçimi boykot faaliyetini ev, mahalle ve köylerde aktif bir biçimde yürüttüler. Yazılı ve sözlü propaganda ile komprador-feodal düzeni ve düzen savunucusu burjuva partileri teşhir edildi. Hoşneşin Köyü'nde yapılan toplantıda köylü emekçiler sorunları devrimcilerle tartıştılar. Sorular sordular. Toplantıda seçimlere katılmama kararı alındı.

şavşat

Şavşat Ciritdüzü Köyünde Halkın Kurtuluşu taraftarları seçimleri boykot çalışmalarını nasıl yürüteceklerini kendi aralarında yaptıkları bir toplantıda tartıştılar. Toplantıda kararlaştırılan şekilde evlerde propaganda yürütüldü. Duvar gazeteleri hazırlanarak köyün belirli yerlerine asıldı. Pullama yapıldı.

Seçim propagandası nedeniyle civar köylerde dolaşan AP milletvekillerinin Ciritdüzü Köyü'ne yakın bir köye gelmezi üzerine Halkın Kurtuluşu ve D.Yol taraftarları bu köyde köylü emekçilerle birlikte toplandılar. AP'li parlamenterler daha önce köyün yarısına yakının oyunu almalarına karşın, emekçilerin kararlılığı karşısında köye girmeye cesaret edemediler. AP milletvekillerinin ihbarları üzerine jandarma köye baskın düzenleyerek halka gözdağı vermeye çalıştı. Ancak devrimcilerin ve emekçilerin kararlı karşı koyuşuyla jandarma gerilemek zorunda kaldı. Proleter devrimciler AP'li parlamenterlerin ve bütün burjuva partilerinin halk düşmanı yüzünü teşhir ettiler.

Eskişehir halkı faşist saldırıyı püskürttü

Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil milislerinin Eskişehir halkına yönelik saldırısı son günlerde giderek yoğunlaştı. Eskişehirli emekçi ve devrimcilere yönelik saldırılarda 1. Şube Müdürü faşist Necdet Menzir başı çekiyor. Resmi faşistler, sivil faşist saldırılardan önce emekçi mahallerine saldırıya geçip, aramalar yapmakta ve böylece sivil faşistlere güvence sağlamaya çalışmaktadırlar.

Sivil ve resmi faşistler son olarak 24 Ekim günü Tepebaşı halkına karşı saldırıya geçtiler. Önce Necdet Menzir başkanlığındaki polisler, Tepebaşı'nı basarak terör estirdiler. 3 devrimci gözaltına alındı. Daha sonra sivil faşistler 80 - 90 kişilik bir grupla saldırıya geçtiler. Taşlı, sopalı, silahlı faşist saldırı karşısında Tepebaşılı emekçiler ve devrimciler yiğitçe mücadele ettiler ve bir faşist katil çatışmada öldü. Bunun üzerine faşist katiller saldırılarını daha da artırdılar.

MHP'li faşist çeteler Tepebaşı saldırısından sonra Erenköy Mahallesine saldırıya geçtiler. Arifiye Mahallesi faşist saldırıya uğradı. Alanönünde bir kahve faşistler tarafından tarandı. Fevzi Çakmak Mahallesinde evine gitmekte olan bir devrimci katledildi.

Bütün bu saldırılar karşısında emekçiler ve devrimciler kararlıca direndiler. Kadınlı erkekli mahalle emekçileri faşist saldırganları püskürtmek için harekete geçti. Faşistler püskürtüldü. Çatışmalar sırasında Erenköy'de bir MHP'li faşist öldürüldü. İki faşist de ağır yaralandı.

Eskişehirli emekçiler, proleter devrimciler önderliğinde sivil ve resmi faşist saldırıları boşa çıkarmaya, mücadeleyi yükseltmeye, birliklerini ve dayanışmalarını pekiştirmeye kararlıdırlar. Faşist saldırılar, Eskişehirli emekçilerin mücadelesini engelleyemeyecektir.

istanbul

İçerenköy'de faşist saldırılara karşı mücadele

İstanbul İçerenköy Meskenler bölgesi emekçileri MHP'li faşist çetelerin saldırısına karşı mücadele ederek faşist çeteleri bölgeden kovdu.

MHP'li faşistler, işçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu Meskenler'de sürekli olarak halka saldırmaktadırlar. İşten eve geç saatlerde dönen emekçi kadınların ve kızların yolunu kesen MHP'li halk düşmanları kadın ve kızların bileziklerini, saatlerini, yüzüklerini gasbetmektedirler.

Son günlerde bir emekçi kadın ve çocuğunun yolunu kesen MHP'liler kadın ve çocuğunu dövdüler. Bunun üzerine proleter devrimciler, MHP'li katil sürülerinin semtten söküp atılması gerektiğini tüm emekçilere kavratmaya çalıştılar. Yazılı ve sözlü propaganda artırıldı.

Emekçilerin kendilerine saldıran, yollarını kesen, eşyalarını gasbeden MHP'li faşist çetelere karşı birleşmeleri ve bu doğrultuda çalışmaların yoğunlaştırılması üzerine MHP'li faşistler silahlı gruplar halinde Meskenler'e gelerek halka gözdağı vermeye çalıştılar. Ancak proleter devrimciler halkla birlikte MHP'li faşistleri püskürttüler ve Meskenler'den attılar. Meskenler halkı ve devrimciler, faşist çeteleri Meskenler'e sokmamaya kararlıdır.

Adana ve Elbistan'da sıkıyönetimin terörü

Adana işçi sınıfı ve emekçi halkının yükselen mücadelesini bastırmak için sıkıyönetim generalleri saldırılarını yoğunlaştırdılar. Son günlerde devrimcilerin ve emekçilerin oturdukları, sorunlarını tartıştıkları 15-20 kahve, sıkıyönetim komutanlığı tarafından kapatıldı.

29 Eylül'de kaçacak delik arayan sıkıyönetim paşaları halkın mücadelesini yeni terör uygulamalarıyla bastırmaya çalışıyorlar. Adana'nın çeşitli yerlerinde, özellikle faşist milislerin giremediği Yavuzlar, Meydan, Dervişler, Sarıçam, Kiremithane gibi mahallelerdeki kahvehanelerin kapatılmasıyla sıkıyönetim paşaları, Adanalı emekçilerin buralarda biraraya gelerek sorunlarını tartışmaları ve devrimcilerle kaynaşmalarını önlemeyi amaçlamaktadırlar. Çünkü bu semtlerdeki kahvehaneler, devrimcilerin mücadelesi sonucu birer kumar merkezi olmaktan çıkmakta, ve halkın sömürü ve zulme karşı mücadele sorunlarını tartıştıkları, dayanışmalarını artırdıkları yerler haline gelmektedir. Sıkıyönetimin kitle örgütlerine saldırarak hepsini kapatması üzerine emekçiler ve devrimciler bu kahvehaneleri bir mevzi olarak kullanmaya başladılar. İşte sıkıyönetim paşalarının saldırılarını kahvelere uzatmasının nedeni budur.

Sıkıyönetim paşaları bugüne kadar bu kahvehanelere sayısız saldırı düzenlediler. Kahvede oturan emekçilere ve devrimcilere zorla yazı sildirmeye, afiş söktürmeye çalıştılar. Ancak her defasında emekçilerin ve devrimcilerin kararlı direnişleriyle karşılaştılar. Devrimciler bu kahvelerde toplantılar yaparak, halka gerçekleri anlattılar ve buraları birer mücadele alanı haline getirdiler.

Adana halkının mücadelesini ezmeye çalışan faşist diktatörlük, mücadelenin yüksek olduğu ve sivil faşist çetelerin adım atamadığı semtlere yeni askeri yığınaklar yaparak halkı sindirmeyi hedefliyorlar. Son günlerde Meydan Mahallesini abluka altına alan faşist diktatörlük, burada bir askeri kışla inşa etmeye çalışmaktadır.

Faşist diktatörlük, Adanalı emekçilerin ve devrimcilerin yükselen mücadelesini bu tür terör ve baskı yöntemleriyle bastırmaya çabalıyor. Ancak Adanalı emekçiler, Adana işçi sınıfı buna izin vermeyeye kararlıdır. Adana halkı bugüne kadar sıkıyönetim terörüne boyun eğmedi; bundan sonra da eğmeyecektir.

ELBİSTAN

Sıkıyönetim ilanı ile birlikte Elbistan'da emekçiler üzerinde yoğunlaştırılan terör her gün biraz daha artırılarak devam ettiriliyor. Sıkıyönetim birlikleri, özellikle Kürt ve Alevi emekçileri sıkıyönetim zulmü ile yıldırmaya çalışıyorlar. Sivil faşist çeteler, emekçilere ve devrimcilere saldırılarını sürdürüp, elini kolunu sallaya sallaya gezerken, onlarla işbirliği içinde çalışan resmi faşistler, devrimci ve demokratların yoğun olarak oturdukları mahallelerde karakol kurup, terör estirmektedirler.

Sıkıyönetim birlikleri köylere ve mahallelere sürekli baskınlar düzenleyerek halka gözdağı vermeye çalışıyor. Basılan evlerde emekçilerin ev eşyası tahrip edilmekte, birçok ev eşyası sıkıyönetim birliklerince alınıp götürülmektedir. Yağmacılar adeta bir "savaş kahramanı" gibi hareket etmekte, emekçi halkın malını ganimet saymakta, ilaçtan, çamaşıra kadar her şeye el koymaktadırlar.

Saldırı ve baskınlara katliamlar eşlik etmekte, birçok emekçi ve devrimci yaralanmaktadır. Bundan kısa bir süre önce Binboğa Dağlarında iki yoksul köylünün katledilmesi bu örneklerden bir tanesidir.

Sıkıyönetim saldırısı bütün bu uygulamaları ile yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini ezmeyi ve emekçi kitleleri boyun eğdirmeyi amaçlamaktadır.

Ancak bütün bu saldırılar yoksul köylülüğün ve Elbistan halkının sömürü ve zulme karşı mücadelesini engelleyemeyecektir.

pülümür

Partizancılar bu kez de Binali ağanın hizmetinde

Pülümür'ün Pergini Köyü topraklarının üçte ikisini elinde tutan Binali ve Alişan ağalar yıllardan beri yoksul köylülere zulmekmekte, köylüleri baskı altında tutmakta, angarya çalıştırmaktadır. Köyün topraklarını elinde tutan ağalar, sürekli olarak yoksul köylüleri birbirine karşı kışkırtmaya çalışmakta, köylüleri sindirmek için faşist diktatörlüğün militarist güçleriyle işbirliği yapmaktadırlar. Onlar 1970'e kadar yoksul köylülerin otunu yakarak, hayvanlarına zorla el koyarak, köylülerin mücadelesini engellemeye çalıştılar.

Ancak ağaların hiçbir baskısı yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesini engelleyemedi. Yoksul köylüler, devrimci çalışmanın da etkisiyle toprak ağalarına karşı mücadeleyi yükselttiler. Bugün yoksul köylülerin mücadelesi sıkıyönetim terörüne karşın sürmektedir.

Proleter devrimciler, yoksul köylülerin mücadelesine omuz veriyor ve mücadelenin içinde yer alarak mücadeleye önderlik etmeye çalışıyorlar. Proleter devrimcilerin köylülerle sıkı bağlar kurması ve toprak ağalarına karşı mücadeleye örgütlü bir biçim vermeye çalışmaları karşısında tüm gericiler ve oportünistler saldırıya geçtiler.

Partizan adlı küçük burjuva grup, yoksul köylülerin karşısında yer alarak ağalara hizmet sunmaktadır. Partizancılar, Hadişer'de ağaların hizmetinde yoksul köylülere saldırdıkları gibi, şimdi de Binali ağanın hizmetinde Pergini'de yoksul köylülerin mücadelesine saldırmaya çalışıyorlar. Onlar, yoksul köylülerin üzerindeki baskı ve sömürüye karşı, köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesine önderlik eden proleter devrimcilere karşı gericilerin hizmetine koşmaktadır. Partizancılar, "bunlar ağa değil, bunlara karşı çıkarsanız, karşınızda bizi bulursunuz" diyorlar.

Partizancılar, ağalara hizmetlerini devrimcilere saldırıya kadar ilerlettiler. Ancak devrimciler ve emekçiler Partizancı saldırıyı püskürttü.

Anlaşılan Mao Zedungcu Partizan, toprak ağalarını çok sevmiş. Partizan'ın yoksul köylüleri değil de toprak ağalarının kollmasının başka bir nedeni olamaz.

TİKP'li faşistler ihbarlarını sürdürüyor

TİKP'li sosyal-faşistler Tunceli'nin Pülümür ilçesinde sıkıyönetim desteğinde devrimcilere, devrime ve halka yönelik saldırılarını sürdürüyorlar. Pülümür'de görev yapan faşist teğmenle el ele ilçede bir muhbir ağı örgütleyerek proleter devrimcilerin faaliyetlerini engellemeye çalışıyorlar. Sıkıyönetime ihbar listeleri sunan TİKP'liler, ayrıca, devrimcilerin köy çalışmalarını sıkıyönetime bildirmekte ve aşiretçilik temelinde gerici ilişkileri harekete geçirerek, devrim propagandasını engellemeye çabalamaktadırlar. Düğünlerde dahi devrim propagandası yapıldığını duyan TİKP'liler hemen sıkıyönetime koşmakta ve düğünlerin sıkıyönetim denetiminde yapılmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Nitekim onlar son günlerde Karmızı Köprü - Mezra'da yapılan bir düğüne jandarma çağırarak, devrimci propagandayı engellemeye çalıştılar.

TİKP'liler, sürekli olarak gericiliği, faşist ırkçı ve militarist güçleri güçlendirmeye çalışıyorlar. Gerici aşiret bağlarından hareket ederek, proleter devrimcilerin çalışmalarını Pülümür'de engellemeyi hedefliyorlar. Proleter devrimcilere yönelik saldırılara zemin hazırlamak için yalan uyduruyor, planlar hazırlıyorlar.

TİKP'li sosyal-faşistlerin sıkıyönetim ile işbirliği içinde devrimcilere karşı yürüttüğü ihbar ve saldırılar, Pülümürlü emekçi köylülerin ve devrimcilerin mücadelesini önleyemeyecektir. Devrimcilerin ve emekçilerin mücadelesi, sıkıyönetimi de, faşist diktatörlüğün TİKP'li uşaklarını da ezip geçecektir.

ardahan'da

Bir devrimci daha katledildi

Ardahan'da Gölebert (Çamlıçatak) Köyü'nde, yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesinin bir neferi olan Necmettin Temel, başını köy muhtarı ve kardeşlerinin çektiği faşistler tarafından katledildi.

Sıkıyönetim ilanı ile birlikte sırtını sıkıyönetim generallerine dayayan muhtar ve adamları yoksul köylülein mücadelesini ezmeye, köylülerin devrimcilerle kaynaşmasının önüne geçmeye çalıştılar. Yoksul köylülerin mücadelesini bastırmaya çalışan sivil faşistler ve sıkıyönetim generalleri, köylüleri tehditler savurarak yıldırmaya çalıştılar. Ancak yoksul köylülük, proleter devrimciler önderliğinde buna karşı direndi, boyun eğmedi.

Necmettin Temel, hiçbir faşist saldırı ve tehditin yıldıramadığı yoksul bir köylü idi. O, proleter devrimci hareketin bir taraftarı olup, ekonomik soygun ve siyasi saldırılara karşı düzenlenen bütün yasal ve yasa dışı gösterilerde yer aldı. Mücadele içinde resmi faşistler tarafından gözaltına da alınan Necmettin Temel, inançlı ve kararlı bir devrimci köylüydü. Boyun eğmediği için katledildi.

Necmettin Temel'in katledilmesi üzerine devrimciler 1000 kişilik bir kitle ile köyde bir gösteri yaptılar. Yapılan konuşmada Necmettin Temel'in faşistlere boyun eğmeyen kararlı tavrı, devrime ve proleter devrimci harekete olan inancı dile getirildi ve yoksul köylülük, proleter devrimciler önderliğinde mücadeleye çağrıldı.

Necmettin Temel'in katledilmesi yoksul köylülüğün faşist diktatörlüğe ve onun uşaklarına olan kinini daha da biledi.

Reformizmin

Baş.ta.sa.1'de

CHP'nin hükümeti döneminde emperyalistlerin ve iç gericilerin çıkarı doğrultusunda izlenen ekonomik-politikanın yanlışlığının farkına varılma olarak ele aldılar ve yorumlamaya çalıştılar. Tekrar yeni bir umutla CHP kongresini dikkatlice izlemeye yeltendiler.

Ne var ki, olaylar CHP kongresinin başlamasıyla birlikte, CHP için beklenen iyi niyetlerin boş olduğunu göstermekte gecikmedi. CHP reformistlerinin hükümetleri dönemi, halkın düşmanı gerici politikalarının özeleştirisini yapmaya hiç de niyetleri olmadığını açığa çıkardı. Kapitalizmin tüm krizini halkın sırtına bindiren, anti-faşist güçleri dağıtıp, zayıflatmak için sıkıyönetimli faşist saldırıları yürürlüğe sokan, sivil faşistlerin ardı arkası kesilmeyen saldırıları karşısında boyun eğip, faşist diktatörlüğün eliyle sözde bunları "ezmeye" çalışan, aslında ise Türkeşçi faşistlerin dağıtılmasını tüm gücüyle engelleyen, tüm güçleri ile faşist diktatörlüğü ve bugünkü düzeni savunan Ecevit hükümetinin izlediği karşı-devrimci halk düşmanı politikanın içyüzünün sergilenmesi ve bu yoldan dönülmesi bir yana, bu gerici politikanın halk kitlelerine benimsetilememesinden yakınmak, kongrenin tek meselesi oldu.

Ecevit'in iflasının gerekçesi olarak ortaya attığı görüşler, onun hangi sınıfın çıkarı doğrultusunda iflah olmaz bir gerici politikanın takipçisi olduğunu hiçbir tereddüte yer vermeyecek şekilde kanıtladı.

Ecevit'e göre, ülkenin tüm ekonomisini, siyasetini, toprak parçalarını, yaratılan değerleri emperyalistlerin kontrolüne ve sömürüsüne terk etmek övünülecek bir iştir! Emperyalist sömürüyü artıran IMF direktiflerinin uygulanması, halka iyi anlatılmamış olması (!) Ecevit için yapılan en büyük hatadır. Çünkü bu şekilde hareket edilseydi, kitleler, emperyalist politikanın gerekliliğini kavrayabilirmiş! Oysa halkımız, emperyalist politikanın daha fazla pahalılık, açlık, zam, sefalet, işsizlik olduğunu çok iyi biliyor. Emperyalistlerden alınan her borcun arkasından paranın değerinin düşeceğini, mal kıtlığı başlayacağını, halk kitleleri Ecevit hükümetinin uyguladığı politika ile bir kez daha yaşadı; ve emperyalist borçların ne demek olduğunu etinde kemiğinde bir kez daha hissetti.

CHP İÇİNDE KOLTUK KAVGASI

Ecevit, ısrarla, 1979 seçimlerinde bir milyonun üzerindeki kitlenin kendi partisine ve hiçbir partiye neden oy vermeyip, sandık başına gitmediğinin esas nedenlerini açıklamaktan kaçındı. Bunun yerine reformistler arası post kavgasını birinci plana çıkarıp, başarısızlığın nedenleri olarak göstermeye yeltendi. Ecevit'e göre CHP'nin seçim başarısızlığının nedenleri, kendisiyle aynı reformist politikayı izleyen CHP içindeki diğer hiziplerin hükümetin politikasını canlı bir şekilde yerine getirmemeleriydi!

Oysa Ecevit'in hükümet politikasını engelleyenler olarak gösterdiği CHP'nin içindeki diğer hiziplerin tümü, Ecevit hükümetinin politikasını canı gönülden destekleyenler idi. Ecevit hükümetinin birçok bakanı, bunlardan oluşuyordu. Hizip başları olarak lanse edilen Deniz Baykal, Ali Topuz gibileri Ecevit reformizmini formüle eden, gündeme getiren ve hayata uygulayanlardır. Yani Ecevit'in yandaşlarıdır. Bunun için de Ecevit hükümetinde bakan olmuşlardır. Zamların, paranın devalüe edilmesinin ve diğer ekonomik krizin yükünü halk kitlelerinin sırtına bindiren operasyonların, emperyalistlerden alınan her borcun ve emperyalistlere verilen her imtiyazın altında bunların da imzaları vardır.

Ecevit, karşısına alıp, hizip başları olarak lanse ettiği reformistlerin halkın yararına Ecevit hükümetinin politikasını engelleme diye bir meseleleri olmamıştır. Nitekim, CHP Kurultayında kendileri bunu açıkladılar. Çünkü CHP'nin içindeki hizipler, CHP reformizminin bir parçasıdırlar. Bu düzene, burjuva devletine, kapitalizme ve de faşist diktatörlüğe bir itirazları yoktur. Onlar da Ecevit gibi, emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmi, toprak ağalığını ve faşist diktatörlüğü yaşatarak sözde halktan yana bir ekonomi politikanın izlenebileceğini ileri sürdürmektedir. Bunun için onlar, Ecevit gibi zamların, hayat pahalılığının, işsizliğin, enflasyonun, açlığın, mal darlığının, tüm gerici faşist saldırıların kaynağının emperyalizme bağımlı komprador-kapitalist toprak ağalığı düzeni ve bu düzenin egemen sınıfı komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve genel olarak kapitalizm olduğunu gizlemeye çalışıyorlar. Devrimin önüne her türlü engeli çıkarmada Ecevit ile yarış halindeler. Kitleleri reformist hayallerle uyutmayı kendileri için vazgeçilmez amaç olarak görüyorlar. Bu meselelerde Ecevit ile aralarında en küçük bir ihtilaf yoktur. Nitekim, CHP Kurultayında Ecevit ile hizip diye lanse edilenler emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmin yarattığı ekonomik ve politik krizin yükünü kitlelerin sırtına bindirmek için emekçi kitleler tarafından terk edildikleri gerçek nedeni açıklamadılar. Oysa sadece 29 ilde bir milyona yakın insanın CHP reformizmini terk etmesinin nedeni, onların faşist diktatörlüğün hükümetleri olması, emperyalistlerin ve gericilerin çıkarı doğrultusunda ekonomik ve siyasi operasyonlara girmeleri idi. Gericilik CHP reformistlerini bu operasyonları yerine getirdikçe destekledi. Ne zaman ki, reformizm gericiliğin işine yaramaz duruma geldi, o zaman da, gericilik tarafından CHP reformizmi bir yana itildi. Seçimler bu bir yana itilmesin son noktasını teşkil etti. CHP reformistleri Kurultayları boyunca bu meselelere dokunmamak için özel dikkat gösterdiler.

Hatta Ecevit, kurultayda yaptığı konuşmalarda daha ileriye gitti. Gerici egemen sınıfların tekrar kendisine ihtiyaç duyacaklarını hesap ederek, bu seçimlerde kendisinden kopan kitlenin tekrar reformist planda kazanılmasının farz olduğunu ileri sürüp, ancak, kendilerine bu takdirde emperyalistlerin ve gericilerin güven duyabileceğini belirtti.

ECEVİT'İN GERÇEĞİ ÇARPITMA ÇABALARI

Reformist Ecevit, bu seçimlerde, bir milyonun üstünde seçmenin CHP'ye oy vermediği gibi faşist ve dinci partilere de oy vermeyip sandık başına gitmemesini kendi reformist politikası doğrultusunda yorumlamaya çalıştı. Ecevit'e göre seçmenin bu durumu geçicidir. Seçmen, faşist ve dinci gerici partilere yönelmemişse demek ki tekrar kendilerine yönelecek!

Ecevit seçmenin faşist ve dinci partilere oy vermemesine dayanarak CHP'nin sınıfta değil bütünlemeye kaldığını iddia ediyor. Seçimlerde oy kullanmayan, seçimi boykot eden siyasetlerin ne kadar etkisi olduğunu söylemekten özenle kaçınan Ecevit, seçim öncesi 'boykotçulara' ağız dolusu küfür ettiğini unutup, seçimleri boykot meselesini bir yana itti.

Oysa, Ecevit'in söylediklerinin tam tersine, kitlelerin nezdinde de açığa çıkan reformist politikanın sonucunda CHP bütünlemeye değil, sınıfta kalmıştır. Yani reformizm iflas etmiştir, Ecevit ne yaparsa yapsın bu gerçeği gizleyemez. Kitleler tarafından CHP reformizminin yüzü anlaşılmasına, bundan ötürü CHP'ye oy vermeme, ama faşist, dinci, gerici partilere de yönelmeme esası kitlelerin artık CHP reformizmini aşmaya başladığını, devrime doğru yönekliğinin göstergesini teşkil eder. Kurtuluşu için bir arayış içersine giren, giderek daha fazla devrimci politikadan etkilenen kitlelerin, CHP reformizminin iflasına rağmen faşist demagojinin etkisinde kalarak, bunalara yönelmemesi CHP reformizminin hanesine yazılacak bir şey değildir. Oysa CHP, tekrar düzeni savunarak bu seçmeni kandırabileceğini sanıyor. Böylece düzenle kopmaya başlayan bağları yeniden pekiştirip gericiliğin güvenini tekrar kazanacağını sanıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin krizi devam ettikçe, kitlelerin memnuniyetsizliği arttıkça ve bu memnuniyetsizliği eyleme dönüştürecek subjektif şartlar hazırlandıkça, Ecevit'in söyledikleri ve amaçladıkları hayal olmaktan öteye geçemeyecektir.

Her şeyden önce Ecevit'e yanıldığını söylememiz gerekiyor. Çünkü, şayet, devrimciler doğru bir siyasi rota izleyip kitlelere kurtuluş yolunu gösterebilirlerse, aralarındaki devrimci birlikleri sağlamlaştırabilirlerse, CHP reformizminden kopan kitleyi kendilerine doğru çekebilirler. Çünkü bunun şartları vardır. Bu başarılamazsa, faşizmin ve sermayenin devrim karşısında yoğunlaşması beklenen saldırıları 12 Mart sonrası gibi, çaresizlik içersinde bocalanarak CHP reformizmine veya başka bir reformist biçime yönelme sözkonusu olabilir. Ama hemen söyleyelim ki, bu, 12 Mart sonrası gibi öyle kolayca elde edilebilecek bir şey değildir. Bugün şartlar reformistlere değil devrimcilere daha fazla gelişme imkanını tanıyor. Reformist Ecevit, yoğunlaşacak faşist saldırılarla kitlelerin tekrar reformizmi tercih edeceğini düşünüyorsa (ki düşünüyor) yanıldığını söyleyelim. Bugün birçok yerde kitleler faşist saldırılar karşısında reformizme sığınarak faşizmin altedilemeyeceğini kavramaya başlamışlardır. Teslimiyetçi bir yol izlenerek, faşizmin ve sermayenin saldırıları püskürtülemez. Hayat bugün bunu her adım başı doğruluyor. Faşizmin ve sermayenin saldırısını durdurup geriye püskürtmenin tek yolu, kitlelerin örgütlü birleşik güçlerinin direnişidir. Kitlesel direnişlerin dışında faşist saldırılar püskürtülüp demokrasi kazançları elde edilmesi imkansızdır.

Ecevit, her türden revizyonisti yanına alarak faşist saldırılar karşısında teslimiyetçiliği yaygınlaştırarak ve bu yolla kitlelerin tekrar reformizmi tercih etmesini sağlayabileceğini sanıyorsa, artık yanıldığını söyleyebiliriz. Çünkü, bugün bu imkanı kolayca bulamayacaktır. 12 Marttan bu yana köprülerin altından çok sular aktı. Bugün proleter devrimci hareket, bağımsız siyaseti ile sosyalizmi hedefleyen programı ile kitlelerin karşısına çıkmıştır ve kitleler içinde azımsanmayacak bir gücü vardır. Her türlü burjuva siyaseti karşısında proleter devrimci bir alternatif olarak kendini dosta düşmana kabul ettirdi. Bunun yanı sıra bugün 12 Mart'a göre daha örgütlü ve kitleler içinde etkinliği olan devrimci demokrat hareketler vardır. Dolayısıyla, bu olgular reformizmin ve revizyonizmin karşısına devrimci bir alternatifin belirdiğini, faşizme karşı doğru mücadele platformunun pratiğe geçirilebileceğinin göstergesini teşkil ediyor. Reformizm ve revizyonizmin, faşizmin ve sermayenin yoğunlaşan saldırısı karşısında kitleleri tekrar teslimiyete çağırarak, yeni reformist alternatifler oluşturamayacaktır. Kitleler, daha güçlü bir şekilde faşizmin, pahalılığın, zamların, enflasyonun vb'nin kaynağının emperyalizme bağımlı ekonomi ve siyasi sistemin olduğunu görebiliyor. Emperyalizmin uşağı gerici sınıfların ekonomik ve siyasi sistemleri yaşatılarak faşizmin ve sermayenin yok edilmesi düşünülemez.

Bunun için Ecevit, 1979 14 Ekim seçimleri ile kendisinden kopan kitleler karşısında bütünlemeye değil sınıfta kalmıştır. Reformizm iflas etmiştir, devrimin güçlenmesinin şartları giderek olgunlaşmıştır. Yani, devrimin gelişmesinin önemli engeli olan reformizm gücünü kaybetmeye başlamıştır. Bu gerçeği Ecevit ne yaparsa yapsın ört-bas edemez ve edemeyecektir.

Aynı plak

Baş.ta.sa.1'de

Demirel daha ayağına toz bile bulaşmadan, faşist bir hükümet kurduğu takdirde ilk yapacağı işin Yeni Baskı Tedbirleri Yasasını çıkarmak olduğunu açıklamıştır. Üstelik Demirel'in içeriğini açıkladığı bu tedbirler, aslında, Ecevit Hükümetinin imzasını taşımaktadır. Daha doğrusu Demirel'in yasallaştıracağını açıkladığı bu tedbirler, muhteva olarak, Ecevit Hükümetinin hazırladığı, ama yasallaştırmaya cesaret edemediği tedbirlerdir. Emperyalistler ve egemen sınıflar bu baskı tedbirlerini dün reformist Ecevit Hükümetinin eline tutuşturmuşlardı, bugün de faşist Demirel'in...

Yani aynı bozuk plak, aynı güfte, aynı beste! Bugünün dünden tek farkı besteyi okuyan assolistin değişmiş olması... Başkaca bir değişiklik yok.

Bu durum bize bir gerçeği de yeniden vurguluyor: Hem reformist hareketlerin ve hem de faşist hareketlerin egemen sınıfların ve emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etmektedir.

Ama dün Ecevit'in başaramadığı işi bugün Demirel başarabilecek midir? Buna işçi sınıfının, emekçi halkın ve devrimcilerin birleşmiş gücü izin vermeyecektir.

ANKARA

Baş.ta.sa.1'de

rafından yapılan katliamı protesto eden yazılama yapmak isteyen 7 yurtsever devrimci, Çalışkanlar Mahallesinde o sırada sokakta gezinen Devrimci Yolcu geçinen birkaç kişi tarafından engellenmek istendi. Devrimcilerin yazılamaya devam etmeleri üzerine bir süre sonra gelen birkaç provokatif tavırlı kişi ve sözde "direniş komitesi" üyeleri "siz 'direniş komitesi'nden izin almadınız" diyerek engel olmaya çalıştılar. Yazı yazmak için kimseden izin almak gerekmediğini, devrim için, halk için çalıştığımızı, faşist diktatörlükten izin almadığımızı, faşist diktatörlüğün engelleyemediği mücadelemizi ne sözde direniş komitesinin ne de başka herhangi bir şeyin engelleyemeyeceğini söyledik. Küfür ederek üzerimizi yürüyen Devrimci Yolcu geçinen kişiler arkadaşın elinden fırçayı almayı başaramayınca adam toplamaya çalıştılar. Yazılamadan sonra, silinmesin diye yazıların başında bekledik. Yazıyı silmek isteyen bir kişiyle bir arkadaşımız yumruklaştı. Kısa bir süre sonra Devrimci Yolcu geçinenler, toparladıkları 40 kişiyle üzerimize saldırmaya yeltendiler. Devrimcilerin böyle bir davranışta bulunamayacaklarını, bulunmamaları gerektiğini söylememize rağmen saat 3.30,da badana ve fırçalarla yazıları silmeye koyuldular. Bizi öldürmeden yazıları silemeyeceklerini söyleyip, yazıların önünde canlı barikat oluşturduk. Yazıları silemeyen ve yumrukla da sonuç alamayan saldırgan kişiler, işi silah göstermeye kadar vardırdılar. Saat 6'ya kadar olaylar bu şekilde devam etti. Bu saatte bir yazıyı silmelerini engellemek isteyen bir arkadaşımızı tekmeleyerek yere düşürdüler. D.Yolcu geçinen bir kişi yerden kalkmaya çalışan arkadaşımıza silah doğrultarak ateş etmeye çalıştı. Fakat arkadaş silahlı adamı kolundan tutarak namlunun ucunu yukarı doğru çevirmeye çalışırken silah ateş aldı ve mermi arkadaşa arkadan tekme vuran D.Yolcunun kasığına saplandı. Silah arkadaşın gözüne yakın olduğundan barut da arkadaşın gözünü yaktı. İlk önce durumu anlayamayan D.Yolcu geçinen eli silahlı kişi arkadaşımızın vurulduğunu haykırarak, olay yerinden kaçtı. Olay yerinde kalanlar ise kendi arkadaşlarını vurduklarını anlayınca dut yemiş bülbül gibi oldular.

Olaydan hemen sonra bir arkadaşımızın yakasına sarılarak "sizin yüzünüzden oldu" dediler. Saat 7'ten sonra ise olayı bizim üzerimize yıkmaya çalıştılar. Çalışkanlar halkına "Halkın Kurtuluşu oportünistleri bir arkadaşımızı vurdular" şeklinde propaganda yapmaya başladılar. Birkaç D.Yol taraftarı vuranın Devrimci Yolcu olduğunu söylemesine rağmen, sonradan onlar da yüzseksen derecelik dönüş yaptılar.

Biz yaralıyı taksi tutup hastaneye götürmek istedik. DY'cu geçinenler kendilerinin götüreceklerini söylediler. Götürdükleri bir evde doktora gösterdikten sonra ise, bizzat yaralının bacısının söylediğine göre evinin kapısına götürüp attılar.

Sabah bir sempatizan arkadaşa silah zoruyla ve dövüp koma haline sokarak birkaç yazıyı sildiren bu sözde devrimciler, saat 12 sıralarında silinen yazılarımızı yenilerken, iki sözde devrimci, faaliyetimizi engellemeye çalıştı. İzinsiz herhangi bir şey yapamayacağımızı söylediler, engelleyemeyince çekip gittiler.

OLAYLARIN GELİŞMESİ

Arkadaşlarımızı kara listeye aldıklarını söyleyen D.Yolcu geçinenler, 10 kadar arkadaşa 50 kişiyle saldırdılar. Yoğunlaşan saldırı karşısında Akıncılar Mahallesine çekilen arkadaşlarımız, kavganın sona erdirilmesi için ellerinden geleni yaptılar. Oysa Devrimci Yolcu geçinenler halka arkadaşlarımızı faşist diye göstererek, yol kesip adam dövmeye çalıştılar. Bir arkadaşımızın parkasını gasbettiler. Bir inşaat işçisini ve bir bacıyı küfürlerle dövdüler. Olayları Çinçin dışına sıçratarak provokatif olaylar geliştirmeye çalıştılar. Altındağ Yenidoğan'da bir kahvede Halkın Kurtuluşu'na küfreden konuşma yapan Devrimci Yolcu geçinenler, devrimcilerin ve halkın müdahalesi sonucu onların üzerlerine ateş açtılar. Çalışkanlarda "Halka kurşun sıkan Halkın Kurtuluşu oportünistlerinden hesap soracağız", Altındağ Hıdırlıktepe'de "Hakim sınıfları soldan destekleyen Halkın Kurtuluşu'ndan hesap soracağız" şeklinde duvar yazıları yazdılar.

Bütün bunların yanında Çinçin'de saldırırken iki İGD'li sosyal-faşist saldırının içinde yer alıyordu.

Kasımın 1'ini 2'sine bağlayan gece 3 Devrimci Yolcu kişi Hıdırlıktepe'de bir arkadaşı pusu kurarak tabanca kabzasıyla yaraladılar. Çalışkanlar'da 2 Kasım sabahı bir arkadaş dövülerek tanınmayacak hale getirildi. Bir sabah yine Hıdırlıktepe'de bir arkadaşımıza hedef gözetilerek ateş edildi. Arkadaşın korunması üzerine saldırganlar kaçtılar.

Kasımın 2'sinde Devrimci Yol sorumlularıyla yapılan konuşmada olayların insiyatifleri dışında geliştiğini söylediler. Bir Devrimci Yolcu sorumluyla iki arkadaşımız konuşmak üzere Çalışkanlar'a gittiğinde, yine saldırıya uğramaları düşündürücüdür.

Tüm bu olaylarda biz kesinlikle kavga edilmemesi ve devrimciler arasındaki çelişmelerin eleştiri, özeleştiri, ikna ve eğitim yoluyla çözümlenmesi gerektiği konularında direttik. Halk içinde demokrasi uygulanması gerektiğini söyledik ve bütün mahallelerde buna uygun davrandık. Birlik konusunda da teslimiyetçi ve karşı saldırıya girişme anlayışlara karşı da eğitim faaliyeti yürüttük.

Devrimci Yol, kendisini Devrimci Yolcu geçinenlerden arındırmalı, devrimcilerle birleşmelidir. Aksi takdirde yapılanlar faşizmin işine yarayacaktır"

Stalin

Baş.ta.sa.3'te

Ancak "kişinin putlaştırılmasına" ilişkin Stalin'in tutumunu açıklayacak daha pekçok örneği onun yazıları, mektupları ve konuşmaları içinde bulmak mümkündür. Örneğin, Ağustos 1930'da Leningrad Parti Komitesi'nden S.V. Şatunovski'nin mektubuna verdiği cevapta şunları söylüyordu: "Stalin'e yönelik övgüleriniz, insanın kulağını rahatsız ediyor. Böyle bir şeyi okumak bile benim için utanç verici olmaktadır."

Stalin, Nisan 1947'de Profesör Rasin'in kendisine yazdığı bir mektuba verdiği cevapta da şunları belirtiyordu: "Bana olan 'sadakatinizden' sözediyorsunuz. Belki de bu kelimeler ağzınızdan bir rastlantı sonucu çıkmıştır. Belki de... Ama bu kelimeler ağzınızdan bir raslantı sonucu çıkmamışsa, o zaman size kişilere sadakat ilkesini bir kenara atmanızı öğütlüyorum. Bu Bolşeviklere özgü bir tarz değildir. İşçi sınıfına, partinize ve devletinize sadık olun. Bu gereklidir ve iyidir. Ama bu sadakati, kişilere sadakat ile, bu içi boş, yararsız, aydınca boş laflarla karıştırmayınız"

İşte "kişinin putlaştırılmasına" ilişkin Stalin'in tutumu buydu. O bütün yaşamı boyunca mütevazi ve alçak gönüllü bir işçi, bir mücadele insanı olarak kalmayı yeğledi ve öyle kaldı.

Ama düşmanları bu noktada Stalin'e yönelik iftira kampanyasının her bir adımını kendi yaşamlarına geçirdiler. Örneğin Kruşçev, daha Ekim Devrimi sırasında Parti üyesi bile olmayan bu revizyonist, Stalin'e yönelik karalama ve iftira kampanyasını sürdürdükten sonra kendini Kızıl Ordu'nun kurucusu olarak ilan ettirdi. Neredeyse Ekim Devriminin bile kendisinin sayesinde zafere ulaştığını iddia edecekti. Halefleri bile onu "kendisini putlaştırmakla" suçladılar. Bir diğer örnek Mao Zedung'tur. Stalin'i kişiyi putlaştırma eğilimini körüklemekle suçlayan Mao Zedung'un nasıl Tanrı mertebesine çıkartıldığı, sözlerinin nasıl peygamber kelamı gibi kabul edildiği biliniyor. Bütün bunlar zavallı burjuvaların Stalin'in devrimci kişiliği karşısında duydukları ağırlık duygusunun göstergelerinden başka ne olabilir ki?

Sağcılığın

Baş.ta.sa.1'de

siyasi tespitlere varıyorlar ve buna uygun yeni siyasi taktikler gündeme getiriyorlar.

"TOPLUMUN SAĞA KAYDIĞI" TESPİTİNİ YAPANLAR

Seçim sonuçlarının açıklanmasından sonra "toplumun sağa kaydığı" yönünde sahte tespitler yapanların başında TİP'li revizyonistler gelmektedir. Bu revizyonist mihrakın elebaşısı B. Boran, seçimlerin hemen arkasından TV ekranlarından "toplumun sağa kaydığı" tespitini yapıverdi.

TİKP revizyonistleri düşman kardeşleri TİP'ten geri kalmadılar ve Aydınlık adlı paçavranın sayfalarını AP'nin "oy patlaması" yapması vb. gibi sahte tespitlerle doldurmaya başladılar. Hatta kitlelerin AP'ye yönelerek "ara rejim heveslilerine kesin bir cevap verdiğini" söylemişlerdir. Bu revizyonist mihrakın elebaşısı D.Perinçek, gazetesinde yazdığı bir dizi başyazıda şunları söylüyordu:

"Kitlelerin görülmemiş bir oranda sandık başına koşması, ara rejim heveslilerine verilen kesin bir cevaptır. Halk bu cevabını, oylarını AP'de yoğunlaştırarak vermiştir.(...) halk ara rejimin panzehirini AP'de görmüştür. (Aydınlık, 18 Ekim 1979) "AP'nin 14 Ekim'de yaptığı oy patlaması..." (Aydınlık, 25 Ekim 1979)

Aynı tespitleri Kurtuluş ve D.Halkın Birliği adlı küçük burjuva, ortayolcu gruplar da yapmaktadır.

"Oyların büyük ölçüde AP'ye ve diğer gerici partilere kayması ise daha önemli. Seçime katılma oranı hemen hemen 77'ye eşit ve CHP'nin oyları azalırken, AP'nin, CGP'nin, MHP ve MSP'nin oyları artıyor. Bu tek kelime ile sağa kayıştır. Umut çöktü, çöktü ama karşılığında kitleler ne sola kaydı ne de oy vermemeyi tercih etti. Sağa kaydı." (Kurtuluş, S.89, 19 Ekim 1979, abç)

"AP yönünde kitlelerin oy desteği ciddi oranda arttı."

"Gerici faşist partiler seçimlerden oylarını artırarak çıkmışlardır."

"Seçimlerin ortaya koyduğu bir başka gerçek CHP'nin büyük oy kaybına uğraması, AP'nin ise bir oy patlaması yapmasıdır." (D.Halkın Birliği, S.64, 30 Ekim 1979, abç)

Bütün bu revizyonistlerin ve ortayolcuların birleştiği nokta, seçimlerin yapılması ile birlikte "toplumun sağa kaydığının" ortaya çıkmış olması yönündedir. Bunu açık bir şekilde söylemektedirler.

Bu en kaba ve en bayağı bir revizyonizmden, karşıdevrimcilikten başka birşey değildir.

Bugün kitlelerin demokrasi mücadelesi yükselmekte, işçi sınıfı grev ve direnişlerle her geçen gün mücadeleye atılmaktadır. Seçim sonuçları, seçimlere katılma oranı, sandık başına gitmeyen seçmenlerin sayısı, yükselen kitle mücadelesi vb. vb. bunun sadece birer göstergesidir.

KESKİNLİĞİN

Baş.ta.sa.4'te

DHY'nin DSM ile ilgili kafa karışıklığının daha iyi anlaşılması için onun, DSM iddiası ile ortaya çıktığı koşullara bakmak gerekir. HY şeflerinin TİKP revizyonizmine iltihaklarının arkasından, yeni şefler etraflarındaki bir avuç insanı tutmak için yeni yollar ararken, birden, henüz yeni ama işçiler içinde iyi bir prestij ve ada sahip olan DSM adına sahip çıkmayı akıl ettiler. Daha sonra ne olacağını hiç düşünmeden yaygaraya başladılar. Arkasından da kendi kafalarınca bir DSM tanımlamaya kalktılar. Ancak, sendikacılık anlayışları bütünüyle burjuva bir çizgi olması nedeniyle de, Halkın Kurtuluşu'nun DSM'ye ilişkin tezleri ile kendi reformcu revizyonist anlayışlarını birleştirmeye yöneldiler. Bu amaçla da kaba kopyacılığa giriştiler. Ancak bu kopyalar öylesine pespaye ki ilk bakışta sırıtıyor. Örneğin bir paragrafta DSM'nin doğru bir tanımını yaparken, (tabii bu Halkın Kurtuluşu'ndan aşırılmış bir tanım) diğer bir paragrafta DSM'yi öncü işçilerin bir örgütü olarak ilan edebiliyorlar. Öyle ki şefler ne dediklerini bilmiyorlar. Daha doğrusu kopya çekerken görülürüz telaşıyla aktarmaları bile birbirlerine karıştırıyorlar. İşte örneği:

"DSM sınıf sendikacılığının bir biçimi (!) olarak (oysa biz DSM'lerin sınıf sendikalarının bir biçimi olduğunu yazmıştık DHY şefleri telaşla yanlış aktarmışlar) işçi sınıfının ekonomik, siyasi, sendikal mücadelesinde bir eğitim ve birleşme merkezi, işçi kitlelerini seferber etmede bir araçtır." (DSM, S. 2, s.2)

Şu bir paragrafta bile çam üstüne çam devriliyor. Sınıf sendikacılığının kaç biçimi var revizyonist şefler söylese de Marksizme yeni katkılarını herkes öğrense. Ne zamandan beri sendikalar, işçi sınıfının, ekonomik, siyasi ve sendikal (sanki ekonomik mücadele sendikal mücadeleden ayrıymış gibi) mücadelesinin merkezi olmuştur. Doğrusu herkes için merak konusu!

Kısaca. DSM'nin ne olduğu, niçin mücadele ettiği DHY şefleri için karmaşıktır. Ve bu karışıklık onların genel tezlerindeki karışıklıktan ayrı değildir. Artık bugün gelinen yerde bu karışıklıktan kurtulup bir netliğe varmaları da olanaksızdır. Çünkü kendilerinin kılavuz edindikleri revizyonizm onları yeni kaoslara ve çözümsüzlüklere doğru çekmektedir.

CHP

Baş.ta.sa.8'de

Bğü akima, sıkıyönetimi meşrulaştırma ve kitlelerin yükselen demokrasi mücadelesinin önüne barikatlar dikmeye çalışırken, bir yandan da faşist partiler karşısında reformistleri 'umut' olarak sunmaya devam etmişlerdir. TKP ve TİKP'nin yaptığı gibi reformistleri doğrudan doğruya desteklemişlerdir.

CHP reformizminin seçim sonuçlarıyla da iflas karşısında TKP ve TİKP revizyonistleri ve Kurtuluş gibi [illegible] akımlar, CHP 'kurmayına' öğüt [illegible] başlarına devşirmeye [illegible]dır. Hatta TİKP daha [illegible] ile işbirliği yapmaya ge[illegible] egemen sınıflara kabul [illegible]r. TKP revizyonistleri [illegible] özellikle bu partinin [illegible] çağrıları döktürmekte[illegible]

[illegible] CHP reformizmini anti-[illegible]rak sunmaya ve refor[illegible] olarak lanse etmeye [illegible]rmizmin etki alanını [illegible]erinde de güç toplama-[illegible] deyimle ezeli politika-[illegible] ile sürdürmektedirler. [illegible] TİKP revizyonistlerinin [illegible]asi çizgilerine de tam [illegible] Onların başka türlü [illegible]asında, eşyanın doğa-[illegible]emde de kitleleri anti-[illegible]n pasifize edilmesi ve [illegible] geleni yapacaklardır. [illegible]tuluş ve Halkın Birliği [illegible]ların kitle mücadelesi-[illegible] sağa kayması ilişkin [illegible]nunla ilgilidir.

SİYASAL ÇİZGİNİN VARDIĞI ZORUNLU NOKTA

[illegible] reformizmi ve onun ara-[illegible]leri güçlendirmeye ça-[illegible]en sınıfların ekonomik [illegible]masını savunmaları bu [illegible]ilerinin bir sonucudur. [illegible] mücadelesinin ezilmesin-[illegible]stırılmasından yanadır-[illegible]larını savunmakta ve [illegible]ktan başka bir işlevi [illegible] desteklemektedirler ve [illegible]dir.

[illegible]etler ise TKP revizyo-[illegible] büyük ölçüde etkilen-[illegible]izm sorununu sadece [illegible]kümetle sınırlamakta, [illegible] 'tekelci burjuvazinin [illegible] reformistleri ile ittifak [illegible]. Bu çizginin zorunlu [illegible]yasi hareketler ile CHP [illegible]ayı devrim ile karşı-devrim arasındaki bir çatışma olarak değerlendirerek reformizmi bir 'umut' olarak lanse etmekte ve egemen sınıfların reformizm eli ile mücadeleyi bastırma ve pasifize etme siyasetini objektif olarak desteklemektedir, kitlelerin demokrasi mücadelesini engelleyici bir konuma düşmektedir.

CHP reformizmine karşı başından beri takındığı tavır bunun en belirgin bir örneğini oluşturmaktadır.

REFORMİZME KARŞI MÜCADELE EDİLMEDEN FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EDİLEMEZ

CHP reformist hükümetinin iki yıla varan iktidarı ve uygulamaları açık ve kesin bir şekilde pratik olarak da göstermiştir ki, reformizm egemen sınıfların, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etmektedir ve reformizm iktidarı burjuvazinin iktidarından başka bir şey değildir. CHP reformizmi, faşizmin bir alternatifi değil, tersine faşist diktatörlüğün koltuk değneğidir. O egemen sınıfların elinde işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmanın ve kapitalizmin derinleşen buhranının bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarının kitlelerin sırtına bindirilmesinin bir aletidir.

Ve reformizmin varlığı ve iktidarı faşizmi güçlendirmektedir. Bu bakımdan da reformizme karşı mücadele edilmeden faşizme karşı mücadele edilemez. TKP ve TİKP revizyonistleri egemen sınıfların çeşitli kliklerin ve farklı emperyalistlerin siyasi aletleri olarak reformizmi desteklemekte ve bu temel üzerinde güçlenmeye çalışmaktadırlar. Bu bakımdan da reformizme, revizyonizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele ayrılmaz bir bütün oluşturur. Demokrasi mücadelesinin geliştirilmesi, ilerletilmesi ancak revizyonizmin ve reformizmin kitleler arasından tecrit edilmesi ile, teşhirinin sağlanması ile mümkündür. Daha doğrusu bütün gerici siyasi hareketlere karşı mücadele, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi egemenliğine karşı mücadeleden, faşist diktatörlüğü yıkma mücadelesinden ayrılamaz.

Bütün bunlar Kurtuluş vb. gibi siyasi hareketlere yol göstermeli, onların siyasetlerini ve siyasi taktiklerini gözden geçirmelerine yeni bir vesile olmalıdır. Kurtuluş vb. gibi siyasi hareketler TKP revizyonistleri ile, onun ideolojik ve siyasi çizgisi ile kendi arasına kesin bir sınır çekmezse ve revizyonizmden bütünüyle kopmazsa, bu durum, devrimi, anti-faşist demokrasi mücadelesini değil, tersine karşı devrimci güçlendirecektir.

Bugün yapılması gereken bu yoldan dönülerek demokrasi mücadelesi saflarında bütünüyle yer alma k ve halk güçlerinin, anti-faşist güçlerin eylem ve güç birliğini bütün ülke çapında gerçekleştirmektir.

Kitlelerin, bütün devrimci ve yurtseverlerin somut talebi de budur. Devriminilerletilmesi, demokrasi mücadelesinin geliştirilmesi, karşı-devrimin saldırılarının geri püskürtülmesi de bunu gerektirmektedir.

Doğru söze

Baş.ta.sa.1'de

re, bu seçimde toplam oyunu, 152 bin 531 artırırken CHP,nin oy kaybı 1 milyon 13 bin 400 civarında olmuştur..CHP'den AP'ye oy kayması yoktur veya azdır CHP'den öteki partilere oy kayması olmamış, yani sağ partiler oylarını korumuşlardır. Sol partilere ise sınırlı bir oy kayması olmuşsa da, bu başlıca bir sebep gibi gösterilemez. CHP'li seçmenlerin büyük bir kısmıbaşka bir partiye kaymamış, oy vermemiş, sandığa gitmemiştir. Seçimler CHP ile AP arasında değil, CHP'nin kendi seçmeni arasında bir yarışla geçmiştir." (abç)

Yukardaki sözler CHP 8.Olağanüstü Kurultayında B.Ecevit'in yaptığı konuşmanın bir bölümünden alınmıştır.

Ecevit ve yandaşları her ne kadar bunu, başka amaçlar için, başka şeylerin bir göstergesi olarak söylüyor olsalar bile, aslında, doğrudan doğruya proleter devrimcilerin ve bazı anti-faşist güçlerin boykottaktığının zaferini itiraf etmiş olmaktadırlar

D.Yol'un

Baş.ta.sa.1'de

daha da geliştirilmesi devrimi güçlendirecek olan eylem birliğinin önemini vurguluyoruz.

Ama bütün diğer şeylerin olduğu gibi birliğin de mücadeleyle sağlanacağı açıktır. Her gün birlik eğilimleri gelişir ve bunun çok çeşitli örnekleri ortaya çıkarken, tersi eğilimler de görülüyor. Bunlar üzerinde durmak ve onları gidermek devrimci bir görevdir.

Yer yer Devrimci Yol içine sızan ve Devrimci Yol'cu geçinen bazı kişilerin başka bir şeyden değil, ama kuşkusuz revizyonizmden, reformizmden etkilenerek Halkın Kurtuluşu'yla birliğe yanaşmamaları, birlik doğrultusundaki gelişmeyi baltalamaya çalışmaları doğaldır. Benzer bir durum da birliği baltalayıcı tutum Ankara Altındağ'da ortaya çıkmıştır. Yandaki sütunlarda adı geçen yerde ortaya çıkan olayları özetlemeye çalıştık.

Burada önemli olan Devrimci Yol içine sızan kişilerin tutumu değildir. Önemli olan Devrimci Yol'un alması gereken tutumdur.

Türkiye faşist saldırı hesap ve uygulamalarının arttığı bir dönem yaşamaktadır. Buna karşı ülkemizde devrimci ve devrimci olmayan iki tutum gelişmektedir Direnme ve karşı koyma, mücadele etme, anti-faşist güçleri toparlama örgütleme tutumu, mücadeleci tutum Ve ikincisi bir revizyonizm, reformizm ve onlardan etkilenenlerde ortaya konan sağın güçlendiği, mücadelenin gerilediği vb. tespitlerine dayanan teslimiyetçi, gerici tutum. Faşizmin artan saldırılarına karşı birlik ve mücadele mi; dağınıklık ve teslimiyet mi? Sorun budur. Faşistler, revizyonistler ve reformistler halkı ve devrimcileri zayıflatmak için güçlerini bölmeye, birbirlerine düşürmeye, karşılarında güçlü bir devrimci alternatif oluşturmalarını engellemeye çalışıyorlar. Yılgınlıkla, korkuyla onlar karşısında gerilemeyi önerenler var. Sosyal-faşistler yılgınlık yaymanın şampiyonudurlar. Kurtuluş da onlardan aşağı kalmamaya çalışıyor.

Devrimci Yol ne yapacak? Halkın Kurtuluşu'nun geliştirmeye çalıştığı mücadele ve birlik ruhuna karşı mı çıkması gerekli? Kuşkusuz değil. Buna devrimcilik denemez. O halde revizyonistler ve reformistler tarafından etkilenen ve mücadeleyi ve birliği engellemeye çalışanlar karşısında, provokatif tavırlar karşısında sessiz kalmamalıdır. Devrimci Yol öteden beri "çamurdan olsun da benden olsun" anlayışıyla söz de güçlü olmak için bu tür sızıntılara pirim veriyor, onları sırtında taşıyor. Ama onları içinde barındırdıkça kitlelerle birleşemiyor, güçlenemiyor, tersine güç kaybediyor. Genellikle lümpen nitelikli unsurlar karşı-devrimin etkisine kolaylıkla kapılıyor, revizyonistlerle kolaylıkla birleşebiliyorlar. Kaybederim kaygusuyla bu tür unsurlara karşı tavır almayan Devrimci Yol bilmelidir ki, bu unsurların yaptığı tüm kötülükler, kitleler gözünde Devrimci Yol'u küçük düşürüyor. Devrimci Yol bilmelidir ki, onların engellediği birliğin gelişmesi, devrimin yararına olduğu gibi kendi yararınadır da.

TKP ve uzantısı naylon örgüt İGD'nin Devrimci Yol üzerinde "iyi şef - kötü şef ayrımı temelinde kurulmuş hesapları olduğu, onu parçalamaya ve kendi yanına, karşı-devrimci saflara çekmek istediği bilinmektedir. Devrimci Yol revizyonistlerin kışkırtmalarının yolundan mı gidecektir? Bu olamaz, olmamalıdır. Altındağ-Çalışkanlar'da olanlar bu yolu tutmak isteyenlerin eseridir. Devrimci Yol bunu reddetmelidir. Altındağ'da iki İGD'li sosyal-faşistin Halkın Kurtuluşu'ndan devrimcilere yöneltilen saldırılara katılması Devrimci Yol için düşündürücü olmalıdır

Devrimci Yol'un "Direniş Komiteleri" önerisini önümüzdeki sayılarda enine boyuna inceleyeceğiz. Yalnız şu kadarını söyleyelim ki, devrimci ve demokratik temelde kurulmayan, halkın taleplerini esas almayan "Direniş Komiteleri" olamaz. Gerekli komiteler, faşizme karşı mücadele komiteleridir, halka dayanan halkın demokrasi temelinde bir araya geldiği örgütlerdir. Hiç bir komite devrimcilere ve halka karşı olduğunda kabul edilemez.

Gerek devrimcilerin birliği sorununda, gerekse faşizme karşı mücadele organlarında demokrasi ajitasyon ve propaganda özgürlüğü kısıtlanamaz. Bu birliğin ve örgütlenmenin karşıtı değildir, aksine özgürlük, özgürlük ve demokrasi için mücadele eden güçleri ve örgütleri güçlendirir, birliği güçlendirir. Özgürlüğün kısıtlanması temelinde özgürlük mücadelesinin yürütülemeyeceği açık değil mi? Buna tahammül edilemeyeceği, edilmediği açık değil mi?

Anti-demokratik gerici kafalıların, revizyonistlerin sızmaları karşısında Devrimci Yol tutarlı bir tavır almalıdır. Halk birlik istiyor, devrimciler birlik istiyor, faşizme karşı mücadele birliği gerektiriyor.

Çekinmeyin, güçten düşeceğiz sanmayın., birlikte güçleneceğiz. Güçlenecek olan devrimdir. Atın sırtınızdan bu gericileri, Devrimci Yol adını önüne gelenin kullanmasına izin vermeyin.

Geri tepmesi

Baş.ta.sa.1'de

faşizmin bir alternatifi olarak lanse etmeye çaba gösteriyorlar. Bütün bunları sınıf mücadelesinden kaçmanın ve onu pasifleştirmenin bir gerekçesi olarak kullanıyorlar.

Ama bütün bunlar boşuna çabalar olarak kalmaya mahrumdur. Ve gericiliğin topyekun saldırısı boşa çıkarılacaktır.

Çünkü bugün kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesi gelişmekte ve yaygınlaşmaktadır. İşçi grevleri birbirini izlemektedir. Birçok alanda işçiler emekçi kitleler ekonomik hak arama taleplerinin dar sınırlarını da aşarak, doğrudan siyasal eylemlere girmektedir.

Çünkü gericilik ve onun her türü giderek tecrit olmakta, reformizm ve revizyonizm kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesinin önünde artık, büyük ölçüde, barikat kuramamaktadır. Faşist saldırılar püskürtülmekte, Hitlerci faşist çeteler birçok alandan sökülüp atılmaktadır. Sıkıyönetimin baskı ve terörü demokrasi mücadelesini durdurmaya yetmemektedir.

Çünkü işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, mücadele içinde örgütlenmekte, birçok alanda her türden burjuva-gerici mekanizmaları parçalayarak kendi sınıf örgütlerinde toplanmaktadır. Ve hepsinden önemlisi de, bugün, işçi sınıfının öncü siyasi örgütü doğru siyasi çizgisi ile, doğru taktikleri ile kitlelerin önünde, onları yönetmekte ve eğitmektedir. Kitlelerle bağlarını sürekli olarak geliştirmektedir.

Çünkü birçok yerde ve birçok alanda devrimciler ile anti-faşist demokratik güçler arasındaki güç ve eylem birliği hayata geçmekte, devrim cephesi güçlerini birleştirmek için sürekli olarak olumlu adımlar atmaktadırlar.

İşte bütün bunlar, gericiliğin topyekun saldırılarının püskürtülmesinin, demokrasi mücadelesinin yükseltilmesinin, mücadele içinde yeni mevziler kazanmanın, objektif ve subjektif koşullarını oluşturmaktadır. Bu koşullar her geçen gün daha da olgunlaşmakta ve elverişli bir duruma gelmektedir. Bugünkü görev kitlelerle bağları geliştirmek, her türlü gerici akımı kitleler arasından tecrit etmek ve kitlelerin gelişen mücadelesini genel grev hedefine doğru kanalize etmek ve bütün demokrasi güçleri arasındaki eylem ve güç birliğini bütün ülke çapında gerçekleştirmektir.

O zaman gericiliğin topyekün saldırı planları iflas edecek, silah geri tepecek, demokrasi güçleri yeni ve ileri mevziler kazanacaklardır.

Babı-âli'de "stajyer gazeteciler" üzerindeki sömürü

Cağaloğlu, Türkiye,deki basın faaliyetlerinin en yoğun olduğu ve merkezileştiği tek yerdir. Ülkemizdeki ilk basın faaliyetlerinin başlamasından, günümüze dek, bu yapısını korumuştur.

Bugün Babı-âli'de, staj adı altında çalışan fikir işçileri kapsamına, basılmış eserin (Gazete,dergi, vb.) içeriğini sağlayan uğraşlarda bulunan yani, haber toplayan, yazan, fotoğraf çeken, sayfa düzenleyen tüm emekçiler girmektedir. Aynı basılı eserin teknik işleri (dizgi, pikaj, montaj. vb) ve basın işlerinde (matbaa) çalışanların fikir işçisi kapsamına girmedikleri basın kanununda belirtilmiştir. Fikir işçisi dışında kalan emekçilerin hakları basın kanunu ile düzenlendiği halde, fikir işçilerinin hakları ayrı bir kanunla belirlenmiştir. Kafa ve kol emeği ayrımına dayanan bu düzenleme, fikir işçileri için- yeni sorunları beraberinde getirmektedir. Bu ayrıcalığın sonucu olan staj sorunu,çalışmaya yeni başlayan gazetecilerin en önemli sorunlarından birini oluşturmaktadır. İş Kanunu'nda deneme(staj) süresi 1 ay olarak saptanmışken, fikir işçileri için düzenlenen 212 sayılı Basın Kanunu'na göre, bu süre 3 ay olarak belirlenmiştir. Bu 3 aylık süre, hiç bir gazetede fiilen işlememekte ve fikir emekçilerinin staj sorunu buradan kaynaklanmaktadır.

Basın Kanunu'nun 10. maddesinde, "Mesleğe ilk defa giren gazetecinin, en çok 3 aylık bir süre için tecrübe edilen gazeteci olarak çalışmasına olanak sağlanır..." denmektedir. Bu 3 aylık süreyi dolduran gazetecinin işine son verilmediği taktirde,Basın Kanunu'nun 4.Maddesine göre, "Fikir işçisiyle işveren arasında sözleşme yapılması zorunluluğu vardır"

Oysa, burjuvazi, basın alanında da kendi koyduğu kanunları bile uygulamamaktadır. 3 ay olarak belirlenen staj süresi, kağıtta kalmakta ve basın emekçileri bu mesleği yapmak için, 3 yıla varan, hatta onu da aşan sürelerde stajyer olarak çalışmaktadır.

Türkiye'nin en yüksek tirajlı gazeteleri olan Hürriyet,Günaydın,Milliyet gibi gazeteler de dahil bütün burjuva basınında çalışma süreleri 3 ayı aşan yüzlerce emekçi "stajyer" adı altında sömürülmektedir. Basın Kanunu'nun belirttiği, "çalıştırılan stajyer sayısı % 10'u aşamaz" maddesine karşın, tüm burjuva gazetelerde sayısı % 50'ye varan stajyer mevcuttur. Özellikle, kağıt ticareti yapmak amacıyla çıkarılan naylon gazetelerde, hemen hemen tüm emekçiler stajyer olarak çalıştırılmaktadır.

Staj dönemi boyunca, tüm emekçiler, sigortasız, sendikasız,tüm sosyal haklardan mahrum ve gazete patronlarının keyiflerine kalmış bir ücretle, gece gündüz demeden çalıştırılmaktadır. Bu süre boyunca, fikir emekçilerine 1500-2000 lira gibi komik sayılacak ücretler verilmektedir.

Neden basın emekçileri bu kadar uzun süre stajyer olarak çalışmak zorunda kalıyorlar? Çünkü,staj devresini, Basın Kanunu'nun maddelerine göre bile değil, gazete patronlarının işine geldiği gibi düzenleyen, Babı-âli yasalarını kabullenmeyenlerin, bu alanda iş bulma olanağı yoktur.

Gazeteciliği meslek olarak seçen emekçiler, bu çevreye girer girmez baskı ve sömürünün maskelendiği yoğun bir demagojiyle de karşı karşıya kalıyorlar. Karşılarına öyle bir tablo çıkarılıyor ki, gazeteci, "büyük", "ünlü" kişilerle tanışacak,haşır, neşir olacak, her gittiği yerde kapılar ona açılacak, ziyafet sofralarında baş köşeye oturtulacak, pohlanacak; kısacası, gazeteci sayılan, aranan bir kişi olacak. Ama öte yandan, baskı ve sömürü gibi "ufacık" dikenlere katlanacak. Sonunda, ünlü bir gazeteci olmak da var tabii !

İşte, bütün bu aldatmacalar, az bir ücret karşılığı çalışan gazetecinin, emekçi niteliğini bir an için bile olsun unutturarak, onu burjuvazinin hizmetine sokma çabalarıdır.

Bu demagojilere aldanmayan ve konumlarının bilincinde olan basın emekçileri de, bu staj dönemini geçirmek zorundadır. Bu aldatma ve sömürünün farkında olan ve buna karşı koymaya kalkan emekçinin bireysel çabaları ise, hiç bir sonuç vermediği gibi, onun işinden olmasına yol açmaktadır. Böyle bir durumda işinden atılan emekçinin, Babı-âli çevresinde tekrar iş bulması olanaksızdır.

Gazetecilik mesleğinin getirdiği bireysel çalışma ve burjuvazi tarafından da körüklenen bu bireysellik tüm fikir emekçilerinin bu sorunu çözme doğrultusundaki mücadelelerine engel teşkil etmiştir.

Bu iş kolunda faaliyet yürüten ve hemen hemen tüm gazetelerde örgütlenmiş bulunan ve Türk-İş'e bağlı TGS (Türkiye Gazeteciler Sendikası) nin, basın emekçilerinin bu en büyük sorununa yaklaşımı, iş yerleriyle imzaladığı toplu iş sözleşmelerinde staj sorununa ilişkin olarak, Basın Kanunu'nun ilgili maddesini aynen tekrarlamaktan ibarettir. Yani yaptığı iş koca bir hiçtir!

Üretimleri bireysel çalışmaya dayansa dahi, ortak sorunlara sahip olmaları nedeniyle, fikir emekçilerinin sorunlarının aşılması,birlikte mücadele ile mümkün olacaktır. Basın alanında bu mücadele birliğinin sağlanması için "kişisel kurtuluş" ve "kişisel çözümü" düşünen tüm emekçilere, kollektiflik ruhunun kazandırılması şarttır. Bu ön şart,bu alanda çalışanların "gazeteci"olmalarından önce, emekçi olduklarını kavramalarıyla sağlanabilir.

Babı-âli'de çalışan
fikir emekçileri

BIELEFELD'DE ANTİ-FAŞİST GÖSTERİ

ALMANYA

Almanya'nın Bielefeld şehrinde 20 Ekim 1979 tarihinde Türkeşçi faşistlere ve onların Almanya'daki faaliyetlerine karşı Türkiyeli ve Almanyalı devrimci ve emekçilerin katıldığı bir anti-faşist gösteri düzenlenmiştir.

Egemen sınıfların ve onların kiralık kalemlerinin bütün yalanlamalarına karşın Türkeşçi faşistler Almanya'daki faaliyetlerini sürdürmektedirler. Almanya'da bulunan Türkiyeli işçi ve emekçilerin dini duygularını istismar ederek ya "İslam Kültür Merkezleri" ya "Türk Ocağı" ya da "Türk Ülkü Ocağı" tabelaları arkasında örgütlenmelerini ve faaliyetlerini sürdürmektedirler. Bu faaliyetleri sırasında Alman faşistlerinden geniş olarak maddi yardım ve destek görmektedirler.

Türkeşçi faşistler bu örgütlenmelerini ve faaliyetlerini, geçtiğimiz aylar içinde, Avrupa Türk Ülkücü Dernekleri Federasyonu (ATÜDF) adı altında merkezileştirdiler. Bunun hemen arkasından da faaliyetlerini yoğunlaştırmaya, saldırı ve provokasyonlarını artırmaya başladılar. Çeşitli şehirlerde devrimci-demokrat derneklerin camlarını kurşunlamaya ve dernek adreslerine bombalı paketler göndermeye hız verdiler.

ANTİ-FAŞİST GÖSTERİ

Almanya'da bulunan Türkeşçi faşistlerin faaliyetleri Bielefeld şehrinde de artırmaları ve saldırılara hız vermeleri üzerine Türkiyeli devrimciler ve anti-faşistler tarafından 20 Ekim 1979 tarihinde bir protesto gösterisi düzenlendi.Gösteriye çoğunluğunu Bielefeldlilerin oluşturduğu 1500'ü aşkın işçi, emekçi ve devrimci katıldı. Protesto gösterisi Alman komünistleri tarafından da desteklendi. Protesto gösterisine bölgesel olarak KPD/ML ve Rote Garde "Faşizme ve Gericiliğe Karşı Komite" olarak katıldı. Yürüyüşe katılan devrimciler ve emekçiler Türkeşçi faşistlerin karargahı olan bir binanın önüne geldiklerinde,bütün kinleriyle, "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" , "Faşist Dernekler Kapatılmalıdır", "Yaşasın TDKP", "Yaşasın GKB" sloganlarını attılar. Ayrıca yürüyüş sırasında bir bildiri dağıtıldı.Bildiriyi 18 anti-faşist grup imzalamıştı. Bunun dışında yürüyüşün yapıldığı gün, Bielefeld basını Türkeşçi faşistleri teşhir eden yazılar ve yorumlar yayınladı.

Anti-faşist protesto gösterisi, yürüyüş Düzenleme Komitesi adına ve Halkın Kurtuluşu adına Almanca ve Türkçe olarak yapılan konuşmalardan ve Devrimci Yol adına yapılan bir konuşmadan sonra devrim andının içilmesi ile sona erdi.

İzmir

25 Ekim günü TKP'li ve İGD'li sosyal-faşistler İzmir YURT-DA'ya saldırdılar.

YURT-DA çevresini kalabalık bir grupla tutan sosyal-faşistler ellerindeki demir çubuklar ve benzin şişeleri ile planlı bir şekilde saldırıya geçtiler. Amaçları YURT-DA'yı kitaplarla birlikte ateşe vermekti.

Ancak YURT-DA'da çalışanlar, bu karşı-devrimci saldırıyı püskürttüler. Bu arada İzmir YURT-DA'nın camları kırıldı.

Demir parmaklıklar mücadeleyi durduramaz

Faşist diktatörlük yükselen kitle mücadelesinin bastırmak için yürüttüğü baskı ve saldırıların bir parçası olarak binlerce devrimciyi ve emekçiyi zindanlara kapatmakta, demir parmaklıklar aracılığıyla onları devrim mücadelesinden alıkoymaya çalışmaktadır. Devrimcilerin zindanlara doldurulması özellikle sıkıyönetim terörü altında daha da yoğunlaştı.

Egemen sınıfların Ecevit eliyle ilan ettiği sıkıyönetim ile birlikte binlerce devrimci Türkiye'nin dört bir tarafındaki zindanlara dolduruldu Sıkıyönetim tartışmaları sırasında Adalet Bakanı Mehmet Can, "25000 anarşist tutuklandı. Yatacak yer kalmadı. Bir yatakta iki kişi yatıyor" şeklindeki sözleriyle bu durumu açıklamaktan kaçınmadı. Cezaevlerinde devrimci ve emekçiler üzerinde faşist diktatörlük azgın bir terör ve baskı uygulamaktadır. Sıkıyönetimin omuzu kalabalık generalleri ve MİT işkencecileri bu zindanlarda devrimcilere işkence yapmakta, devrimciler kötü ve sağlığa aykırı koşullarda tutulmakta, her türlü hakları gasp edilmekte sivil ve resmi faşistlerin işbirliğiyle düzenlenen saldırılar sonunda birçok emekçi ve devrimci zindanlarda katledilmektedir . İşkencelerde devrimciler sakat bırakılmaktadır.

Faşist diktatörlüğün saldırı, baskı ve işkencelerinin en yoğun olduğu yerlerden biri de Mamak Askeri Cezaevi'dir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı Mamak İşkencehanesini 12 Mart'lardan tanımaktadır. Mamak zindanı devrimciler için bir işkence merkezidir. Faşist diktatörlük, Mamak zindanında binlerce devrimciyi saldırı ve terörle sindirmeye çalışmaktadır. Sıkıyönetim generalleri sivil faşistleri devrimcilerin koğuşlarına sokarak katliam ve saldırılara ortam sağlamaya, çıkacak kavgaları bahane ederek devrimcilere saldırmaya çalışmaktadır. Devrimcileri dışardaki mücadeleden soyutlamak ve mücadeleden alıkoymak için her türlü yöntem denenmektedir.

Ancak Mamak zindanı devrimcileri mücadeleden alıkoymamaktadır. Faşist saldırılar demir parmaklıklar devrimci mücadeleyi engelleyememektedir.Engelleyemez. Mamak zindanında tutulan devrimciler, bu konuda örnek mücadeleler verdiler.Faşist diktatörlüğün, sıkıyönetim paşalarının saldırılarına boyun eğmediler. Türkiye'nin diğer birçok yerinde devrimciler demir parmaklıklar arkasında mücadeleyi kararlılıkla sürdürüyorlar.

Devrimciler zindanlardaki mücadelenin, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin demokrasi ve özgürlük mücadelesinin bir parçası olduğunun bilincindedirler. Sınıf mücadelesi, devrim ile karşı-devrim arasındaki uzlaşmaz ve amansız çatışma faşist diktatörlüğün zindanlarında da devam eder. Karşı-devrimin zindanlarında devrimciler direniş destanları yazdılar. Yazıyorlar. Mamak zindanı, Mamak'ın demir parmaklıkları 12 Mart'ın boyun eğmez devrimcilerini tanıyor. Orada faşist diktatörlüğün militarist güçleri son sözlerinde "Yaşasın Marksizm-Leninizmin yüce İdeolojisi" diye haykıranların boyun eğmez kararlı direnişlerini gördü.

Bugün de devrimciler bu zindanda kararlı ve boyun eğmez bir tavırla baskı ve saldırılara direnmektedirler. Direnecekler.

ESKİŞEHİR

Eskişehir Kapalı Cezaevinden 262 tutuklu ve hükümlü adına geçtiğimiz günlerde bir basın açıklaması dağıtıldı. Açıklamada, gerekli önlemlerin alınmaması halinde, cezaevinde çıkması muhtemel olaylardan mahkumların sorumlu tutulamayacağı belirtilerek, Eskişehir cezaevinde sürmekte olan işkence ve zulüm şöyle anlatılıyor:

"Cezaevinde baskı, sömürü ve talan mahkumlar üzerinde alabildiğine uygulanırken, halk düşmanı faşistlere alabildiğine imtiyazlar tanınmaktadır.

"Mahkumlara bir paket çay 50 liraya satılırken, kendisine milliyetçiyiz diyen halk düşmanlarına 10 liradan verilmektedir. Mahkumlara tel örgü ve demir parmaklıklar arkasından 15 dakika görüş dahi zorla verilirken, halk düşmanı faşistlere açık ziyaret hakkı tanınmaktadır. Çocuk koğuşunda yatan arkadaşların görüşleri yine bu halk düşmanı kişiler tarafından engellenmekte ve gelen ziyaretçilere saldırabilmeleri için onlara idarece zemin oluşturulmaktadır.

"...faşistlerin çocuk koğuşuna sokularak gerici yayın organlarının satılmasına, propaganda yapılmasına , almayanların veya karşı çıkanların dövülmesine ve içeriye bıçak, şiş gibi aletlerin sokulup, idarecilerin akvaryumlarında saklanmasına izin verilmektedir.

"Cezaevine ilerici yayın organlarının girmesi savcı tarafından engellenmektedir. Daha önceden cezaevinde bulunan yasaklama ve toplatma kararı olmayan kitaplar da savcı tarafından hiçbir neden gösterilmeksizin alınmış ve bir daha geri verilmemiştir."

KONYA

Konya Cezaevinde Devrimci Sol'cular, mahkumların görüşüne gelen ziyaretçilere saldırdılar. Revizyonizmin yedeğinde olan bu grup, son günlerde halka, devrime ve özellikle proleter devrimci harekete yönelik saldırılarını artırdı.

Dev-Sol'cular Konya gençlik önderlerine kara çalma şeklinde başlattıkları saldırıları, son günlerde silahlı saldırıya dönüştürdüler. Bu saldırılarını Konya Cezaevinde de devam etti. Proleter devrimcilerin görüşüne gelen ziyaretçilere küfürler yağdırarak saldırdılar. Ancak proleter devrimciler onların oyunlarına gelmediler. Zorlu mücadeleler sonucu kazandıkları mevzilerin bir anda ellerinden çıkarılmak istenmesine izin vermediler.

Cezaevinde gelişen sınıf mücadelesi ile uzaktan yakından ilgisi olmayan Dev-Solcuların bu saldırıyla bugüne dek cezaevinde proleter devrimcilerin önderliğinde kazanılmış olan demokratik mevzileri hedefliyorlardı. Onların bu tavırları, tüm tutuklu ve mahkumlar tarafından lanetlendi. Cezaevindeki mahkumlardan tecrit oldular.

Adıyaman

Bizler Adıyaman Kapalı Cezaevinde bulunan yurtsever, demokrat-devrimci tutuklu ve hükümlüleriz. Ülkemizin diğer taraflarında, egemen sınıfların zindanlarında devrimcilere uygulanan baskı şiddet Adıyaman Cezaevinde bizim üzerimizde de uygulanmaktadır.

Faşist diktatörlük ve cezaevi yönetimi tutuklu ve hükümlüler üzerinde ağır bir baskı kurmuştur.1803 sayılı af yasasına göre serbest bırakılması gerekenler hâlâ içerde tutulmaktadır.

İçinde tutulduğumuz Adıyaman zindanında bir paket çay, bir kilo şeker 50 liraya satılmaktadır.Hastalanan tutuklu ve hükümlüler ölüme terkedilmekte, cezaevinde rutubetli, pis ve lağım sularının aktığı yerlerde tutulmaktadır. Görüş yerleri konuşmaya elverişli olmayıp, görüş süremiz 15 dakika gibi komik bir süredir. Kitap, dergi, gazete okuma hakkımız gasp edilmiştir.

Biz bütün bu baskılara ve haksız uygulamalara karşı üç günlük açlık grevine giderek bir protesto eylemi yaptık. Cezaevi yönetimi bazı taleplerimizi kabul etmek zorunda kaldı Ancak onlar her türlü hakkımızı elimizden almak için oyunlar tezgahlıyorlar. Bizi yıldırmaya çalışıyorlar.

Biz haklarımızın ancak mücadeleyle alacağımızı biliyoruz. Taleplerimiz doğrultusunda mücadelemizi yükseltecek, haklarımızı mücadelemizle alacağız.

Yurtsever Devrimci Tutuklu ve
Hükümlüler

İstanbul

Ben 5 yaşında, bir emekçinin çocuğuyum. 1 Mayıs Mahallesinde oturuyorum. Mahallemizde mücademize önderlik eden, bize her şeyi anlatan Halkın Kurtuluşu'ndan ağabeyler ve ablalar var.

Faşist diktatörlüğün asker ve polisini, evlerimizi başımıza yıkmaya geldiklerinde tanıdım.Babamın zaman zaman işsizliğinin, anamın bitmeyen hastalığının, birçok şeyi yiyemiyor, giyemiyor olmamızın, benim oyuncaksızlığımın nedeni bu düzenmiş. Devrimci ağabeyler böyle diyor ve ben bunun doğru olduğuna inanıyorum.

Mademki bu düzen çocukların da düşmanıdır, o zaman da çocuklar da düşmanlarını tanımalı,düşmana karşı birleşmelidir. Düşmanı yenmek için hepimizin mücadele etmesi gerekir. Mücadele için para da gerekir. Ben kumbaramda biriktirdiğim 1000 lirayı gazetemiz HALKIN KURTULUŞU'na gönderiyorum. Geçen yıl da kardeşimle birlikte 1000 lira göndermiştik.

Bütün çocukları HALKIN KURTULUŞU'na yardıma çağırıyorum. Onu güçlendirmezsek, kurtulamayız.

1 Mayıs Mahallesinden
H.C.

Gölcük

Bizler Gölcük'te çalışan devrimci işçileriz. Gazetemiz HALKIN KURTULUŞU'nun her türlü baskıyı boşa çıkararak, geniş yığınlara ulaşmasına katkıda bulunmak amacıyla, aramızda topladığımız 1375 lirayı gazetemize gönderiyoruz.

Tüm emekçileri, gazetemizi desteklemeye çağırıyoruz.

Halkın Kurtuluşu Engellenemez !

Gölcük'te çalışan
işçiler

Torul

Gümüşhane'nin Torul ilçesine bağlı Yurt Köyü, jandarma baskısı altındadır. Köyümüz gençliği tümden anti-faşisttir. Bu anti-faşist potansiyelden korkan jandarma başçavuşu, sudan gerekçelerle halka saldırıya geçmektedir.

Köyümüzden bir kişinin bir başka köyde adam öldürmesini bahane eden jandarma başçavuşu, köyümüzü abluka altına aldı. Günlerce süren, saatbaşı ev baskınları yaptı. Bir kadını karakolda balta sapıyla döverek hastanelik etti. Bir yaşlı kadını ve kızını karakola sille tokat götürdü.

Bütün bu olanların sorumlusunun faşist diktatörlük olduğunu biliyor, faşist diktatörlüğe karşı her geçen gün mücadelemizi yükseltmeye çalışıyoruz.

Yurt Köyü'nden
Yurtsever Devrimci Gençler

Akhisar

Bizler Akhisar'ın Zeytinliova köyünden devrimcileriz. Köyümüz halkı tütün ve zeytin işçiliği yapmaktadır.

Köyümüzün zeytin bahçeleri, birkaç zeytin tüccarının elindedir. Bizler sigorta, sendika ve iş güvenliğinden yoksun bir şekilde, sabahtan akşama kadar, her geçen gün artan hayat pahalılığına karşın, 150 lira günlük ücretle çalışırken, onlar sırtımızdan milyonları vuruyorlar.

Zeytin işçileri olarak, talebimiz olan 500 lira günlük ücret uğruna mücadelemizi her geçen gün yükseltiyoruz.

- Tütünde ve zeytinde sömürüye son !

Zeytinliova'dan
Zeytin Emekçileri

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş
Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848 Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR
Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR
Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL, Yurt dışı iki katıdır.
Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık İZMİR
Baskı Tarihi 10 Kasım 1979

CHP hükümetinin 22 aylık bilançosu

Sıkıyönetim işçilere saldırıyor

'Demokratik sıkıyönetim' yaygarası

"Sıkıyönetim demokratik kurallar içinde, temel hak ve özgürlükleri kaldırıp kısmak için değil, saldırılara karşı korumak için uygulanacaktır."

Reformist şef Ecevit egemen sınıfların direktifiyle sıkıyönetimi ilan ederken böyle diyordu. Ecevit, sıkıyönetimin "demokrasiyi kurtarmak için gündeme gelmiş bir uygulama olduğunu" tam 327 gündür propaganda edip duruyor. O, sürekli olarak işçi sınıfını ve emekçi kitleleri aldatmak, sömürü ve zulme karşı mücadeleye atılan kitleleri mücadeleden alıkoymak ve mücadeleyi pasifleştirmek için kendisini ve uygulamalarını anti-faşist girişimler olarak lanse etmeye çalıştı. CHP reformizmi ve onun elebaşısı Ecevit sömürü ve soygun düzenini, faşist diktatörlüğü koruyup kollarken, faşist devlet mekanizmasını sağlamlaştırmaya çalışırken ve bunu zaman zaman "devleti kuran parti biziz, kurtaran da biz olacağız" sözleriyle itiraf ederken, aynı zamanda emekçi kitlererin düzene yönelen mücadelesini ezmek için parlamentoya sunduğu yeni faşist yasa tasarılarını ve işçi emekçi ve devrimcilere yönelik bir saldırıdan başka bir şey oymayan sıkıyönetim "halktan yana girişimler" olarak propaganda etmeye büyük bir önem verdi.

Ama ne var ki, Ecevit'in ve CHP gerici hükümetinin demagojik propagandası tutmadı. Emekçi kitleler, sıkıyönetimin süngüsüyle, dipçiğiyle, panzeri ve jopuyla, baskınlar, katliam ve işkenceleriyle halka, halkın mücadelesine, proleter devrimci ve devrimci demokratlar önderliğinde gelişen ve yükselen devrimci mücadelesine karşı egemen sınıfların gündeme getirdikleri bir saldırı olduğunu bizzat yaşayarak gördüler. Hiçbir halk düşmanı emekçi kitleleri aldatamadı.

İşsizliğe ve işten atılmalara, faşist saldırılara ve katliamlara, hayat pahalılığına karşı mücadeleye atılan halk kitleleri karşılarında sıkıyönetim süngüsünü gördüler. İşçilerin grevleri, köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesi öğrenci gençliğin okulları ve sınıfları sıkıyönetim saldırısına uğradı. Bugün sıkıyönetim terörü bütün hızıyla devam ediyor ve bütün halk düşmanları hâlâ halkın gözüne baka baka sıkıyönetimin "demokratikliğini" propaganda etmeye devam ediyorlar.

SIKIYÖNETİM HALKA KARŞI AZGIN BİR SALDIRI KAMPANYASI YÜRÜTTÜ

Egemen sınıfların ve bütün halk düşmanlarının halka "demokratik" diye yutturmaya çalıştıkları sıkıyönetim ilan edildiği günden itibaren halk üzerindeki baskı ve terörü artırdı. Her türlü yöntemi deneyerek devrimci halk hareketini dağıtmaya ve ezmeye çalıştı.

327 gündür Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı sıkıyönetimin estirdiği zulüm ve baskı altında bulunuyor. Bu süre içinde faşist diktatörlük, uzun süreli mücadele sonucu, kan ve can pahasına kazanılan kısmi demokratik hak ve özgürlüklere karşı amansız bir saldırıya geçti. Devrimcilere ve anti-faşistlere, demokratik kitle örgütlerine, proleter devrimci, devrimci-demokrat yayın organlarına karşı yoğun saldırılara geçildi, baskı uygulandı. Aramalar bahanesiyle halk kitleleri üzerinde terör estirildi. Kürt halkına yönelik saldırılar, yıldırma harekâtları, tatbikatlar ve işkenceler artırıldı.

Bunun için sıkıyönetim komutanlıklarının açıklamalarına ve uygulamalarına yüzeysel bir bakış bile baskıların vahşi ve sınırsız bir biçimde sürdürüldüğünü görmeye yeterlidir.

SIKIYÖNETİMİN UYGULAMALARI

1- Proleter devrimci, devrimci ve anti-faşist yayın organları üzerindeki baskılar artırıldı. Bu yayın organlarının sıkıyönetim bölgelerine sokulması dağıtılması, bulundurulması ve okunması yasaklandı. PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU üzerinde özel olarak ağır bir baskı uygulandı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 9000 adet Halkın Kurtuluşu'na el koydu, gene gazetemizin 146 sayısının hemen tümüne İzmir polisince el kondu.

2- Sıkıyönetim bölgelerindeki bütün demokratik kitle örgütlerinin faaliyeti durduruldu. İstanbul halk gençliğinin örgütü İYDGD, 160'a yakın üye derneği ve 40 bine yakın genci bünyesinde barındıran anti-faşist halk gençliğinin merkezi kitle örgütü YDGF kapatıldı. Yine Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu ve Marmara Dev-Genç kapatıldı. TÖB-DER Genel Merkezi, Ankara TÖB-DER Şubesi, TÖB-DER Kartal Şubesi, TÖB-DER Aksaray Şubesi, KİB-DER, GİB-DER gibi birçok kitle örgütü basılarak evrakları yağmalandı, dernek üyelerine haraket edilerek birçok dernek üyesi gözaltına alındı. Sağlık emekçilerinin merkezi kitle örgütü TÜM SAĞLIK-DER, GİB-DER kapatıldı. Kitle örgütlerinin yöneticileri gözaltına alındı, ya da tutuklandı.

3-) Sıkıyönetim askeri birliklerine silah kullanma yetkisi tanındı. Bu yetkiyle donatılmış militarist güçler halka açık saldırılarda bulundular, bu saldırılarda 10'un üzerinde emekçi ve devrimci katledildi. Sıkıyönetim birlikleri, faşist saldırılara, hayat pahalılığına isyan eden emekçilere ve devrimcilere ateş açtılar. Ankara'da 11 Ekim günü TDKP-İÖ önderliğinde düzenlendiği açıklanan yasadışı gösteriye saldıran sıkıyönetim birlikleri bir devrimciyi katletti. Adana'da 29 Eylül günü binlerce devrimci ve emekçi sıkıyönetim paşalarının komutasındaki silahlı birliklerin açık silahlı saldırısına uğradı.

4- Sıkıyönetim işçi sınıfına karşı açık bir saldırıya geçti. Sıkıyönetim bölgelerinde işçi grevleri yasaklandı. Sıkıyönetim komutanları, patron ve hükümet üçlüsü işçi sınıfına karşı saldırıları koordineli olarak yürüttüler. Patronlar sıkıyönetim süngüsünün de desteğiyle yüzlerce işçiyi işten attılar. İstanbul'da Kale Kilit, Çerkezköy Profilo, Mensucat Santral, Coca-Cola Cevizli Tekel, Berec Pil ve Batarya işçileri, Ankara Belediye işçileri, Ankara Siteler'de genç işçiler, Adana'da BOSSA, MENSA, ÇUKOBİRLİK, CEY-TAŞ işçileri sıkıyönetim birliklerinin saldırısına uğradı, gözaltına alındı. Patronlar sıkıyöntim komutanlarına "yardımlarından dolayı teşekkürlerini sundular." Sıkıyönetim komutanları "gerekirse grevlerin bir süre durdurulması kaçınılmazdır" diyen patronların direktiflerine uygun olarak grevleri yasakladılar, birçok grev engellendi veya hükümet eliyle ertelendi. Grevci işçiler sıkıyönetim tarafından gözaltına alındı. Örneğin Çerkezköy Profilo Fabrikası'nda ücret artışı isteyen ve bant hızlandırılmasına karşı direnen 178 işçi İstanbul sıkıyönetim Komutanlığınca gözaltına alındı. Mensucat Santral işçilerine azgınca saldıran polis ve jandarma 214 kişiyi gözaltına aldı. Adana'da Cey-Taş Fabrikası işçilerinin direnişine saldıran sıkıyönetim birlikleri 11 işçiyi gözaltına aldılar. Bu saldırılar ve gözaltına alma örnekleri daha da çoğaltılabilir.

5- Sıkıyönetim süresince, afiş yapıştırdığı, yazı yazdığı, slogan attığı, kitap ve gazete bulundurduğu, yürüyüş ve mitinglere katıldığı, sıkıyönetimi, faşist diktatörlüğün saldırı ve katliamlarını lanetlediği ve protesto ettiği için 15 bin üzerinde emekçi ve devrimci gözaltına alındı, işkence edildi, zindanlara kapatıldı. İşkenceler sonucu birçok devrimci sakat bırakıldı. Elazığ'da, Ankara'da, İstanbul'da, Mardin ve Urfa'da , Erzincan, Kars Adana ve Gaziantep'te işkence merkezlerinde emekçiler ve devrimciler haftalarca işkence gördüler. Elazığda 1800 Evler İşkencehanesinde bir devrimciye 32 gün işkence edildi. Ankara'da işkence sonucu mühendis Atilla Akdeniz kolundan sakat kaldı. Ankara'da Süleyman Ayten, İstanbul'da Hüseyin Şen işkencede katledildi.

6- Başta Ankara ve İstanbul YURT-DA olmak üzere birçok dağıtımevi ve kitapçı dükkanı basılarak binlerce adet kitaba elkondu. Dağıtımevi çalışanları gözaltına alındı.

7- Sıkıyönetim Kürt halkına karşı yoğun bir terör kampanyası yürüterek Kürt halkına gözdağı vermeye çalıştı. Faşist diktatörlüğün Kürt halkı üzerinde sürdürdüğü milli baskı ve zulüm sıkıyönetim ilanıyla daha da artırıldı. Birçok Kürt köyü basıldı. Yoksul Kürt köylüleri kurşunlanarak katledildi. Yüzlerce Kürt emekçisi gözaltına alınarak işkence edildi. Mardin'de 10'un üzerinde emekçi "kaçakçı" bahanesiyle kurşuna dizildi. Kars, Ağrı, Urfa, Siirt, Dersim ve daha birçok yerde Kürt emekçileri üzerinde sıkıyönetim süngüsü bir baskı ve terör unsuru olarak tutuldu. Türkiye Kürdistanı'nda sürekli tatbikatlar yapıldı. "Kış 79, Orgeneral Yakup Şevki Subaşı–79" Tatbikatı gibi tatbikatlarla yoksul Kürt Köylülelerine gözdağı verildi. Kürt emekçilerine baskı altında bu tatbikatlar seyrettirilerek imha planları gösterildi. Militarist elebaşılar, Evrenler, Korutürkler, sıkıyönetim komutanları ve diğerleri üst üste tehditler savurdular. Sıkıyönetim terörü altında ırkçı, faşist ve asimilasyoncu eğitim hızlandırıldı. Kürtçe konuşma yasaklanarak, Kürtçe konuşanlar ve Kürtçe bant bulunduranlar gözaltına alındı.

8- Sıkıyönetim bölgelerinde bütün toplantı ve gösteriler yasaklandı. 1 Mayıs'ta sokaklar askeri birliklerce işgal edilerek, terör estirildi. İstanbul'da sokağa çıkma yasağı ilan edilerek milyonlarca emekçi ev hapsinde tutuldu.

9- Sıkıyönetim terörü altında hükümet bütün temel tüketim maddelerine % 100'ün üzerinde zam yaptı.

İşte Ecevit başta olmak üzere bütün halk düşmanlarının "demokratik bir uygulama" olarak "faşizme karşı bir girişim" olarak lanse etmeye çalıştığı sıkıyönetimin 327 günlük uygulamasından verebileceğimiz bazı örnekler. Bu örnekleri istediğimiz kadar çoğaltabiliriz. Çünkü sıkıyönetimin her günü emekçilere ve devrimcilere karşı saldırılar la doludur. Sıkıyönetimin işlevi devrimci halk hareketine saldırıdır. Bunu ne sıkıyönetimi faşist devlet mekanizmasından ayrı bir şey olarak göstermeye çalışanlar, ne de onu MHP'ye karşı bir girişim olarak ilan edenler gizleyemezler. Milyonlarca emekçi, sıkıyönetimin, faşist diktatörlüğün emekçi kitlelere bir saldırısı olduğunu gördü, yaşadı. Artık hiçbir demagoji, emekçi kitleleri aldatamaz.

İşte CHP reformist hükümetinin "demokratik sıkıyönetim" yaygarası bundan ibarettir.

Pratiğin de doğruladığı gerçek: Reformizm faşist diktatörlüğün koltuk değneğidir.

22 aylık uygulama reformizmin iflasını belgeledi.

Ocak 1978'de hükümet olan CHP reformizmi Ekim 79'da hükümetten çekildi. O, bol vaatlerde bulunup, yürüttüğü anti-faşist, anti-feodal demagojiyle özlemlerini istismar ettiği kitleleri peşine takabilmeyi başarabilmiş, hakim sınıfların, onların basın ve televizyonun sistemli propagandasının da yardımıyla "halkın umudu" olarak lanse edilmişyti. CHP, ne anti-faşist, ne de anti-feodal bir partiydi ve tekellerin sömürü ve basının engelleneceği yolundaki sözleri kof bir demagojiden ibaretti. O, baştan emperyalistlerle iyi ilişkileri sürdürüp, geliştireceğini, kompradorlar ve toprak ağalarının çıkarları doğrultusunda bir politika izleyeceğini açıklamıştı. Bunu yaptı. Zaten bu temelde hükümete getirilmişti. Düzenin ve faşist devletin savunulmasını en başta gelen görevi olarak ilan eden, hakim sınıfların çıkarlarının gerçekleştirilmesi fonksiyonunu üstlenen CHP reformizmi, kitleler üzerinde sağladığı geçici etkinlikten yararlanılmak ve bu temelde aldatılıp, uyutulan kitlelerin çıkarları kolaylıkla ayaklar altına alınmak ve mücadelesi saptırılmak üzere iç ve dış gericiliğin isteğiyle hükümet olmuştu. Adam satın almalarla, milletvekili pazarları kurularak hükümet olan CHP reformist yöntemlerle kitle mücadelesini bastırma politikası iflas edince, artık hükümette duramaz oldu.

DEMAGOJİK VAATLER İFLAS EDEN "UMUT"

73'lerden itibaren vaat etmediğini bırakmayan, atıp tutan, devrimci, anti-faşist pozlara bürünen CHP reformistleri, faşizmi iktidardan düşürdüklerini, ve faşist saldırılara son vereceklerini ilan ettiler. Başta gelen demagojik sloganlarından birisi anaların gözyaşlarının dindirilmesiyle ilgiliydi. Sözde faşist katliamları engelleyecek ve faşist cinayet odaklarını dağıtacaklardı. Faşist katilleri cezalandıracak, can güvenliğini sağlayacaklardı. Tüm bunları faşist devleti sağlamlaştırarak, faşist kurum ve yasaları takviye ederek, devlete ve bu kurum ve yasalara dayanarak gerçekleştireceklerinin propagandasını yaptılar. Böylelikle kitlelerin öfkesinin düzene ve devlete yönelmesini önleyerek, mücadelelerinin bastırılması politikasını, pasifize etmek politikasını izlediler. MHP'yi faşist ilan ettiler; faşistleri cezalandıracaklarını söylediler. Ama onunla diyalog kurmaya, üstü örtülü ya da açık işbirliğini geliştirmeye çalıştılar. Faşist devlete, faşizmin sınıf dayanaklarına dokunmadan, aksine onlara dayanarak "faşizme karşı mücadele" ve MHP ve ÜGD gibi cinayet yuvalarının kapatılması demagojisi hayat tarafından ve devrimcilerin çabalarıyla açığa çıkarıldığında artık büyük ölçüde ilgi çekmez oldu. Bu temelde ancak bir iki tutuklama yapılabilir, bu yolla kitlelerin gözü boyunmaya çalışılabilirdi. Nitekim mahkemeler delil yetersizliği vb. nedenlerle kendi evlatlarını, faşist katilleri serbest bıraktılar. Faşist katliamların ardında MHP'nin olduğunu bilmeyen yokken, bu partiye hiçbir şekilde dokunulmadı. Tersine o ve faaliyetleri meşrulaştırılmaya çalışıldı. CHP'nin "anti-faşist" sloganlarının tam bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması, onun iflasının başta gelen bir nedeni oldu. Faşizmle uzlaşma ve cinayet yuvalarını meşrulaştırma, katliamların yoğunlaşmasına yol açtı. CHP hükümeti döneminde hem faşist saldırıların, hem de bu saldırılarda hayatlarını kaybedenlerin sayısı binleri aştı. Resmi açıklamalara göre, faşist cinayetler 2000'i geçmişti.

CHP reformizmi, faşizme karşı mücadele yürütmediği gibi, gerek yaydığı faşizmin alternatifinin kendisi olduğu hayaliyle gerekse gerçek anti-faşist güçleri, kitlelerin faşizme karşı mücadelesini ezmeye ve bastırmaya yönelerek faşizme karşı mücadelenin karşısında yer aldı. "Sağ ve sol anarşi" vb. propagandasıyla faşist saldırganlığı gizlemeye ve devrimci anti-faşist güçler üzerinde terör estirmeye girişti. Sözde faşizme karşı sıkıyönetim ilan etti. Yandaki yazıda uygulamaları üzerinde durduğumuz sıkıyönetim "demokratikliği" üzerine palavralarla CHP reformizmi, reformist yöntemlerin yanı sıra faşist yöntemleri de kullanmaya başladı. Sıkıyönetimin katlimalarının, siyasal özgürlüklere yönelen tüm saldırılarının sorumluluğundan CHP kurtulamaz. Basın–yayın, toplantı ve gösteri, dernek kurma vb. haklarının faşist zorbalıkla ortadan kaldırılmaya çalışılması CHP'nin "demokratikliğinin" göstergesidir.

CHP döneminde faşist baskılar, MC Dönemlerini hiç aratmadı. Poliste, zindanlarda işkenceler, toplu dayaklar vb. devam edip gitti. Mamak Askeri Cezaevi 12 Mart günlerindeki işlevini sürdürdü. Binlerce devrimcinin doldurulduğu cezaevleri, özellikle askeri cezaevleri zulüm merkezleri olma özelliklerini korudular. Sözde anti-faşist CHP, devrimci ve demokratları, başka bir gerekçeyle değil, anti-faşist oldukları için doldurulduklari zindanlarda "terbiye" etmeye çalıştı.

OKULLARIN VE FABRİKALARIN KIŞLALAŞTIRILMASI, BASKINLAR ARAMALAR ÇIKARILAN FAŞİST YASALAR

Kitlelerin yükselen mücadelesinin bastırılması ihtiyacı ve reformist yöntemlerin giderek yetersizleşmesi CHP reformistlerini sıkıyönetim ilanına, baskı ve zulüm tedbirleri almaya, hakim sınıfların faşizm eğilimine ayak uydurmaya yöneltti. İşçi grev ve direnişleri sıkıyönetimin polis ve jandarmanın terörüyle bastırılmaya çalışıldı. Örneğin Adana Bossa işçilerinin mücadelesine zorbalıkla saldıran sıkıyönetim onlarca işçiyi tutukladı. İzmir Kula Mensucat'a saldıran polis, hemen bütün işçileri gözaltına aldı.

Köyler, özellikle Kürdistan köyleri askeri işgal altına alındı. Baskınların ardı arkası kesilmiyor. Arama bahanesiyle her türlü namussuzluk yapıldı. Ecevit ve hükümeti Kürt milletinin varlığını dahi reddetti. Kürt ulusunu:. ulusal hakları doğrultusundaki mücadelesini emperyalistlerin kışkırttığı, Kürt sorunu ardında petrol sorununun yattığı demagojisini yapan CHP reformizmi, anti-emperyalist bir görünüm takınmaya çalışarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını inkar etti. Bu uğurda yürütülen mücadelenin amansız düşmanı oldu. Gürman 78, Kanatlı 78, Kış 79 adı altında bu dönemde yapılan tatbikatlar ve diğerleriyle Kürt ulusunu yok etmenin hazırlıkları yapıldı; tatbikatlarda Kürt ulusundan halk figüran olarak kullanıldı. Son tatbikatta ise gerçek silah ve mermiler kullanıldı. Kürt ulusundan halk, Ecevit döneminde faşist devlet ve ilan edilen sıkıyönetimin yanı sıra Bucaklar, Apocular gibi faşist-feodallerin her türlü zorbalığına maruz kaldı.

CHP hükümetinin halka verdiği: Kuyruk, yokluk ve açlık

Okullar tamamen askeri kışlar haline getirildi. Birçok yurt boşaltıldı. Çoğu okullarda terör estiren "güvenlik kuvvetleri"nin barınağı haline sokuldu. Keyfi tutuklalamalar, gözaltına almalar yoluyla sindirme politikası izlendi. Okul kantinleri oturulmaz, yemekhaneleri yemek yenmez, anfi ve dershaneler okunmaz hale geldi. Yeni üniversiteler kanun tasarısıyla üniversitelerde her türlü siyasal ve sosyal faaliyet engellenmek, tamamen faşistleştirilmiş bir hayat dayatılmak istendi. Lise ve ortaokullar faşist disiplin yönetmeliğiyle dikensiz gül bahçelerine çevrilmeye çalışıldı; yüzler ve binlerce öğrenci okullardan uzaklaştırıldı. Bu yönetmeliğe dayanılarak en küçük bir hak talebi ve bu uğurda en küçük bir mücadele bile önlenmeye çalışıldı. Verilen sözde kredilerle hayatlarını sürdüremez duruma sokulan gençlik, artan yemek fiyatları kitab, vb. masrafları ve harçlar dolayısıyla hayat pahalılığı cenderesi içine atıldı.

İŞÇİ VE EMEKÇİ DÜŞMANLIĞI, HAYAT PAHALILIĞI, ZAMLAR

İşçi ve emekçi dostu görünümüyle hükümet kuran Ecevit ve reformist CHP, ezilenlere hayatın zindan edilmesini sağlamaya çalıştı. Kuşkusuz tekelci kapitalizmin krizini ne Ecevit ne de bir başkası engelleyebilirdi. Bunu ve sonuçlarını yok etmek için tekelci kapitalizmin tasfiyesi gerekiyordu. Ama Ecevit kriz ve yükleriyle ilgili olarak tümüyle hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda davrandı. Tüm yükü sömürülen geniş kitlelerin sırtına yıkmanın hesapları ve uygulamasını yaptı. 1977'de % 57 olan fiyat artışları Ecevit'in hükümet olduğu 1978 yılında % 73,8'e ulaştı. Yalnızca 1979'da ise, petrole % 84-124, otobüs ücretlerine % 15-35, Et Balık ürünlerine % 10-40 sabun ve deterjana % 30, Sümerbank mamüllerine % 26-40, şekere % 35, yağa % 35, posta-telefon ücretlerine % 50-100 oranlarında zam yapıldı. Ekmek fiyatları durmadan artırıldı. Zorunlu tüketim maddelerine bu zamlar yapılırken, işçi ücretleri 78'de % 39 oranında arttı. Yani işçi ücretleri gerçekte 77'ye göre % 10,5 oranında düştü. Patronlar ve sendika ağalarıyla el ele işçi sınıfının başına "toplumsal anlaşma" belasını dolayan reformist CHP hükümeti açıkça işçi ücretlerinin dondurulmasının propagandasını yaptı. Yani gerçekte ücretleri düşürmeye çalıştı. İşçi sınıfının ücret artışı ve diğer hak talepleriyle çıktıkları grevler zorbalıkla bastırılmanın yanı sıra, hükümet yetkisine dayanarak engellendi. Örneğin demiryolu işçilerinin, belediye işçilerinin, petrol işçilerinin grevleri kararnamelerle yasaklandı, ertelendi. Ecevit'in 22 aylık hükümeti döneminde ertelenen grev sayısı 27'yi buldu. İşsizliğe çare bulunacağını söyleyen bu hükümet döneminde işten atılan işçilerin toplam sayısı yalnızca 1978'de 250 bin geçti.

Hayat pahalılığı, zamlar grev ertelemeler, işten atmalar ve ücretlerde azalmanın yanı sıra komprador burjuvaziyi vergi iadeleriyle besleyen hükümet 1978'deki % 20 olan vergi iadesi oranını 1979'da % 35'e çıkararak hakim sınıfların ne denli uşağı olduğunu kanıtlamaya çalıştı. Tekellerin kârları milyarlarca dolar artarken, emekçi kitlelerin sefaletiyle demagoji yapan CHP hükümeti, ancak bu sefaletin derinleştirilmesi doğrultusunda davrandı.

Kalkınmanın köyden başlayacağı önemli bir reformist demagoji olmuştu. Yıllarca toprak reformu üzerine masal anlatan Ecevit, yoksul, topraksız ve az topraklı köylülüğe ancak daha fazla yoksulluk ve toprak hasreti getirdi. MC hükümeti zamanında göstermelik olarak başlatılan "toprak reformu" aldatmacası bile bu hükümet döneminde tümüyle rafa kaldırıldı. Eskiden "dağıtılan" aslında toprak ağalarına milyonlarca lira tazminat ödenerek yine onlar tarafından çekilip biçilmeye terk edilen topraklarda yoksul köylülük yine köle olarak çalışmaya mecbur kaldı.

Küçük üretici köylülük, yüksek taban fiyatları demagojisiyle uyutulurken, gerçekte durumu gittikçe kötüleşti. Taban fiyatları toplamın ortalaması olarak 1977-78 arasında % 29,6, 1978-79 arasında % 23,5 artarken, 78'de % 73,8 artan ve 79'da % 30'u aşması beklenen fiyat artışları küçük üreticilerin durumunun kötüleşmesinden başka bir şeye yol açmadı.

Tüm bunları gerçekleştiren Ecevit, utanmazca ekonomik kurtuluş savaşı yürüttüğünün demagojisini yapmayı ihmal etmedi. Oysa hakim sınıflara uşaklık politikasının yanında, emperyalistlere uşaklık politikası izleyen oydu. Bütünüyle IMF direktifleri doğrultusunda davranırken, emperyalistlerden sözde ekonomiyi kurtarmak üzere borç dilenirken, milli değerlerin satışında Bayar-Menderesler le yarışa girmişken, kurtuluştan söz etmeye hakkı olmayan CHP ve şefi Ecevit, siyasi alanda da emperyalistlere bağımlılığı pekiştirme yolunu tuttu. Üslerin açık tutulması, yeni ikili anlaşmaların yapılması, NATO'ya ve Amerikan emperyalizmine bağlılık yeminleri yanında Sovyet sosyal-emperyalistleriyle iyi ilişkiler geliştirilmeye çalışılması, kuşkusuz ekonomik ve siyasi bağımsızlık değil, bağımlılığın pekiştirilmesine yol açan tedbirlerdir. Nitekim buna yol açtılar. Silah ambargosunun sözde kaldırılması ve borç ertelemelerle kendisinden geçen Ecevit, emperyalist uşaklığını anti-emperyalizm olarak göstermeye çalışarak, demagoji şampiyonu olmak istedi.

Ama yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Öyle oldu. Ecevit'in yalanları bir süre için kitleleri uyutabildi. Sonunda iflas etti.

Şimdi benzer yalanları faşist şef Demirel söylüyor. Ucuzluk, bolluk, can güvenliği vaat ediyor. Tüm kötülüklerin kaynağı tekelci kapitalizmdir. Emperyalizm, komprador kapitalizmi ve feodalizmdir. Zamlar, işsizlik vb. nin yanında faşizmin de kaynağı bunlardır. Ve Demirel'in yapacağı da Ecevit'ten farklı olmayacaktır. Hakim sınıfların çıkarlarını, mevcut komprador-feodal düzen ve devletin devamını sağlamaya çalışmak, Ecevit'ten farklı olarak, O, esas olarak faşist yöntemlerle bunu başarmak istiyor.

Halkın yükselen mücadelesi karşısında hiçbir demagoji, hiçbir gerici hükümet, yasa, kurum duramaz. Eninde sonunda tüm hükümetleriyle birlikte faşist-feodal devletleri kompradorların ve toprak ağalarının başlarına geçirilecektir. Emperyalist tahakküm kırılacak, devrimci demokratik işçi-köylü diktatörlüğü kurulacaktır. Zafer mücadele eden halkındır. Doğru bir önderlik altında örgütlenmiş halkın mücadelesi zaferin garantisidir.

TKP

"Halkın güvendiği adaylara, CHP'li olsun, TİP'li olsun, TSİP'li olsun, bağımsız olsun oy ver" (TKP, 1977 Seçim Bildirisinden)

"MHP ve AP'nin, onların borazanlarının Sıkıyönetim Eşgüdüm Kurulu'na bunca karşı çıkmalarının nedeni, Eşgüdüm Kurulunda Ecevit'in ve hükümetin halâ ipleri elinde tutmaya çalışması oluşturuyor. Şu günlerde hükümet ipleri elinden kaçırdığı oranda faşizme doğru gidiş hızlanacak. Bu yüzden bugün demokrasi güçleri, bu hükümetin düşürülmesinden bir yarar ummazlar. "(Savaş Yolu, Sayı:4, 8 Ocak 1979)

"Seçimlerde CHP'nin gerilemesi bu partinin sağcı yönetimince izlenen politikanın sonucudur. İki yıla yakın bir süredir, Ecevit Hükümeti CHP'nin halka verdiği sözlerin tersini uyguladı. (...) TKP (...) CHP sol kanadını, Kürt demokratik hareketini reformizmden yüz çeviren, ya da gerici demogojilere kapılan geniş emekçi yığınlarını emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı ortak eyleme çekmekte önemli bir etken olarak görür."(Savaş Yolu Sayı:24, 1 Kasım 1979)

TİKP

"Ecevit Hükümetine karşı siyasetimiz hem dostluk hem mücadeledir. Hükümetin yurdun bağımsızlığından yana olan ve halkın özgürlüğüne hizmet eden her davranışını destekleyeceğiz. (...) Ecevit Hükümeti üçüncü dünya ile birleşmede, Kontr-gerillanın üzerine yürümede cesur olmalıdır. O zaman halkın ve partimizin desteğini kazanacaktır. "(TİKP Kuruluş Bildirisi'nden, Ocak 1979)

"CHP Hükümetinin önünde iki yol vardır. Halkın özgürlüklerini hedef almak ve sıkıyönetim sopasını halka indirmek (...) Biz, CHP sıkıyönetiminin cinayet ve katliamların üzerine yürümesi ihtimalini gözden uzak tutmamak gerektiği düşüncesindeyiz."Aydınlık

"CHP, eski ve köklü bir partidir, içinde güçlü bir bağımsızlıkçı ve özgürlükçü birikim vardır. (...) CHP, AP ile işbirliği yapmalıdır."(Aydınlık, 29 Ekim 1979)

Kurtuluş

"CHP'nin siyasi hayatındaki eylemi, onun orta burjuvazinin değil, tekelci burjuvazinin partisi olduğunu ortaya koyuyor. "(KSD, Sayı:18, sy.46) "Devrimci Yol dergisi, CHP'nin anti-faşist mücadelede müttefik olamayacağını, bunu söylemenin faşizme teslimiyet çizgisini oluşturduğunu söylüyor."(KSD, sayı: 19, sy.6)

"... faşizm ile devrimci hareketi aynı kefeye koymaya çalışan, faşizme kardeşlik teklif eden CHP, sonunda ettiğini buldu. Kitleler sadece faşizm tehlikesi karşısında CHP bir şey yapmıyor diye değil, anarşi karşısında CHP bir şey yapamıyor diye CHP'den umutlarını kestiler (...) Şimdi CHP kurmayı oturup düşünmelidir. Düşünecektir de" (Kurtuluş, sayı:89, 19 Ekim 1979)

H.Birliği

"Ecevit hükümetinin (...) özellikle bürokrasi içindeki faşistleri kısmen hedef alması mümkündür. Biz bunu olumlu karşılıyoruz. 'Bu konuda hayaller yaymadan, faşistlere karşı girişilecek devlet mekanizmasından temizleme eylemini destekliyoruz. Sosyal-faşistlerin devlet mekanizmasına sızma ve yerleşme çabalarına uyanık davranılması gerektiğini belirtiyoruz." (HB, sayı:26, 17 Ocak 1978)

"Proleter devrimciler (...) CHP'yi faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele etmeye, halka vaadde bulunduğu, halk yararına tedbirleri yerine getirmeye zorlamak, ancak bunları yaptığı ölçüde olumlu tavır alıp desteklemek"le yükümlüdür. (HB, Sayı:11)

CHP reformizmi karşısında iki çizgi, iki tavır

Yukardaki alıntıları TKP ve TİKP revizyonistleri ile onların ideolojik ve siyasi etkisi altındaki iki ortayolcu, küçük burjuva hareketin CHP reformizmi karşısındaki temel siyasetlerini yansıttığı için tekrar veriyoruz. Alıntıları özellikle CHP Hükümetinin kurulması sırasındaki dönemden, hükümetin uygulamaları sırasından ve 1979 seçimleri sonrasından seçmeye özen gösterdik. Aslında yukarıya aktardığımız alıntılarda ifadesini bulan siyasi çizgi ve siyasi taktik, sadece TKP, TİKP revizyonist mihrakları ile Kurtuluş ve Halkın Birliği gibi küçük burjuva hareketleri ile ilgili değildir elbette. Bu siyasi taktik bütün revizyonist ve ortayolcu hareketlerin tümü açısından şu veya bu oranda geçerlidir, daha doğrusu pratik sınıf mücadelesinin gösterdiği gerçek budur. Fakat biz, aynı renkten bütün siyasi grupları işin içine sokarak konuyu dallanıp budaklandırmamak için sadece TKP ve TİKP gibi revizyonist mihraklarla bunların ideolojik ve siyasi etkisi altındaki iki ortayolcu grubu seçmeyi yeterli bulduk.

REFORMİZMİN FAŞİZMİN BİR ALTERNATİFİ OLARAK SUNULMASI

En özet şekliyle söylenmesi gerekirse, gerek 1977 seçimleri sırasında ve gerekse 1978 yılı başında proleter devrimci hareketimiz, HALKIN KURTULUŞU CHP reformizmini faşist diktatörlüğün, egemen sınıfların ve emperyalistlerin yeni bir koltuk değneği olarak tesbit ederken, egemen sınıfların CHP reformizmi eliyle kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmayı ve buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmayı amaçladıklarını söylerken ve hepsinden önemlisi de reformizme karşı mücadele edilmeden faşizme karşı mücadele edilemeyeceği doğru tespitini yaparken, bütün revizyonistler ve onların etkisi altındaki ortayolcular şu veya bu oranda, şu veya bu biçimde CHP reformizmini ve onun hükümet olmasını desteklediler, kitlere reformizmi bir 'umut' olarak sundular ve onu faşizmin bir alternatifi olarak lanse ettiler. Reformist hükümetin önüne anti-faşist görevler koyarak kitlelerin gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesini engellemeye ve pasifize etmeye çalıştılar.

Bu siyasi çizgiyi ve siyasi taktiği izleyenlerin başında TKP ve TİKP revizyonistleri ile rivizyonist ve reformist sendika ağaları geliyordu. Ve bu revizyonistlerle ideolojik ve siyasi bağlarını sürdüren Kurtuluş ve Halkın Birliği gibi olta yolcu, küçük burjuva gruplar da şu veya bu görünüm altında revizyonistlerin izinden ayrılmamaya çalıştılar. Bu siyasi taktiği izleyenler, sonuç olarak, reformizmin ve onun aracılığı ile faşizmin güçlenmesine hizmet ettiler. Kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesinin önüne barikatlar, setler çekmeye mücadeleyi düzenin dar sınırları içinde hapsetmeye çalıştılar.

Aslında bu revizyonizmin ve onun izinden ayrılmayan ortayolculuğun sınıf karakterinin kaçınılmaz bir sonucudur, tarihsel olarak da böyle olmuştur.

1977 seçimlerinde başta TKP ve PDA revizyonizmi olmak üzere bütün revizyonist ve ortayolcu gruplar, farklı gerekçeler ileri sürmelerine karşın, CHP reformizmini desteklediler ve kitlelerin seçimlerde CHP'ye oy vermesi için çağrıda bulundular veya en radikal olan küçük burjuva siyasi hareket Devrimci Yol halka 'CHP'ye oy vermeme çağrısı yapmayacaklarını' açıkladı. Kitleler arasında reformist hayallerin yayılması, demokrasi mücadelesinin pasifize edilmesi için ellerinden geleni yaptılar, reformizmin güçlenmesine yardımcı oldular. Faşist II.MC Hükümetinin düşmesinden sonra da, revizyonistler ve birçok 'sol' görünümlü siyasi grup egemen sınıfların yeni bir koltuk değneği olarak işbaşına getirilen CHP ağırlıklı gerici hükümeti kitlelere anti-faşist ve faşizmin bir alternatifi olarak lanse ettiler. CHP gerici hükümetinin faşizmin üzerine gitmesini, vaad ettiklerini yerine getirmesini istediler. Örneğin MHP'nin kapatılması, can güvenliğinin sağlanması taleplerini tamamen CHP Hükümetine bıraktılar, reformizm ile faşist siyasi hareketler arasındaki çatışmayı devrim ile karşı-devrim arasındaki bir çatışma olarak ele aldılar ve kitleleri reformizmin yanında saf tutmaya çağırdılar. Kitlelerin gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesini engellemek ve pasifize etmek için revizyonistler tam anlamı ile bir grev kırıcı olarak hareket ettiler. TKP ve TİKP revizyonistleri egemen sınıfların CHP reformist hükümeti eli ile ilan ettiği sıkıyönetimi anti-faşist ilan ederek destekledi ve CHP'nin bu 'sopa' ile 'faşizmin üzerine gitmesini' öğütlediler, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin faşist diktatörlüğe, sıkıyönetime ve faşist siyasi hareketlere karşı gelişen demokrasi mücadelesini reformist hayallerle engellemeye çalıştılar. Onlar bugün de bu siyasetlerini devam ettiriyorlar. Şu farkla ki, TKP, Sıkıyönetimin ve reformizmin yüzünün iyice deşifre olması karşısında, bugün, sıkıyönetime karşı çıkıyormuş görünümüne girmiştir. TİKP revizyonistleri ise sıkıyönetimi ve onun uzatılarak sürdürülmesinin en büyük destekçilerinden biridir.

Bu örnekleri istediğimiz kadar uzatmamız mümkündür.

Revizyonistlerin ve onların izleyicilerinin tutumlarında, gazetemizin daha önceki sayılarında detaylı bir biçimde ortaya koyduğumuz gibi, 1979 Kısmi Senato Seçimlerinde de özde bir değişiklik olmamıştır. TKP ve TİKP revizyonistleri ile örneğin bunların siyasi çizgilerinden ve siyasi taktiklerinden geniş ölçüde etkilenen Kurtuluş ve Halkın Birliği gibi küçük burjuva siyasi hareketler, halka seçimlere katılma çağrısı yaparak, bir yandan faşist diktatör-

Devamı 6. sayfada

CHP hükümetinin 22 ayı emperyalizme köleliğin pekiştirilmesi oldu.